Gérard de Villiers

PREZINTĂ

BRIGADA MONDE

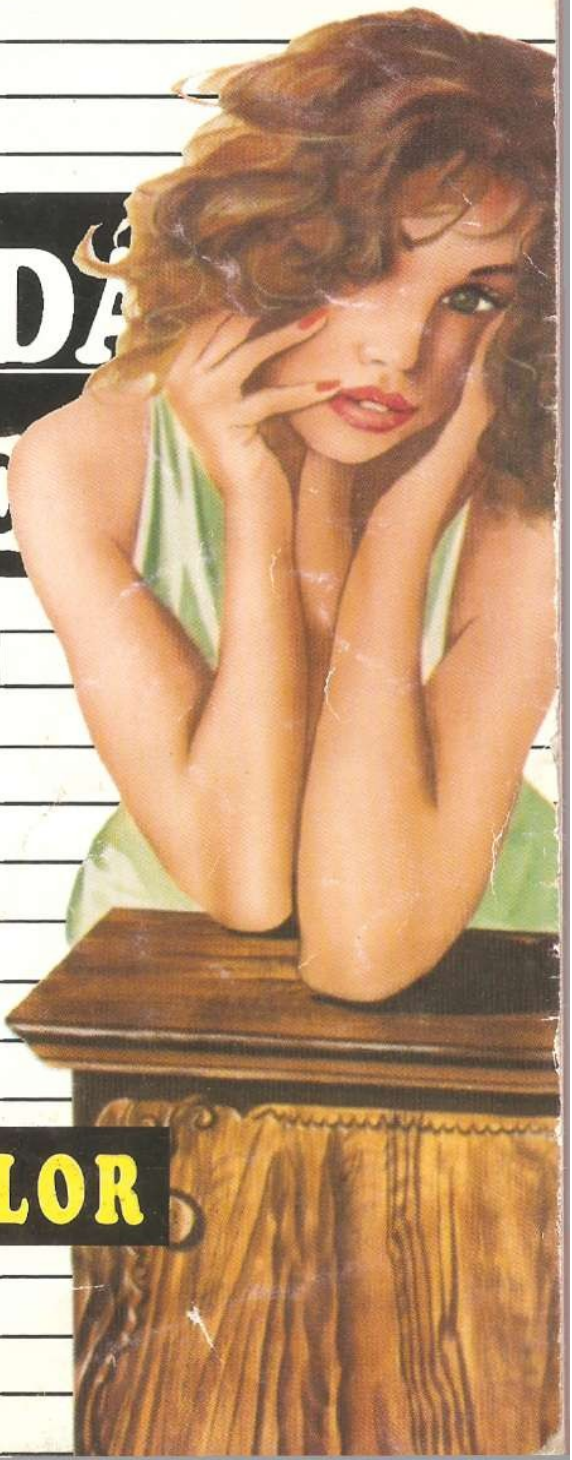

ZÂNA CERȘETORILOR

Tinerama

Michel Brice

BRIGADA MONDENĂ

Zâna Cerşetorilor

V.1.0

ISBN:
973-597-337-5

Malko Productions – Paris,
La Fée des Sans-Logis
© Michel Briche
Pentru versiunea românească.
©TINERAMA 2005
Publicaţie editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă" SRL

Michel Brice

BRIGADA MONDENĂ

Zâna Cerşetorilor

În româneşte de
Marian Tiu

2005

Capitolul I

Un salt în cel mai adânc Ev Mediu.

Era exact ceea ce Christophe Précheur avea impresia că trăieşte, de mai puţin de o oră de când intrase în casa mare din piatră cenuşie de pe cheiul Senei, în Île de la Cité, chiar în faţa Insulei Saint-Louis.

Dar nu un Ev Mediu lugubru, sinistru, mizerabil; din contră, acest Ev Mediu avea trăsături de basm. Chiar şi cu ceva exotic.

Fără îndoială din cauza celor două fete cu pielea ca de abanos, înalte, sculpturale, care, puţin mai devreme, îi făcuseră o baie parfumată, într-o cadă imensă cu apă învolburată. Cu capotul lor foarte scurt, colorat violent şi mai ales sânii goi, mari şi fermi ca nişte

obuze, îi dăduseră impresia ameţitoare că era teleportat din Paris la capătul lumii.

Evul Mediu, Africa... Africa, Evul Mediu... Christophe Précheur nu mai ştia unde se află. Dar era sigur de un lucru: chiar dacă visa, nu dorea să se trezească, sau în cel mai bun caz nu imediat. Cât mai târziu posibil.

Fiindcă ceea ce tocmai trăia, era foarte excitant, mai mult decât îşi imaginase.

Mai întâi erau cele două negrese superbe, pe care le văzuse de când îi deschiseseră uşa grea a casei. Era aproape trecut de ora zece seara când ciocănise de patru ori cum era convenit. Cum era în iunie, noaptea nu se lăsase de tot şi căldura sufocantă era aproape ca în miezul zilei.

Prin culoarele pavate cu piatră, întunecate, fetele îl duseseră până la baia imensă, al cărui lux contrasta violent cu restul.

Christophe Précheur simţise cum i se accelerează brusc ritmul cardiac când cele două negrese începuseră să îl scape de haine.

În fine, haine era mult spus, "zdrenţe" ar fi fost mai corect.

Căci, la douăzeci şi trei de ani, Christophe Précheur trăia în stradă deja de doi ani. Era ceea ce se numea un vagabond, un FDF, adică „Fără Domiciliu Fix”.

Uneori, când se gândea la această situaţie, Christophe îşi spunea că, prin această denumire, avea un punct comun cu marii patroni, vedetele din show-biz şi miliardarii: cei bogaţi erau, într-un fel, tot FDF, fiindcă îşi schimbau cum doreau reşedinţa...

Diferenţa era că el, Christophe Précheur, nu şi-o schimba. Dormea mereu în acelaşi loc, la primul picior al podului Saint-Louis, lângă Cheiul Fleurs, împreună cu alţi patru sau cinci camarazi.

Nu departe de acolo, aproape de memorialul Deportării, ridicat la capătul Île de la Cité, în spatele Catedralei Notre-Dame, drumul său se intersectase, la acel început de după-amiază, cu cel al Zânei celor fără de casă.

Toată lumea o numea aşa în cartier. Era o tânără care trebuia să aibă între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani, dificil de precizat. Părul ei negru era strâns într-un coc sever, îşi ascundea ochii în spatele ochelarilor cu ramă groasă şi, în hainele ei triste, terne, fără formă, mergea puţin aplecată, ca o bătrânică.

Doar că era generoasă această zână; foarte generoasă, chiar. Cum ieşea din casa ei mare să se plimbe pe chei, fie singură, fie în compania celor două „însoţitoare”, două negrese superbe, tot ce însemna cerşetor în zonă făcea în aşa fel încât să îi iasă în cale. Fiindcă lăsa bancnote de zece, douăzeci, chiar cincizeci de euro. Exact de aceea fusese poreclită Zâna cerşetorilor. Strecura una sau două hârtii în palmă, cu un zâmbet luminos, dar şi trist în acelaşi timp, ca şi

cum îşi cerea scuze că nu poate face mai mult...

Christophe Précheur beneficiase de mai multe ori de mărinimia zânei. Dar acum avea impresia că dăduse peste premiul cel mare. Cele şase numere norocoase de la loterie.

Trebuia să fie puţin peste ora trei după-amiaza. Adormit de căldura apăsătoare care se abătuse peste Paris, de trei zile, Christophe stătea sub arcul de pod, întins pe salteaua soioasă care îi servea drept pat de doi ani. Cu ochii pe jumătate închişi, privea trecând vaporaşele, încărcate cu turişti gălăgioşi.

Deodată, fără ca Christophe să o audă venind, zâna cerşetorilor apăruse lângă el. Din cauza căldurii ea se îmbrăcase mai lejer decât de obicei. Şi, ridicând ochii spre ea, Christophe îşi zise că bustul care-i umfla cămaşa gri părea apetisant, detaliu pe care nu îl remarcase până acum.

Ea rămăsese mult timp privindu-l, fără să zică nimic, cu un zâmbet ciudat, dureros şi avid în acelaşi timp. în aşa fel încât Christophe se întrebase ce atitudine trebuia să adopte, faţă de această femeie mută, care părea că îl evaluează, îl cântăreşte.

în cele din urmă, cu un oftat adânc, ea murmurase cu o voce sugrumată:

— Bietul meu amic, cât suferiţi! Ce viaţă nedemnă v-a oferit duritatea şi răutatea oamenilor...

Christophe Précheur, de obicei, nu se considera atât de suferind, dar, până la urmă, ca să nu o contrazică pe „Generoasa zână”, luase un aer dureros şi coborâse privirea.

Zâna se aplecase apoi spre el şi îi pusese o mână pe umăr. Din cauza poziţiei sale, Christophe îşi aruncase privirea sub fusta ei gri. Aşa, din reflex masculin. Descoperise o pulpă albă, rotundă şi cărnoasă, ceea ce îl surprinsese mult.

Fără îndoială, din cauza cocului ei, a hainelor demodate şi neatrăgătoare, a aerului perpetuu îndurerat, el îşi imaginase că zâna trebuia să fie „un adevărat sac de oase”.

— Prietene, prezintă-te la uşa mea în această seară, la ora zece, murmurase tânăra brunetă, ai cărei obraji se îmbujoraseră brusc. Veţi fi îngrijit şi hrănit. Veţi fi tratat aşa cum toţi copiii Domnului trebuie să fie...

Apoi se ridicase şi, fără să mai adauge ceva, se îndepărtase, luând-o înspre Notre-Dame.

— Chiar pot veni la dumneavoastră? întrebase atunci Précheur, cu vocea lui gravă şi caldă. Spuneţi-mi, doamnă, nu este o glumă?

Zâna se întorsese, îl învăluise într-o privire ciudat de strălucitoare şi răspunsese:

— Crede-mă, prietene! Credeţi şi vi se va da mult, pe această lume, dar şi pe cealaltă...

Apoi, ea dispăruse.

Christophe Précheur considerase că este puţin cam „nebună”. Se decisese să meargă în ultimul moment. Până la urmă, ce risca? Se ferise să le spună celorlalţi vagabonzi unde se ducea: nu merita să stârnească gelozii...

Şi acum, se afla acolo, aşezat într-un fel de fotoliu de lemn, care semăna cu un tron de rege medieval, înfăşurat într-un halat alb, după ce fusese spălat şi parfumat din cap până în picioare de cele două fete.

De fapt, nu chiar din cap până în picioare, căci fetele avuseseră grijă să nu se atingă de picioarele lui, negre de atâta mizerie. Când el întrebase de ce, una din ele răspunsese, cu un zâmbet ironic:

— Stăpâna noastră se va ocupa personal, la începutul ceremoniei...

Christophe vrusese să întrebe despre care ceremonie este vorba, dar vorbele i se opriseră în gât. Fiindcă, în acel moment, cealaltă negresă începuse să îi spele sexul. Sub atingerea mâinii ei incredibil de moi, Christophe simţise cum i se întăreşte membrul. Scoţând mâna de sub spuma din baie, el încercă să mângâie abdomenul fetei aflate mai aproape.

Dar, râzând tot mai tare, ea se eschivase şi se lipise apoi de spatele colegei ei, masându-i sânii, şi o sărutase pe gât gemând.

Christophe Précheur înţelesese mesajul: cele două fete nu erau interesate de bărbaţi şi aveau „şmecheriile” lor. Bun, cu atât mai rău...

Închisese ochii, concentrându-se la senzaţiile delicioase pe care i le provocau degetele lungi şi fine ale negresei.

— Eşti curat acum, trebuie să ieşi din baie! declarase ea la un moment dat, zâmbind.

Apoi, după ce îl şterseseră, îi dăduseră halatul alb şi îl invitase până în camera alăturată. Acolo, Précheur descoperise o sală cu pereţii acoperiţi cu piatră, cu excepţia unui tablou în culori sumbre, reprezentând un Christ descărnat. În mijlocul sălii, se afla o masă din lemn masiv, acoperită cu o faţă de masă albă brodată cu albastru azuriu, şi un fotoliu mare, cu spătarul sculptat. Ferestrele erau protejate cu gratii. Pe masă erau aşezate veselă de porţelan de Saxa, şi pahare de cristal de Boemia. Totul încadrat de două candelabre cu trei braţe, cu lumânări aprinse.

După ce îl instalaseră pe Christophe în fotoliul „regal”, ca şi cum fusese botezat, cele două negrese părăsiseră sala, spunându-i doar că „stăpâna nu avea să întârzie”.

Şi de o vreme Christophe Précheur aştepta, nemişcat, la pândă, întrebându-se în ce comedie se băgase şi ce rol îi fusese dat. Dar, în fine, în ansamblu, era mulţumit de turnura evenimentelor, chiar dacă i se părea cam ciudat.

El se simţea chiar bine. În timp ce căldura, afară, devenise din ce în ce mai apăsătoare, aici era aproape răcoare, din cauza grosimii pereţilor şi a îngustimii sălii.

Avea tot mai mult impresia că este în afara timpului, aproape într-o altă lume...

Obişnuit cu liniştea profundă din sală, Christophe

Précheur tresări când uşa grea din lemn masiv se deschise, cu un clic metalic sec.

La început avu impresia ciudată că vede, în cadrul uşii, apărând o fantomă.

Apoi, identifică persoana care înainta încet spre el, îmbrăcată cu un fel de tunică lungă de un alb imaculat peste care cădea părul lung negru.

Era ea, Zâna cerşetorilor.

Era în picioarele goale. Rochia largă pe care o purta mătura dalele de un roşu închis. în mişcare lăsa să se vadă, la fiecare pas, mai întâi un sân ferm, apoi umbra unui triunghi întunecat, mai jos. Christophe îşi dădea seama că gazda lui era dezbrăcată complet pe dedesubt.

Reţinându-şi *in extremis* zâmbetul care îi apăruse pe faţă, Christophe Précheur îşi zise că, poate, zâna nu se va mulţumi doar să îl hrănească, ci îl va plăti personal, într-un fel.

Clar, seara se anunţa superbă...

Imediat ce ea trecuse pragul sălii unde era aşteptată, Emmanuelle Croisset simţi cum bătăile inimii i se accelerează, sub rochia lungă care îi acoperea corpul gol, şi o transpiraţie fină îi apăru la tâmple.

În adâncul minţii ei, o voce îi şopti să se întoarcă, să fugă din acel loc infernal unde se va pierde.

Dar, în acelaşi moment, o forţă invizibilă se manifestă, forţând-o să înainteze spre bărbatul în halat care stătea în fotoliul din lemn sculptat.

Emmanuelle Croisset, cu picioarele tremurând, merse spre el, de parcă ar fi urcat Golgota. Parcă avea un văl în faţa ochilor, care îi deforma vederea. Cu atât mai mult că îşi dăduse jos ochelarii cu ramă groasă.

O forţă o împingea spre cel care o aştepta şi a cărui privire aproape sălbatică, spunea ce gânduri ascundea, inspirate de Satan.

Emmanuelle Croisset se opri la un metru de el şi mâna dreaptă i se sprijini de masă, pentru a nu cădea.

Dar, în acelaşi timp, sub masa masivă, indexul ei descoperi imediat micul buton de aramă, pe care apăsă nervoasă, aproape cu furie, de două ori.

Câteva secunde mai târziu, Emmanuelle auzi uşa deschizându-se în spatele lui, apoi un foşnet de picioare goale pe dalele de piatră.

Amina Ouedraogo – una dintre cele două „însoţitoare”, cum le numea ea pe negrese – aşează la picioarele lui Christophe Précheur, înmărmurit de mirare, un lighean de email alb cu albastru, plin cu apă caldă, în care era un burete mare, portocaliu. Apoi, tânăra se retrase fără nici un cuvânt.

Cum ieşi, Emmanuelle se lăsă în genunchi la picioarele lui Christophe Précheur. Privirea pe care o ridică spre el îl sperie aproape pe tânărul care stătea în fotoliu, atât de plină era de o adoraţie mută, supraomenească.

Sau mai degrabă: inumană.

Dar, cu toate acestea, remarcă în sinea lui că zâna avea nişte ochi mari şi minunat de albaştri, pe care îi ascundea, de obicei, în spatele ochelarilor oribili de fată bătrână...

— Cât de frumos eşti! şopti ea cu o voce vibrantă, în timp ce un zâmbet ciudat îi apărea pe buzele umflate, rujate. Ai graţia şi puritatea pe care Domnul a dorit-o copiilor săi. Tuturor copiilor...

„Nebună de legat!” gândi imediat Christophe, abţinându-se să nu ofteze. „Cine m-a băgat în asta? Este complet dusă, zâna! Trebuie să scap de aici şi cât mai repede...”

Dar, în acelaşi moment, din cauza unei mişcări pe care zâna tocmai o făcuse, el observă sânii ei albi, rotunzi, voluminoşi şi fermi, cu sfârcuri roz, întărite.

Şi această viziune îl făcu să uite de nebunia „gazdei” şi să renunţe la gândurile de fugă.

înainte să poată reacţiona, Emmanuelle îi apucase piciorul drept, fără nicio urmă de respingere, cu unghiile lui murdare, şi îl băgă în apa călduţă.

— Dar... ce... ce faceţi, doamnă? reuşi el să îngăime, încercând să îşi tragă piciorul din lighean.

Ea ridică spre el o figură îmbujorată, luminată de un zâmbet extatic:

— Domnul a zis: „Ceea ce veţi face cel mai umilitor cu putinţă, mie îmi veţi face”. Cum Maria Magdalena a spălat picioarele lui Cristos, şi eu, acum, le spăl pe ale tale! Căci eşti cea mai umilă fiinţă, deci eşti Dumnezeul meu!

Atunci, apucând buretele gros, Emmanuelle Croisset începu să spele cu grijă piciorul slab pe care îl ţinea cu mâna stângă.

Fiindcă se aplecase mai în faţă, tunica largă, prinsă doar la gât, se depărtase pe lateral, dezvelind complet bustul greu dar ferm, abdomenul plat şi, sub buric, triunghiul negru şi buclat al intimităţii ei.

Spălând conştiincios picioarele musafirului ei, Emmanuelle Croisset simţea privirile bărbatului plimbându-se pe părţile „ruşinoase” ale trupului ei, pe piept, pe abdomen, pe coapse, pe sex.

Ca ghearele lui Belzebut...

Era suficient un singur gest pentru a-şi trage la loc tunica, dar Emmanuelle nu îl făcu. Fiindcă ştia că el trebuie să savureze sacrificiul mândriei şi pudorii până la capăt. Abia în momentul suprem se va simţi demnă, în propriii ochi, să îşi revendice numele de slujitoare a lui Cristos.

Da, trebuia să se înjosească, să se umilească în faţa acestui tânăr, pe care Demonul îl făcuse atât de frumos, sub hainele de vagabond; trebuia să se ofere privirilor nedemne, mirate, flămânde, dacă voia să răscumpere tot răul pe care familia ei îl provocase în trecut; dacă voia ca, prin sacrificiul ei, morţii din familia ei să se poată odihni în pacea eternă a Domnului...

Ea şi nimeni alta trebuia să se sacrifice, aşa cum o făcuse şi cum o va mai face. Până ce Domnul îi va da un semn, ca să îi spună că îi iertase faptul că era moştenitoarea unei averi colosale, obţinute cu preţul suferinţei şi sărăciei oamenilor.

Pentru aceasta, trebuia să dea dovadă de umilinţă şi de dragoste. De multă umilinţă şi de multă dragoste...

Christophe Précheur nu îşi putu abţine un ţipăt de surpriză, când „nebuna”, cum îi spunea el, îi scosese piciorul din lighean.

Aplecându-se şi mai mult în faţă, aproape prosternată înaintea lui, luase în mână un mănunchi din părul ei lung şi des şi începuse să îl folosească drept prosop, pentru a-i şterge piciorul ud.

— Nu! nu faceţi asta, doamnă! şopti Christophe, cu o voce aproape temătoare. Nu trebuie... nu este bine...

Dar zâna ridică privirea spre el. O figură aproape de nerecunoscut: ochi strălucind, obraji îmbujoraţi, buze umede şi întredeschise cu un zâmbet halucinant.

— Şi de ce nu? şopti ea, cu o voce răguşită, aproape şuierată. Maria Magdalena a făcut-o pentru Domnul Nostru, pot să o fac şi eu pentru tine. Nimic nu este prea mult pentru o creatură a Domnului, nimic...

Atunci, renunţând să înţeleagă ce i se întâmpla, Christophe Précheur se decise să nu mai caute să înţeleagă nimic... şi să profite la maximum de situaţie.

Când îi spălase şi îi ştersese şi al doilea picior, Emmanuelle Croisset se ridică şi rămase dreaptă în faţa lui. Natural, mâinile ei schiţară gestul de a-şi strânge tunica pe lângă corp, dar Christophe Précheur avu impresia că femeia făcea de fapt un efort considerabil pentru a se abţine, astfel încât continua să îşi ofere privirilor lui curbele anatomice. Privind, el zâmbi aprobator, ceea ce o făcu pe Emmanuelle să roşească puternic.

Dar ea nu făcu nimic să îşi ascundă ceea ce numea „părţile ruşinoase”, ca şi cum tocmai venea din sec. al XIX-lea. Din contră,

Christophe avu impresia că îşi cambra spatele, ca şi cum dorea să îşi pună în evidenţă sânii, cu sfârcurile perfect ridicate.

Ea întinse un braţ spre el şi îi luă mâna. Avea pielea foarte moale, catifelată, şi tânărul simţi cum sexul i se întăreşte şi mai mult, sub halatul alb.

Văzu că Emmanuelle observase şi ea căci, atunci când ochii îi coborâră spre protuberanţa care deforma halatul, roşi violent şi se grăbi să ridice capul.

— Veniţi, Stăpâne, îi zise ea devorându-l cu ochii ei albaştri. O să vă servesc masa, căci sunt servitoarea dumneavoastră...

Abţinându-şi zâmbetul ironic, Christophe Précheur se ridică din fotoliu şi îşi urmă „nebuna” înspre masă. I se păru că îşi accentuează deliberat legănatul şoldurilor pline, dar poate era doar o impresie...

Fără să încerce să îşi ascundă erecţia, se opri în faţa Emmanuellei, cu mâinile în şold. Rămase tăcut câteva secunde, amuzându-se cum îşi întorcea ea privirea pentru a nu se uita la umflătura care îi deforma halatul...

— Ce se mănâncă? întrebă el, cu o voce puternică, autoritară şi puţin vulgară. Sper că va fi ceva bun, altfel plec!

Brusc, simţea nevoia să se arate dur cu gazda sa. Aşa, din joacă. Ca să vadă până unde putea merge.

Până la urmă, risca să fie dat afară în şuturi.

— Cred că veţi fi mulţumit de ceea ce am pregătit... murmură Emmanuelle cu o voce sugrumată, în timp ce, imperturbabil, ochii ei priveau spre umflătura care îi atrăgea ca un magnet. Sunt aici pentru a vă servi... Puteţi să cereţi orice servitoarei dumneavoastră şi veţi fi satisfăcut...

— Totul? sublinie Christophe, făcând-o să roşească şi mai mult. Vom vedea... Să începem cu haleala. Hai! Ce este?

În picioare lângă masă, Emmanuelle Croisset băgă mâna dreaptă sub faţa de masă şi apăsă pe butonul de aramă. Aproape imediat, ca şi cum ar fi aşteptat în spatele uşii, cele două negrese intrară în sală. Prima împingea un gheridon a cărui încărcătură îi lăsă apă în gură lui Christophe. Caviar, porumbel fript, rulouri cu cremă, brânză de capră cu condimente, fructe îngheţate, şerbet. Fără a uita carafa de votcă pe gheaţă şi o sticlă de vin alb – 1996 – răcit în frapieră de cristal.

Văzându-le pe cele două apropiindu-se, sprâncenele Emmanuellei se încruntară şi, într-o clipă, renunţă la atitudinea de servitoare supusă pentru a redeveni stăpâna casei burgheze, obişnuită să fie ascultată.

— Aţi fi putut să vă puneţi o ţinută decentă, pentru a servi! şuieră ea pe un ton sec.

Cele două fete erau tot în ţinuta în care îl spălaseră pe bărbat mai devreme.

— Eu cred că este foarte bine aşa, interveni liniştit Christophe, smulgând o bucată de porumbel fript pentru a o duce la gură.

O înghiţi dintr-o singură mişcare.

La remarca sa, Emmanuelle Croisset pălise. Apoi, reluându-şi atitudinea de servitoare umilă, murmurase:

— Foarte bine, Stăpâne. Dacă este plăcerea dumneavoastră...

Cele două negrese ieşiră legănându-şi şoldurile în formă de amforă, ca pentru a-şi calma patroana.

Cum dispărură, Christophe arătă spre uşă, cu un deget plin de grăsime şi întrebă cu gura plină:

— Se iubesc între ele, astea două, nu-i aşa? Şi tu te distrezi cu ele?

Emmanuelle Croisset închise ochii şi îşi muşcă buza de jos aproape până la sânge, simţind cum lacrimile îi inundă ochii. Lacrimi de umilinţă.

De ce? De ce accepta să fie tratată atât de nedemn? Cum putea tolera cuvintele obscene, abjecte, ale acestui individ, care nu era în stare nici să mănânce frumos? De ce?

Răspunsul îi veni imediat. Cuvintele josnice pe care le auzea îi biciuiau tot corpul, dar, fiecare lovitură avea puterea să sporească şi mai mult excitarea care o înfierbânta.

Focul Diavolului...

— Eu sunt sigur că tu nu te bagi în astfel de treburi, continuă liniştit Christophe Précheur, după ce înghiţi o lingură plină de caviar din care căzuseră două sau trei boabe pe halatul alb. Mă pricep la gagici şi sunt sigur că te simţi bine dacă primeşti o sculă groasă şi tare! Este corect ce spun?

Cu ochii pe jumătate închişi, Emmanuelle scoase un geamăt înfundat şi picioarele începură să îi tremure. Câteva fracţiuni de secundă crezu că îşi va pierde cunoştinţa.

De atâta furie şi ruşine.

Era o încercare la care Dumnezeu o punea pe slujitoarea lui? Sau, din contră, era o tentaţie la care o supunea Satana?

Emmanuelle dădu capul pe spate, lăsându-şi părul pe umerii pe jumătate dezgoliţi. „Dumnezeul meu, imploră ea în tăcere, dă-mi forţa să rezist! Dă-mi putere să rămân pură şi demnă de dragostea Ta!”

Ridică privirea şi se uită drept în ochii tânărului

blond care continua să se îndoape cu caviar, uitându-se la ea cu aceeaşi privire obscenă, degradantă.

— Terminaţi de mâncat, îi zise ea cu o voce calmă, care însă tremura. Şi apoi, va trebui să plecaţi... Foarte repede... Vă implor...

Christophe Précheur rămase cu gura căscată. Apoi, după ce înghiţi caviarul, exclamă:

— Să plec? Glumiţi sau ce? Îndrăzniţi să mă daţi afară în starea în care m-aţi adus? Nu, priviţi asta: nu pot să plec aşa!

Vorbind, Christophe îşi desfăcuse cordonul halatului şi îl depărtă cu un gest larg. Sexul lui mare, întărit de dorinţă, stătea îndreptat spre Emmanuelle, care scoase un fel de sughiţ descoperind ceea ce numea „sceptrul Diavolului”.

— Vă rog! gemu ea. Lăsaţi-mă! Lăsaţi-mă, din milă! Plecaţi!

Dar, în acelaşi timp, stătea nemişcată, la mai puţin de un metru de Christophe, cu ochii fixaţi pe membrul viril care tresărea de nerăbdare în faţa ei.

Un zâmbet superior apăru pe buzele lui Christophe Précheur. Instinctul lui de mascul îi spunea că zâna era prinsă în plasă. Că putea să ia de acum aproape orice iniţiativă, fără a fi respins.

Şi va profita... Şi amuzându-se încă...

Emmanuelle tresări violent când mâna oaspetelui o luă uşor pe a ei pentru a o trage spre el. Braţul ei se întinse docil spre Diavol şi un frison o cuprinse când palma atinse mădularul dur care părea că imploră mângâiere. Fără să vrea, degetele ei cuprinseră membrul viril.

— Doamnă, dumneavoastră care sunteţi atât de bună, atât de caritabilă, murmură atunci Christophe, străduindu-se să vorbească pe un ton umil, aproape implorator, nu mă puteţi lăsa în starea asta, ar fi nemilos din partea dumneavoastră...

Şi, din inspiraţie sau întâmplare, pronunţă exact fraza care trebuia:

— Dumnezeu nu va permite să mă trataţi aşa...

Fu ca o puternică descărcare electrică în creierul Emmanuellei, a cărei mână, maşinal, mângâia membrul pe care îl ţinea. Faţa i se îmbujoră brusc şi ochii ei albaştri începură să îi strălucească.

El avea dreptate! Nu avea dreptul să îl respingă! Era fratele ei întru Hristos! Aproapele ei! Trebuia să îl iubească! Dumnezeu îi ordona să treacă peste prejudecăţi şi pudoare! Voia ca ea să se sacrifice pentru a-l face fericit pe acest nenorocit!

Fără să ştie cum reuşise, Christophe Précheur îşi dădu seama că era victorios. Că trebuia să treacă la atac.

Emmanuelle îşi muşcă buza şi mai violent când degetele bărbatului se strecurară între coapsele ei pline, şi spre sexul ei.

— Dar eşti udă toată, purceluşa mea! exclamă bucuros Christophe, pipăind-o fără reţinere. Scula mea îţi provoacă asta, nu-i aşa?

Cuvintele pronunţate de Christophe o biciuiau pe Emmanuelle pe tot corpul. Avea impresia că fiecare cuvânt obscen lăsa o urmă însângerată pe pielea ei albă. Dar, în acelaşi timp, căldura creştea în interiorul ei.

Fără să vrea, sub atingerea degetelor care o invadau, abdomenul ei se oferea şi mai mult. Aproape strigă de frustrare când el se depărtă brusc.

— Dacă m-ai suge puţin, acum, draga mea? zise Christophe, îndepărtând mâna Emmanuellei de pe sexul său.

Tânăra simţi că faţa îi devine roşie, ca şi cum sângele îi fierbea în cap. Scutură din cap.

— Nu! bâigui ea. Vă implor, nu puteţi să îmi cereţi asta! Este degradant! Atât de bestial! Este...

— Este dorinţa mea! se răsti Christophe, cu un mormăit, apucând-o de părul lung. Hai, suge, fără nazuri!

Emmanuelle se lăsă în genunchi gemând. Ochii i se căscară descoperind membrul viril aflat la câţiva centimetri de gura ei, cu buze tumefiate.

„Dumnezeule atotputernic! imploră ea în gând, dă-mi putere să rezist. Sunt copilul Tău. Nu mă poţi obliga la asta!”

Dar, în acelaşi timp, buzele i se deschiseră şi se apropiară încet de mădularul gros care parcă o atrăgea, o chema...

Christophe scoase un geamăt răguşit, când gura caldă a Emmanuellei îl înghiţi complet. Imediat, aplecându-se în faţă, îşi strecură mâinile pe sub tunică şi începu să îi maseze sânii cu duritate, strângând între degete sfârcurile întărite care, din cauza excitaţiei, deveniseră de un roz mai închis, aproape sângeriu.

Simplul gând că, în acel moment, tocmai viola gura frumoasei Zâne a cerşetorilor era suficient să îl ducă la explozie. Era un efect mai puternic decât orice afrodiziac. Chiar şi nepriceperea ei îl excita şi mai mult: poate că era primul bărbat căruia îi făcea o felaţie?

O împinse atât de brusc încât Emmanuelle căzu pe spate şi se prăbuşi pe dalele roşii, oferind partenerului imaginea înnebunitoare a triunghiului întunecat şi stufos.

— Este timpul să trecem la lucruri serioase! zise Christophe ridicându-se din fotoliu. Aşează-te în genunchi, frumoasa mea: vreau să ţi-o trag, acum! Hai!

Emmanuelle avu impresia că tot sângele îi urca în cap. În interiorul trupului simţea o mulţime de demoni care, în cor, cereau violul care urma să aibă loc, acea profanare pe care o refuza. Plăcerea abjectă a profanării.

Sub ochii sideraţi ai lui Christophe, Emmanuelle scoase un ţipăt sfâşietor, strident şi se precipită spre statueta acoperită cu catifea roşie, lângă care căzu în genunchi, cu capul între mâini:

— Dumnezeul meu, Te implor! o auzi el strigând. Eliberaţi-mă de această tentaţie josnică. Scoateţi demonii din trupul meu!

Dar, în acelaşi timp, Christophe vedea cum fundul tinerei se oferea, imperios.

Lent, sigur pe el, cu zâmbetul pe buze, sexul încordat, se apropie şi el de statuetă.

— Doamne, nu mă lăsa pradă umilinţei! continua să se roage Emmanuelle. Dă-mi puterea să-l resping pe mesagerul Satanei! Izgoneşte-l, fă-l să dispară de aici!

Dar, în timp ce ea bâiguia, fundul i se cambra şi mai tare, fără să poată face nimic pentru a-şi lua o poziţie mai puţin obscenă.

Deodată, oripilată, realiză un lucru absolut incredibil! înţelese că, dacă din întâmplare Dumnezeu îl izgonea pe Christophe din sală, nu va putea rezista dorinţei să alerge după el şi să îl reţină, pentru a-i oferi trupul.

— Dumnezeul meu, fie ca voia Ta să se facă! murmură ea cu o voce răguşită, în momentul în care mâinile partenerului ei, atinseră coapsele cărnoase.

Lacrimi îi umplură ochii când simţi extremitatea fierbinte a sexului intrând în contact cu intimitatea ei fragilă.

Emmanuelle se cambră şi mai mult spre Christophe. De acum, nu mai dorea decât un singur lucru...

Invazia brutală şi delicioasă a unui sex de bărbat. Arsura acelui membru care, acum, se înfigea în ea, cu toată puterea.

— Mulţumesc! se văită ea. Mulţumesc, Dumnezeul meu, pentru această fericire!

Apoi, în spatele ei, partenerul ei începu să se mişte amplu şi ea se abandonă total furiei bărbatului. Fiecare mişcare a acestuia îi provoca descărcări electrice tot mai puternice care îi radiau în tot corpul, acoperit de picături fine de transpiraţie.

Şi, în acelaşi timp, odată cu plăcerea care sporea în interior, o bucurie sălbatică, supraomenească îi invada mintea.

Mersese la capătul carităţii şi sacrificiului. Din dragoste pentru Dumnezeu, devenise servitoarea acestui bărbat care scotea sunete animalice! Făcea un gest sublim de dragoste! Era mai puternică decât demonii din ea!

Dar, în cele din urmă, demonii o subjugară. În timp ce Christophe se mişca tot mai puternic, iar ea se freca cu pieptul de statuetă, Emmanuelle simţi o jerbă de foc explodând în ea.

Fu ca o erupţie. Corpul începu să îi tremure sub mişcările partenerului.

Şi, tetanizată, cu capul pe spate, ochii injectaţi, începu să ţipe.

Cu un ultim efort, când partenerul se retrase din ea, se lăsă să cadă cu capul pe statuetă, cu faţa inundată de lacrimi.

Făcu un efort pentru a se gândi din nou la Dumnezeu, dar înţelese că Dumnezeu se depărtase de ea, aşa cum făcuseră şi demonii din ea.

Din nou, era singură. Tragic, exasperant de singură. Pierdută în lumea pustie şi ostilă. Orfană.

Cu mişcări neîndemânatice, sacadate, Emmanuelle reuşi să se ridice şi să se întoarcă spre masă.

Bărbatul care, cu câteva minute mai devreme, îi profana trupul, se aşezase la loc la masă şi înfuleca brânză. El îi zâmbi.

— Este jenant, dar aşa păţesc mereu, zise el cu gura plină. După o

partidă, mi-e foame! Trebuie să mănânc. Tu nu?

Brusc, Emmanuelle simţi că i se face rău şi crezu că o să vomite. Acum, când demonii dispăruseră, totul îi displăcea la această fiinţă grosolană, insuportabilă.

Cu respiraţia blocată, Emmanuelle se duse spre uşă. O deschise brusc, ieşi şi o închise violent în urma sa.

Louise şi Amina, cele două negrese, erau acolo, într-un fel de anticameră mobilată cu o canapea de catifea aurie şi o măsuţă de lemn.

Înghesuite pe canapea, se sărutau. Mâinile Aminei masau febril bustul opulent al partenerei, ale cărei degete erau băgate sub fusta Louisei.

Cum apăru stăpâna lor, se ridicară precipitat şi veniră spre ea. Emmanuelle căzu plângând în braţele Aminei care începu să o mângâie pe păr, murmurând cuvinte alinătoare. Cum face o mamă cu copilul ei, când acesta visează urât noaptea.

— Este nedemn! sughiţă Emmanuelle , după un timp, arătând spre uşa sălii. Este o fiinţă abjectă! Ceea ce mi-a făcut este respingător! Şi... Vreau să plece! Nu vreau să îl mai văd! Niciodată! Fiţi drăguţe: trebuie să mă scăpaţi de el! Acum! Altfel, eu... Oh, Dumnezeule, este atroce!

Amina o conduse încet pe Emmanuelle până la canapea, unde o aşeză cât mai confortabil. Apoi, privi cu răceală spre Louise care îi răspunse cu o mişcare din cap, de sus în jos.

Când ieşiră din anticameră, Emmanuelle ridică spre ele o privire înfricoşată şi imploratoare în acelaşi timp:

— Îmi juraţi, nu-i aşa? Îmi promiteţi că nu îl voi mai vedea niciodată?

Negresele, cu o figură hotărâtă, schimbară priviri cu subînţeles şi ieşiră din încăpere fără să îi mai răspundă stăpânei.

Pur şi simplu fiindcă nu îi puteau explica faptul că, având în vedere ce îl aştepta pe Christophe Précheur nu mai avea nicio şansă să îl mai revadă vreodată.

Nici ea, nici altcineva, de altfel.

Capitolul II

Uşa biroului de la Cazuri Speciale, secţia de frunte a Brigăzii Mondene, se deschise violent, făcându-l pe maiorul Boris Corentin să ridice capul. Încruntă din sprâncene şi strâmbă din nas văzându-l pe fidelul său coechipier, căpitanul Aime Brichot.

Acest zâmbet maliţios, pe sub mustăţi, acea privire din spatele ochelarilor de miop ca şi fluieratul degajat, totul îl făcea să creadă că,

în această dimineaţă, Aime Brichot avea „ceva bun” să îi povestească.

Ca şi cum căldura sufocantă care se abătuse peste Paris de patru zile nu era de ajuns...

Boris Corentin nu era un inamic al umorului şi îi plăcea să glumească la fel de mult. Problema să fie cu glumele lui Meme era că erau fie cunoscute de un sfert de secol, fie nu erau bune. Cel mai des se întâmpla să fie ambele. Dar fiindcă Brichot era şi unul dintre cei mai vechi şi fideli prieteni de pe pământ şi legile prieteniei erau care erau, avea destulă indulgenţă în privinţa lui.

— Ia zi, Boris, făcu ei pe un ton glumeţ, ce ai spune de o mică ghicitoare, hm? Ca să începem bine ziua?

— De ce nu? oftă Corentin, lăsându-se pe spate în fotoliul cu rotile. Cu condiţia să fie scurtă şi bună, dacă înţelegi ce vreau să spun...

— Este, îţi jur! Bun, atunci iată: cu ce se adună paiele?

Pentru a-i face plăcere, Boris Corentin se prefăcu, vreo câteva secunde, că se gândeşte, înainte de a pronunţa fraza aşteptată cu bucurie de partenerul său.

— Ei... Nu văd, nu... Atunci cu ce?

— Cu un furcoi! exclamă triumfal Aime Brichot, ilar. Este bună, nu?

— Am înţeles, Meme, oftă Boris, cu zâmbetul pe buze. Trebuie să recunosc că, o dată, este bună chiar.

— Gemenele mi-au spus-o ieri seară, afirmă Aime Brichot. Am zis că nu am de ce să o ţin numai pentru mine.

— Ai făcut bine, îl asigură Corentin pe un ton uşor ironic. în schimb, îţi spun şi eu una: suntem convocaţi de Baba, în biroul lui, în treizeci de secunde. Hai, la drum, Meme!

Baba era comisarul divizionar Charlie Badolini, şeful Brigăzii Mondene, primul după Dumnezeu,

Ministru de Interne, după Directorul Poliţiei Judiciare, consilierii speciali ai preşedintelui Republicii, ai primului-ministru etc. Pe scurt, şeful.

Cei doi poliţişti intrară în biroul directorial şi o anomalie îi uimi în acelaşi moment. Contrar obiceiului, nu era nicio urmă de fum de ţigară.

Mintal, Corentin şi Brichot recapitulară. Fără fum însemna că şeful avea o nouă tentativă de a renunţa la fumat. Tentativă care avea mereu două particularităţi: stricau buna dispoziţie a lui Charlie Badolini şi, ca multe alte tentative, se solda cu un eşec.

Apropiindu-se de biroul Empire, cei doi fură uimiţi să constate că şeful arbora un zâmbet perfect cordial şi deschis. Corentin înţelese de ce când văzu cutia de Nicorette.

Comisarul divizionar înlocuise nicotină din ţigări cu cea din tablete.

— Este foarte eficientă! exclamă Charlie Badolini arătând cutia de

plastic la fel de teatral ca Bonaparte cu drapelul pe podul Arcole. Cum simt nevoia de a fuma, hop! O pastilă şi se rezolvă! Cred că o să reuşesc, graţie acestor chestii...

— Felicitări, şefu'*!* făcu Aime Brichot cu admiraţia sinceră, luând loc într-unui din fotoliile rezervate vizitatorilor. Şi de când rezistaţi, dacă nu sunt indiscret?

— Trei sferturi de oră! anunţă triumfător Charlie Badolini fără să pară că vede zâmbetul ironic al lui Boris Corentin. Bine, domnilor, nu v-o ascund, am ceva de lucru pentru voi...

— Nu mai sunt misiuni plăcute ca de obicei! replică Corentin.

— Fiţi drăguţ să păstraţi pentru dumneavoastră umorul, Boris! mormăi Badolini cu un zâmbet în colţul gurii. Follardier, vă spune ceva?

— Michel Follardier? tresări Aime Brichot. Ministrul Integrării şi Periferiilor, după ultimele alegeri? Ce i s-a întâmplat?

— O nenorocire, răspunse sobru Badolini, înghiţind o nouă pastilă antitabac. Imaginaţi-vă că domnul Follardier are un fiu, Romain. Şi că Romain, după studiile de la Sorbona, mai degrabă ca diletant, a hotărât să devină un fel de Papă al sociologiei secolului XXI.

— Mare ambiţie, zâmbi Corentin. Şi cu ce îl deranjează pe tatăl ministru?

— Faptul că urmaşul său s-a decis să lucreze pe teren, răspunse Charlie Badolini. Acest tânăr şi-a pus în minte să realizeze o amplă anchetă despre „marginalizaţii societăţii noastre mondializate" – citez – şi pentru asta, a decis să împărtăşească timp de şase luni viaţa cu FDF şi marginalizaţii de tot felul. Pentru a-i înţelege „din interior", cum se zice.

— Înţeleg, făcu Corentin cu un zâmbet larg. Şi gândul că ziariştii aflaţi în căutare de subiecte ar putea să îi fotografieze odrasla deghizată în vagabond pe cheiurile Senei, îl face pe Follardier să tremure pentru cariera politică ce se anunţă strălucitoare!

— În mare, cam aşa, conveni Charlie Badolini.

— Ceea ce nu prea înţeleg, din contră, este motivul pentru care Boris şi cu mine avem de-a face cu toată treaba asta... riscă Aime Brichot.

— Ajung şi acolo, răspunse Charlie Badolini. Lăsaţi-mă să termin povestea. La început, bănuiţi, ministrul a încercat să îl convingă pe fiul său să nu se lanseze în această aventură. Doar că...

— Doar că, adăugă Corentin cu un zâmbet, cum odrasla a decis să facă asta pentru a-l şicana pe celebrul şi puternicul lui tată, nici nu a vrut să audă.

— De unde ştii asta? întrebă Brichot naiv.

Boris Corentin ridică din umeri:

— Simplă deducţie psihologică elementară... scumpul meu Watson!

— Pot să continui? bombăni Charlie Badolini. Bun! Se pare că Boris are dreptate în această privinţă! În cele din urmă, tatăl şi fiul au ajuns la o înţelegere amiabilă: ministrul şi-a dat acordul pentru „marea anchetă sociologică” a fiului său, *cu condiţia ca, cel puţin la început, acesta să accepte să fie ghidat, ajutat, de oameni care cunosc perfect terenul.*

Boris Corentin tresări violent în fotoliul său şi privi la Charlie Badolini bănuitor:

— Staţi aşa, şefu’, liniştiţi-mă, doar nu vreţi să daţi de înţeles că...

— Că veţi fi baby-sitter pentru Romain Follardier? îl întrerupse comisarul divizionar. Ba da, exact asta vreau să spun, imaginaţi-vă! Misiunea, cu tot ce presupune, constă, timp de două săptămâni, sau mai puţin, să îl urmăriţi peste tot unde merge şi să aveţi grijă să nu se bage în cine ştie ce nenorociri...

Charlie Badolini se aplecă spre subordonaţii săi, peste birou, şi le strigă:

— De fapt, ministrul aşteaptă de la voi să faceţi tot ce trebuie pentru a-l dezgusta pe fiul lui de această anchetă cât mai repede posibil. Prin toate mijloacele pe care le găsiţi de cuviinţă!

— Presupun că nu trebuie să evităm nimic? oftă Aime Brichot la fel de consternat de "cadoul" comisarului divizionar.

— Nici cel mai mic respect, răspunse Badolini scurt, întinzând un dosar cartonat lui Boris: veţi găsi un mic „portret vorbit” al noului dumneavoastră protejat, ca şi coordonatele. Aşteaptă telefonul dumneavoastră din această dimineaţă. Succes, domnilor! Şi, sincer... cu părere de rău că trebuie să vă fac asta!

— Ei bine, asta da, treabă... oftă Aime Brichot părăsind biroul.

— Baba a zis că va trebui să îl facem să renunţe la această cerere prin orice mijloc pe fiul tăticului-ministru, nu? făcu Corentin cu o voce sarcastică. Ei bine, poate că este o cale să îl determinăm definitiv, chiar înainte de a începe...

— Ah, da? făcu Brichot plin de speranţe. Şi care?

— Morga, Meme, morga!

*

* *

Renault-ul Megane verde trecu pe sub podul Austerlitz şi urcă, în stânga, pe cheiul Ropee, după care intră în curtea interioară a I.M.L. Era exact ora zece şi jumătate dimineaţă.

Coborâră Boris Corentin şi Aime Brichot, urmaţi imediat de un tânăr blond, foarte slab, de înălţime medie, cu tenul bronzat artificial. Era îmbrăcat cu un costum de lin albastru şi o cămaşă albă cu gulerul larg desfăcut. în picioare purta pantofi din piele de crocodil, făcuţi la comandă.

Boris Corentin se întoarse spre el, cu un zâmbet rece:

— Veniţi, domnule Follardier? Primul dumneavoastră „subiect de studiu” nu ne aşteaptă doar pe noi...

— Mă întreb ce caut de fapt aici! răspunse tânărul cu o voce uşor tremurată. Mă interesează marginalizaţii în *viaţă*, domnule Corentin, nu cadavrele lor!

— Este totuşi important, după părerea mea, să afli cum sfârşesc cel mai adesea aceşti nefericiţi, răspunse Corentin pe un ton sec, împingând uşa grea. O să vedeţi: este instructiv...

Boris se întoarse cu spatele la tânăr, pentru ca acesta să nu-i vadă zâmbetul ironic care îi apăruse pe buze.

Întâmplarea aranjase bine lucrurile în acea dimineaţă, atunci când se întâlnise cu un vechi coleg, căpitanul Corneville, de la Comisariatul din arondismentul IV.

— Este chiar linişte acum, îi spusese el, cu excepţia că, în această noapte, un amărât, un vagabond, după primele date, găsit înecat la capătul Cheiului Fleurs, a fost dus direct la I.M.L. pentru autopsie – rutină, ce să mai...

O mică discuţie, fără importanţă, de care Boris Corentin îşi amintise atunci când Charlie Badolini le explicase cum trebuiau să îl trateze pe tânărul Follardier.

— O să îi cerem doctorului Flutiaux să ne aştepte pentru autopsie, explicase Corentin, întors în biroul de la Cazuri Speciale. Şi îl vom aduce acolo pe „micuţ”. Ca primă experienţă de teren, ar trebui să fie ca un electroşoc, nu? Cu puţin noroc, putem chiar spera că se va răzgândi...

Contactat prin telefon, Romain Follardier venise la sediul Brigăzii Mondene după trei sferturi de oră. Corentin şi Brichot îl urcaseră imediat în maşina de serviciu. Direcţia: piaţa Mazas, în arondismentul XII, unde, anunţat, îi aştepta doctorul Flutiaux, medic legist.

Cei trei intrară pe culoarul lung al IML. Puţin mai încolo, trecură prin faţa unei capele, în interiorul căreia un cuplu plângea un tânăr, întins într-un coşciug alb.

Aici, totul părea impregnat de acel miros fad dar puternic: mirosul morţii.

Corentin, urmat de ceilalţi doi, o luă la dreapta, pe un culoar mai mic. Deschise a treia uşă, care dădea spre cea mai mică dintre cele două săli de autopsie.

Doctorul Flutiaux era acolo deja, la fel de rotund şi jovial ca de obicei, cu papionul său gros. El şi asistentul său tocmai se pregăteau să îşi pună ţinuta de lucru.

Văzându-i pe cei doi poliţişti intrând, zâmbetul îi apăru pe figura rubicondă.

— Uite, veselii duetişti! exclamă el. Deci, maior Corentin? Pofta de

carne rece de dimineaţă, hm? Aici totul este gratuit şi garantat, fără hormoni de creştere!

— Mai bine ne-aţi scuti de umorul consternant! oftă Corentin, îndreptându-se spre dulapul în care erau ţinutele dezinfectate, obligatorii pentru a putea intra în sala de autopsie.

Aime Brichot, Romain Follardier şi cu el îmbrăcară fiecare halate, mănuşi, cotiere, şoşoni, capişoane şi măşti de protecţie.

Doctorul, care văzându-l pe fiul lui Follardier, realizase imediat că este un „începător", îi întinse un tub de Vicks:

— Badijonaţi-vă în jurul nărilor cu asta, tinere...

— La ce foloseşte? se nelinişti acesta, fără a renunţa la tonul superior, exasperant.

Zâmbetul medicului legist se lărgi:

— Foloseşte la evitarea apariţiei senzaţiilor neplăcute, când lucrurile serioase vor începe!

— Crede cu *adevărat* că este amuzant? şopti Romain Follardier întorcându-se spre Aime Brichot, în timp ce se îndreptau spre uşa laboratorului de disecţie.

— Mă tem că da, răspunse Brichot pe acelaşi ton.

Sala de autopsie era complet albă. Toate

amenajările erau din oţel inoxidabil. Pereţii şi pardoseala erau vopsite cu soluţie acrilică nonabsorbantă, capabilă să suporte spălările cu Javel şi dezinfectanţi. Uşile automate se deschideau cu ajutorul unor butoane metalice suficient de mari pentru a fi acţionate cu cotul, fără a fi nevoie să se folosească mâna.

— Şi iată masa zilei! exclamă doctorul, din spatele măştii de protecţie, arătând husa din plastic verde, închisă cu un fermoar gros, aşezat pe o masă cu rotile. Aveţi noroc, nu miroase deloc: lucrăm cu un produs proaspăt în această dimineaţă!

Boris Corentin privi cu coada ochiului spre Follardier junior. Era foarte palid şi complet dezorientat. Fără să îşi dea seama dacă era aşa din cauza locului sau glumelor legistului.

Cu un gest sec, doctorul desfăcu fermoarul husei şi cadavrul apăru, complet gol.

Era un tânăr blond, cu părul destul de lung. Pielea îi era albă, uşor umflată pe alocuri.

— Apa Senei începea să îşi facă efectul, explică scurt „omul de artă".

Apoi arătă echimozele vinete pe care le prezenta cadavrul, la nivelul umerilor şi frunţii, ca şi zgârieturile roşu închis de pe membrele din dreapta.

— Acest tip a fost aruncat de undeva de sus, aparent. Şi corpul s-a lovit de o suprafaţă dură şi aspră, cu siguranţă piatră.

— Ca şi cum ar fi fost târât de-a lungul unui perete? întrebă Boris

Corentin care, deşi moartea acestui necunoscut nu îl privea, nu se putea abţine.

— Cam aşa, aprobă doctorul. Se pare că a murit între ora opt şi miezul nopţii, ieri. Nu a stat decât câteva ore în apă, fiind găsit puţin înainte de ora şase, azi-dimineaţă. Bun, acum o să vedem ce are în burtă, acest contribuabil! adăugă el pe un ton glumeţ, ridicând scalpelul argintiu.

În momentul în care lama atingea pielea cadavrului la nivelul gâtului, Corentin privi din nou la „protejatul" său şi zâmbi discret sub mască.

Acesta din urmă se făcuse deja verde. Dar, pentru a fi cinstit, trebuia să recunoască faptul că nici Aime Brichot nu era prea bucuros...

Boris Corentin se întoarse spre cadavru. I se părea că era ceva anormal, dar fără să poată spune ce...

Cu un gest scurt, precis, fără teamă, doctorul deschise cutia toracică, începând de sub bărbie, dezvelind, sub coaste, masa spongioasă a plămânilor.

— Nu are apă în plămâni, zise legistul pe un ton mulţumit. Este exact ce bănuiam: acest tip era deja mort când a fost aruncat în apă. Să vedem ce are în burtă...

Luând scalpelul, prelungi incizia iniţială până la pubisul blond al cadavrului. Apoi, băgă mâinile şi scoase stomacul cenuşiu şi moale, pe care asistentul său îl secţionă de două ori: o dată la nivelul orificiului care comunica cu esofagul, apoi la nivelul orificiului pilone, spre duoden. După aceasta, cu gesturi precise, doctorul desfăcu organul în două, relevând amestecul respingător, cu o consistenţă şi culoare diferită.

— Ei bine, uite! Ştia să trăiască prietenul nostru! exclamă el, scotocind prin stomacul deschis.

Separă un fel de piure lipicios şi granulat.

— Ştiţi ce este asta?

— Caviar? se riscă Corentin.

— Bravo! Văd că domnul este un fin gastronom! făcu doctorul. Efectiv, este caviar. Şi, văzând starea aproape perfectă, aş zice că amicul nostru a păţit-o cam la o jumătate de oră după ce a băgat la ghiozdan, nu mai mult.

Cu ochii maliţioşi, doctorul se întoarse spre viitorul mare sociolog şi îi băgă substanţa lipicioasă şi diformă sub nas:

— Vă tentează, tinere? Cu puţină cremă proaspătă, este divin!

Fu ultima picătură pentru fiul de ministru. Cu picioarele tremurând şi tenul cenuşiu, se precipită spre uşa dinspre vestiar şi se auzi clar cum îşi elimina micul dejun.

— Hei, nu mai putem glumi acum? făcu doctorul, cu o voce

prefăcut inocentă. Mi s-a părut că este un tânăr de foarte bună familie, micul dumneavoastră protejat. Am crezut că este obişnuit cu caviarul. M-am înşelat?

— Nu chiar! răspunseră în cor cei doi poliţişti, veseli.

Dar Boris Corentin reveni imediat serios.

— Ceva nu se potriveşte... murmură el, cu sprâncenele încruntate.

— Ce? făcu Brichot, cu un aer indiferent, având in vedere că nu era acolo pentru o anchetă care îl privea.

— În această dimineaţă, Corneville mi-a zis că era vorba *a priori* de un FDF. Ori, până acum, nu am întâlnit mulţi FDF hrăniţi cu caviar. În general, sunt abonaţi, mai degrabă... la mâncăruri josnice, nu?

— Nu neapărat! interveni doctorul. Uitaţi, acum vreo zece zile, colegii dumneavoastră de la Comisariatul IV – tot ei – mi-au adus un altul, un vagabond. Ei bine, în stomacul lui am găsit *foie gras*! Atunci, vedeţi...

Brusc, un văl se ridică în mintea lui Boris Corentin. Tocmai descoperise ceea ce îl tracasa de la începutul autopsiei, ceea ce i se păruse anormal la cadavru.

Se apropie de masa cu rotile şi se aplecă peste cadavru, examinându-l fără respingere, sub toate unghiurile. Spre marea consternare a lui Aime Brichot, chiar îl şi mirosi de foarte aproape.

Apoi, Corentin se ridică şi se întoarse spre doctor, care aştepta, nerăbdător să termine, fără nici un semn de uimire.

— Spuneţi-mi, doctore, cadavrul este în starea în care a fost pescuit, nu-i aşa?

— Evident! Doar că l-am dezbrăcat de zdrenţele soioase pentru a-l trimite la laborator. În afară de asta...

— Este exact ce gândesc! exclamă Corentin, smulgându-şi masca de protecţie, pentru a afişa un zâmbet de triumf.

— Ce? mormăi Aime Brichot, care considera că a acorda atenţie acestui cadavru pe jumătate disecat dovedea pur şi simplu masochism. Ce crezi?

— Doctorul tocmai ne-a spus că mortul purta zdrenţe „soioase”, nu-i aşa? continuă Boris. Ei bine, priveşte la corpul lui: este *perfect* curat! Şi nu numai că este curat, dar, în plus, este chiar prima dată când mă aflu în faţa unui cadavru de vagabond care, înainte de a muri, s-a parfumat cu *Armani pour homme*!

O linişte mormântală se lăsă, ruptă în cele din urmă de doctor:

— Este uimitor, ceea ce spuneţi Corentin. Acum îmi aduc aminte că vagabondul precedent era la fel de bine spălat, în timp ce hainele erau pline de jeg. Dar, mărturisesc, pe moment, nu am dat nicio atenţie...

Corentin se aşeză în faţa medicului legist:

— Mai erau şi alte lucruri bizare, privitor la primul cadavru?

Doctorul ridică din umeri.

— Nu. în afară de faptul că întreţinuse raporturi sexuale chiar înainte de a muri, nu...

— Doctore, îl întrerupse Corentin, o să îmi faceţi plăcerea să determinaţi dacă este la fel şi în cazul acestuia. Şi bag mâna în foc că aşa este!

— Nici o problemă, îl asigură legistul. Dar va trebui să aşteptaţi puţin. Sau vă trimit o copie a raportului meu...

— Aşa, trimiteţi-mi raportul autopsiei, zise Corentin, îndreptându-se spre ieşire. Bun, acum, fiindcă vizita noastră şi-a atins pe deplin obiectivele, nu văd de ce să mai întârziem? Ce zici, Meme?

— Nu zic nimic! se grăbi să răspundă Brichot, care nu se obişnuise cu spectacolul macabru din sala de autopsie.

În curtea IML-ului îl găsiră pe Romain Follardier, rezemat de maşină şi trăgând nervos dintr-o ţigară. Avea faţa palidă sub bronzul artificial.

— Să ştiţi, domnule maior, că nu vă voi ierta niciodată pentru ceea ce mi-aţi făcut! îi zise lui Corentin, pe un ton grandoman.

— Consideraţi asta ca un botez de foc, nimic mai mult! răspunse acesta pe un ton vesel. Dar fiţi mulţumit: nu o să întârziem. Acum, să mergem la viitorii dumneavoastră cobai, în viaţă. Şi chiar vom pune şi întrebări...

— Ce vrei să faci? întrebă Brichot cu o voce bănuitoare.

— Ascultă, Meme, nu ştiu ce gândeşti, dar eu cred că doi vagabonzi morţi în interval de câteva zile, aproape în acelaşi loc şi care au fost hrăniţi, spălaţi şi parfumaţi, înainte de a fi ucişi şi aruncaţi în Sena, merită totuşi un interes mai mare, nu?

Capitolul III

O baie de puritate şi de absolut. Ceva ca o „reînviere”.

Era exact ceea ce resimţea Emmanuelle Croisset, în momentul în care ieşea din biserica Saint-Louis en l’Île, escortată de sunetele clopotelor pe de o parte, iar pe de cealaltă de Amina şi Louise care, ca în fiecare dimineaţă, asistaseră la slujbă alături de ea.

Emmanuelle zâmbi la soarele care reuşea să se strecoare printre faţadele caselor din secolele al XVII-lea şi al XVIII-lea. Cu ochii pe jumătate închişi în spatele ochelarilor groşi, rămase nemişcată aproape un minut, lăsând razele calde să îi mângâie pielea palidă a feţei.

— Pe ce drum vreţi să vă întoarceţi, stăpână? întrebă Amina, cu vocea uşor răguşită.

Era întrebarea rituală, pusă în fiecare dimineaţă, după ieşirea de la slujbă. Erau două itinerarii posibile, în funcţie de dispoziţia

Emmanuellei. Fie se simţea „sălbatică”, cum o spunea chiar ea, adică speriată de ideea de a întâlni oameni, de a vorbi cu ei. Caz în care, se grăbeau să ajungă în Île de la Cité pe podul Saint-Louis şi se închidea apoi în casa din piatră de pe cheiul Fleurs.

Sau Emmanuelle Croisset simţea suflul divin al caritǎţii umplându-i inima, înfierbântându-i mintea. Caz în care, coborau pe cheiul Orléans, acolo unde, dacă nu era vreme rea, întâlnea grupuri de marginali, FDF, de toate vârstele şi originile.

Şi acolo, Emmanuelle Croisset redevenea „Zâna cerşetorilor”.

Nu îi plăcea această poreclă. Din cauza cuvântului „zână” care, pentru ea, avea veleităţi păgâne. Dar fiindcă aşa aleseseră adevăraţii copii ai lui Hristos să o numească, era de acord.

— O luăm în jos, răspunse ea, într-un murmur, la întrebarea Aminei.

Şi toate trei se îndreptară spre scările de piatră care, la dreapta podului Tournelle, permiteau să ajungă la promenada care se întindea pe flancul sudic al insulei Saint-Louis, aproape la nivelul apei.

Când ajunseră, Emmanuelle simţi cum inima îi bate mai repede şi respiraţia îi devine mai greoaie. Pentru o clipă ar fi dorit să urce înapoi pentru a scăpa de spectacolul de nesuportat care i se înfăţişa.

Toate acele corpuri goale, sau aproape goale, carnea aceea tânără, radioasă, insolentă, care se etala fără ruşine sau pudoare, sub razele soarelui.

Aceia nu aveau nevoie de ea. Nu erau interesaţi deloc de Zâna cerşetorilor. Fiindcă ei nu erau acolo decât pentru a se dezbrăca, a se bronza, a discuta. Sfârşind prin a se cupla, aproape în public uneori. Ca animalele, nu ca nişte creaturi ale Domnului.

Emmanuelle Croisset înainta, străduindu-se să nu privească la acei tineri, băieţi şi fete, în costume de baie, care se lăfăiau pe prosoape sau chiar şi pe piatra albă, încălzită de soare.

Dar, fără să vrea, ochii ei erau atraşi irezistibil de toate aceste corpuri care parcă o momeau.

Emmanuelle simţi că se îmbujorează puternic, când descoperi, cu greu ascuns de un copac, un cuplu de vreo douăzeci de ani întins pe un singur prosop roşu cu alb.

Fata, blondă, cu părul tuns scurt, îşi ridicase maioul şi Emmanuelle putea vedea sfârcurile roz ale bustului ei voluminos întărite de excitaţie.

Era pe jumătate lipită peste corpul însoţitorului ei, pe care îl săruta pe gură. Emmanuelle putea suporta fără greutate această imagine. Dar mai era şi restul.

Adică protuberanţa dură care deforma slipul albastru al băiatului, gata să iasă afară.

Mărind pasul, Emmanuelle se grăbi să-i lase în urmă pe amatorii de bronzat de toate sexele, pentru a se îndrepta spre capătul cheiului.

Acolo unde, sub primul arc al podului Saint-Louis, se aflau FDF. Care aveau tendinţa să se ascundă de soarele strălucitor al acestei dimineţi de iunie. Ca şi cum le-ar fi fost ruşine de propria lor mizerie şi încercau să o ascundă în umbră.

Erau şapte sau opt, dintre care două fete. În mijlocul unui morman de zdrenţe, saci de plastic, sticle goale, cutii de conserve. Unul din ei, un bărbos, a cărui arcadă stângă dispărea sub o crustă de sânge închegat, era ocupat să scotocească în căruciorul de supermarket care îi servea drept dulap.

Cum o recunoscură pe zâna lor, trei dintre ei se ridicară şi, cu un mers nesigur, plutind parcă, înaintară spre ea, cu zâmbete ştirbe.

Erau murdari, hainele luceau şi miroseau de transpiraţie, iar gura le mirosea a vin roşu, vândut la sticle de plastic, pentru doi euro litrul...

Dar, cu toate acestea, Emmanuelle veni spre ei cu un fel de grabă, de gratitudine chiar. Cu alura lor mizerabilă, cu mirosurile respingătoare, aveau puterea să şteargă din mintea ei imaginile corpurilor celor care se bronzau. Strălucind de frumuseţe, de sănătate şi de tinereţe, aceia. Şi care îi provocau idei malefice pe care ea refuza energic să le asculte...

Din buzunarul stâng al taiorului gri, Emmanuelle scoase un teanc subţire de bancnote de douăzeci de euro. Imediat, mâini avide, cu degete negre de mizerie şi îngălbenite de nicotină, se întinseră spre ea. Cu o rapiditate stupefiantă, hârtiile dispărură în hainele diforme, parcă înghiţite.

— Bieţii mei prieteni, oftă Emmanuelle, învăluindu-i cu o privire binevoitoare, aproape maternă, ştiu cât suferiţi şi că vă pot face un mic bine. Dar să ştiţi că Dumnezeu vă priveşte! El nu v-a abandonat niciodată şi vă consideră ca pe copii lui. Copiii lui preferaţi, chiar! Căci la Judecata de apoi, împărăţia Cerurilor va fi a voastră şi veţi fi aşezaţi la dreapta Tatălui!

Pe măsură ce vorbea, vocea Emmanuellei Croisset se ascuţise, în timp ce un zâmbet extatic se desena pe buzele pline şi ochii ei se ridicau spre cerul de un albastru uniform.

Dar un observator chiar şi neatent ar fi sesizat imediat că acei FDF nu erau interesaţi de nicio împărăţie a Cerurilor. Singurul scop al lor era să intre în graţiile zânei lor, care le oferea hârtiile de douăzeci de euro...

Unul dintre ei se depărtase de ea şi prefera să se intereseze de mărimea şi fermitatea sânilor Aminei şi Louisei, care păreau că ies din tricourile mulate cu care erau îmbrăcate.

Când predica ei se termină, Emmanuelle se îndreptă spre piciorul podului, de lângă care ceilalţi marginalizaţi nu îndrăzniseră să se ridice. Unul dintre ei, cu părul lung până pe umerii goi, zdrăngănea la o chitară veche, din care ieşeau doar trei acorduri, sub privirile unei

blondine care trăgea dintr-o ţigară.

Aceştia doi nici măcar nu ridicară privirea, când Emmanuelle se apropie de ei, proiectându-şi umbra spre ei.

Cu un zâmbet debordând de bunătate, se aplecă şi luă mâna fetei blonde, care rămase perfect indiferentă.

— Vă cunosc suferinţele, murmură ea, când ochii albaştri i se umplură de lacrimi. Ştiu că vă simţiţi abandonaţi de Dumnezeu şi de oameni, dar nu trebuie să disperaţi! Niciodată!

Cântăreţul la chitară se opri şi ridică spre ea o privire chiorâşă.

— Dumnezeu, nu îl cunoaştem, iar pe oameni îi ignorăm... zise el cu o voce tristă, în timp ce blonda izbucni într-un râs strident.

Emmanuelle Croisset îşi păstră aceeaşi expresie de blândeţe angelică. Puse în palma fetei o hârtie împăturită în patru şi se ridică încet.

— Dumnezeu va ierta această blasfemie, fiindcă El este dragostea şi vă cunoaşte nefericirea, murmură ea, înainte de a se depărta, escortată de Amina şi Louise, care priviseră scena cu un aer reprobator.

Ca regulă generală, cele două africane considerau că stăpâna lor era prea bună cu toate aceste lepădături şi mai ales cu cei care, ca şi cei doi, profitau de caritatea ei.

De-a lungul cheiului, Emmanuelle împărţi încă o duzină de bancnote faunei care se înghesuia în jurul ei, unii dintre ei mulţumind zgomotos, cu înclinări din tot corpul.

Pentru ea era dovada că, chiar căzuţi în mizerie, unii dintre ei reuşeau să îşi păstreze o urmă de demnitate...

Brusc, Emmanuelle Croisset se întoarse şi se îndreptă spre scările care urcau până la intrarea pe podul Saint-Louis.

Se săturase, pe moment. După un timp, nu mai putea să suporte această mizerie crasă, toate aceste mâini care se întindeau spre ea, zâmbetele când ironice, când servile, mulţumirile prefăcute.

Atunci nu se mai gândea decât la un lucru: să regăsească protecţia pereţilor groşi ai casei, ale cărei ferestre dădeau spre cealaltă parte a Senei.

În cele din urmă, doar acolo se simţea cu adevărat în siguranţă, nu se mai temea de lume, de pericolele şi tentaţiile ei.

De cealaltă parte a podului, Emmanuelle trebui să o ia la stânga, spre Île de France, unde se afla memorialul Deportării. Acolo, trebuia să o aştepte alţi patru sau cinci protejaţi, care ar fi foarte dezamăgiţi să nu o vadă trecând pe la ei.

Dar nu se putu abţine şi o luă la dreapta, pe Cheiul Fleurs, pentru a ajunge direct acasă.

Căci în acel loc îl găsea de obicei pe Christophe Précheur, tânărul care, în ajun, trezise demonii în ea. Şi, în ciuda asigurărilor Aminei şi

Louisei, care îi juraseră că nu îl va mai vedea vreodată, nu voia să mai dea nas în nas cu el, după lucrurile oribile care se petrecuseră în ajun.

Dar, când ajunse în umbra plăcută a clădirii, constată că figura tânărului o urmărea.

— Întoarceţi-vă în camerele voastre, ordonă ea cu o voce grăbită celor două negrese, care aşteptau în linişte, în mijlocul holului pătrat. Am nevoie să mă odihnesc, să fiu singură.

Cum dispărură cele două în holul din dreapta, Emmanuelle se precipită pe coridorul opus care, după ce urcă trei trepte, ducea la camera ei.

Era o încăpere care semăna cu o celulă, dar de zece ori mai mare. Luminată de două ochiuri de fereastră înguste, în partea de sus a pereţilor, camera era aproape pătrată. Lipsa oricărui covor îi dădea un aspect rece şi auster. La fel şi patul îngust de fier, aşezat în colţ, pe peretele opus ferestrelor, lângă care, la dreapta, era un scăunel de rugăciune din stejar cu un crucifix spaniol din secolul al XVI-lea, lustruit de timp. în faţă, între cele două ferestre, un dulap din lemn închis la culoare, cu uşile sculptate cu figuri biblice, pe care era aşezat un candelabru de argint, completau mobilierul.

În fine, sub una din ferestre, o strană pe care era aşezată o adevărată bijuterie: o Biblie din 1498, imprimată la Coblenz, în latină gotică.

Emmanuelle Croisset citea în mod curent în latină şi în greaca veche. De altfel vorbea patru sau cinci limbi străine, printre care engleza, italiana, germana şi rusa. Exact .ca toate acele tinere care petrecuseră, ca şi ea, mai mulţi ani la Institutul Sainte-Clothilde din Zürich, în Elveţia: o pensiune cu vocaţie internaţională, unde nu erau admise decât progenituri de personalităţi internaţionale şi unde cheltuielile de şcolarizare anuale se cifrau la zeci de mii de euro.

Dar banii nu lipsiseră niciodată în familia Croisset. În orice caz, de mai puţin de un secol. începând după război, trecând printr-o conjunctură economică favorabilă, averea familiei devenise colosală.

O avere a cărei moştenitoare unică era Emmanuelle şi de care îi era ruşine. Aceşti bani care îi picaseră din cer, erau ca o povară intolerabilă, o arsură, o greşeală pe care voia cu orice preţ să o răscumpere.

Pentru Emmanuelle Croisset, lucrurile erau clare: tot răul venise de la bunicul ei, Serge Croisset. Moştenitor al unei familii de burghezi cu afaceri în domeniul textilelor în Nord, avusese, la începutul anilor 1960, o idee pe care nepoata sa o considera acum drept „satanică”. Presimţind viitorul fibrelor sintetice ieftine, fusese unul din primii care renunţaseră la filaturile tradiţionale pentru a investi în această direcţie. în paralel, închisese mai multe din fabricile lui franceze,

pentru a „delocaliza”, cum se mai spunea, în diverse ţări din Asia de Sud-Est. Mai exact, Serge Croisset nu numai că provocase ruinarea familiilor de lucrători francezi rămaşi şomeri, dar şi supra-exploatase o mână de lucru străină incapabilă să se apere, printre care numeroşi copii, constrânşi să lucreze pentru a supravieţui.

Rezultatul, la care Emmanuelle se gândea mereu cu strângere de inimă şi ruşine, a fost că, la moartea sa, în 1969, Serge Croisset lăsase în urmă o avere. Moştenită de cei doi fii: Jean Louis, unchiul Emmanuellei, şi Bertrand, tatăl ei. în timp ce Jean Louis, prelua întreprinderile, accentuând şi mai mult politica iniţiată de tatăl său, Bertrand se lansa în studii de chirurgie plastică.

Instalat la Paris în 1975, cu soţia sa, Amrie Aude, şi fiica lor, Emmanuelle, atunci în vârstă de un an, Bertrand Croisset, cu un fler moştenit de la tatăl său, înţelesese ce viitor strălucit şi profitabil îi promitea chirurgia estetică de lux.

După cincisprezece ani, când fratele său Jean Louis murea prematur şi fără moştenitor, Bertrand Croisset era unul din plasticienii cei mai în vogă şi mai bogaţi din capitală: jumătate din show-biz îi trecuse prin mâini, ca şi numeroşi politicieni, miliardari etc. Şi, peste noapte, se trezise singurul moştenitor al colosalei averi familiale, care se adăuga la cea personală.

Dar paharul se umpluse.

În 1991, ros de vinovăţia şi dezgustul care i-l inspirau toţi aceşti bani obţintiţi nu într-o manieră lăudabilă, Bertrand Croisset, catolic strict de la naştere, îşi făcea o adevărată criză de conştiinţă. Cu acordul soţiei sale, la fel de credincioasă ca şi el, îşi închidea clinica, vindea consorţiul Croisset unei multinaţionale de origine englezească. Apoi, Bertrand şi Marie Aude Croisset părăseau Europa pentru India. Mai exact la Calcutta, unde aveau să intre în serviciul Măriei Tereza.

Emmanuelle nu mai avea decât puţine amintiri din perioada plecării în India. Deoarece, după ce avusese profesori particulari la domiciliu, fusese apoi trimisă la institutul Sainte-Clothilde din Zürich, de la vârsta de doisprezece ani. Când părinţii ei plecaseră în India, ea nu îi mai văzuse de trei luni. Avea atunci şaisprezece ani.

La început, Emmanuelle primise scrisori lungi de la tatăl ei, în care îi explica că îşi găsise în cele din urmă calea, că, având grijă de cei nevoiaşi, în loc să întindă pielea miliardarilor înfăşuraţi în vizon, se realizase în fine, trăia pacea.

Pacea respectivă nu dură mult. La jumătatea anului 1992, Emmanuelle afla, prin consulul Franţei din Zürich, despre moartea brutală a tatălui şi mamei ei, „într-un accident de circulaţie”.

Emmanuelle rămase la Sainte-Clothilde până la majorat şi chiar şi după. Cum, pur şi simplu, nu ştia unde să meargă iar lumea exterioară o teroriza, mai rămăsese cinci ani, ca preparatoare de engleză şi

germană, cu titlu benevol: averea colosală moştenită de la familia Croisset, a cărei unică moştenitoare era ea, îi permitea să nu ceară salariu...

Când părăsi în cele din urmă Elveţia, în 1997, Emmanuelle Croisset trăi un şoc: după ce stătuse mai mult de zece ani în coconul protector din Salnte-Clothllde, nu ştia nimic de restul lumii şi de oamenii care o populau.

Şi era, bineînţeles, atât de virgină pe cât se putea.

Ieşind, primul ei reflex, o surprinsese chiar şi pe ea: se dusese direct la sediul parizian al unei principale organizaţii umanitare franceze şi le propusese serviciile ei, imediat acceptate şi chiar cu o oarecare grabă.

Emmanuelle era poate naivă, dar nu idioată: ştia foarte bine că nu fusese agreată pentru competenţele ei, ci pentru puterea financiară pe care o reprezenta. Dar asta nu o deranja, din contră: considera normal şi chiar moral, ca banii Croisset, strânşi pe spatele oamenilor cei mai amărâţi şi nenorociţi, să se întoarcă la aceştia în cele din urmă.

Cu aceste principii, Emmanuelle Croisset petrecuse aproape trei ani în Africa sub-saharianã, mai ales în Ruanda, Uganda şi Republica Centrafricană. în cele din urmă, se decisese să se întoarcă definitiv în Paris la finele lui 1999.

Dar nu se întorsese singură.

În urmă cu şase luni, într-o tabără de prizonieri ugandezi, făcuse cunoştinţă cu două tinere ruandeze în vârstă de douăzeci şi cinci de ani: Amina Ouedraogo şi Louise Sengegera. În ziua când le întâlnise, la dispensarul de campanie, Amina şi Louise veniseră bătute sălbatic de un grup de prizonieri.

Pentru singurul motiv că erau lesbiene şi nu se ascundeau.

După aceea, vorbind cu ele, Emmanuelle aflase că, de la vârsta de şaisprezece ani, participaseră, ca luptătoare active, la războiul civil care însângerase Ruanda. Nu o interesase să afle la ce fel de acţiuni participaseră cele două fete.

În schimb, Emmanuelle apelase la relaţiile ei din Paris pentru a le scoate pe Amina şi Louise din tabăra de prizonieri unde aşteptau să fie judecate, apoi le obţinuse o viză de rezidenţă, după care le luase cu ea în Franţa.

Nici astăzi, Emmanuelle nu încerca să afle motivul pentru care se ataşase de cele două fete, foarte frumoase şi care, uneori, se amuzau lăsând să se înţeleagă că sunt surori... fără ca cineva să poată spune dacă era adevărat sau nu.

În principiu, faptul că cele două fete continuau să se iubească, să persiste în ceea ce ea numea „păcatul trupului”, îi făcea oroare.

Doar că, din cauza acestor apucături chiar, Amina şi Louise, în ochii

ei, aveau o calitate foarte preţioasă: nu fuseseră niciodată atinse de un bărbat.

Pe scurt, erau la fel de virgine pe cât era şi ea.

Odată întoarse la Paris, cele trei femei se instalaseră în casa de pe Cheiul Fleurs, ducând o viaţă liniştită, aproape plictisitoare chiar.

Care durase până la seismul din luna noiembrie 2001. Mai exact pe 14 noiembrie.

Căci, în acea zi, Emmanuelle aflase, aproape la întâmplare, adevărul despre moartea părinţilor ei.

Nu fusese nici un accident de circulaţie.

În realitate, când se duceau spre un orăşel de lângă Calcutta, pentru a ajuta mai multe familii lovite de sărăcie, Bertrand şi Mărie Aude Croisset fuseseră atacaţi şi răpiţi de o bandă de tâlhari.

Mărie Aude Croisset fusese violată de zeci de ori, sub privirile soţului ei. Apoi, amândoi fuseseră înjunghiaţi.

În loc să o doboare, această veste avusese efectul unui electroşoc în creierul Emmanuellei. Deodată, un văl se ridicase şi întrevăzuse calea pe care trebuia să o urmeze. Cale trasată de Dumnezeu, fără nicio îndoială.

Părinţii ei muriseră ca autentici martiri creştini, deci ea trebuia să ducă mai departe flacăra. Să ispăşească păcatele acestei averi strânse cu preţul suferinţei celor săraci.

Săraci care, în cele din urmă se răzbunaseră masacrându-i pe tatăl şi mama ei. Ca şi cum ei nu erau decât braţul armat al voinţei divine.

Aşa, escortată permanent de Amina şi Louise, prin Paris, Emmanuelle Croisset începuse să împartă bani şi cuvinte de alinare săracilor, cerşetorilor, marginalizaţilor de toate felurile.

Aşa, puţin câte puţin, devenise Zâna cerşetorilor.

Şi totul ar fi continuat ia fel dacă, în urmă cu două săptămâni, mişcată de tristeţea unui „periferic”, cu zâmbetul strălucitor şi cu ochi mari, Emmanuelle Croisset s-ar fi mulţumit doar să îi dea bani, ca şi altora, şi nu l-ar fi invitat să vină la ea acasă, chiar în acea seară...

Cu gesturi maşinale şi sacadate, se dezbrăcă de vestă şi de fusta taiorului gri, înainte de a-şi desface cocul.

Nu avea nicio oglindă în cameră. Aşa, Emmanuelle Croisset nu risca să cadă în tentaţia propriului ei corp. Acest corp care cerea, tiranic, dorinţe ce dominau spiritul ei dominat de Dumnezeu.

Acest corp posedat de demoni care aşteptau să se trezească.

În slip şi sutien de bumbac alb, fără nici un model, Emmanuelle se pregătea să se întindă în pat, aşa cum obişnuia să facă, atunci când revenea de la plimbare.

În loc de asta, se precipită spre scăunelul de rugăciune şi căzu în genunchi, cu ochii ridicaţi spre Christ care părea că o priveşte doar

pentru a o deplânge.

Începu să se roage cu voce joasă, cu o fervoare disperată. Pentru a încerca să facă să dispară cele două feţe care parcă se interpuneau între ochii ei şi Christ.

Una din cele două figuri era a lui Christophe Précheur, trimisul Satanei care, în ajun, ştiuse să îi trezească demonii din ea.

Celălalt, era Philippe Dentraigues, un nume care nu îl putea uita niciodată.

Fiindcă totul începuse de la el, de atunci ea plonjase în această cursă a desfrânării.

Philippe venise la ea, după ce ea îl invitase, într-un moment de proastă inspiraţie. Îl invitase mai întâi să facă o baie, fiindcă era murdar şi mirosea urât.

Când ieşise din baie, Emmanuelle simţise un şoc bizar, în piept, şi o căldură necunoscută îi izvora dintre coapse.

Stupefiată, realizase, la douăzeci şi opt de ani, că era capabilă să regăsească frumuseţea la un bărbat. Şi să fie mişcată.

În timpul mesei, îl servise chiar ea, cu mâini care îi tremurau fără încetare. Nu scotea nici un cuvânt, abţinându-se parcă să şi respire, în aşteptarea unui cataclism pe care îl presimţea, fără să îşi dea seama.

Când terminase de mâncat şi de băut, Philippe, cu ochii lucind, se întorsese spre ea şi îi spusese, cu o voce gravă care o făcea şi acum să tresară:

— A fost foarte plăcută, această masă, cu adevărat. Dar presupun că nu m-aţi adus la dumneavoastră doar pentru a mânca...

Şi, cum ea părea să nu înţeleagă, el se ridicase din fotoliul în care parcă trona, se apropiase de ea şi îşi lipise gura de a ei. Limba lui caldă îi forţase buzele încă neatinse, în timp ce mâinile aspre, nerăbdătoare, se lipeau de carnea rotundă a fundului ei, disimulat sub o rochie fără culoare şi formă...

Emmanuelle sughiţă de plâns. îşi reluă rugăciunile către Christul nemişcat pentru a alunga imaginile care îi reveneau în minte. Dar, în aceiaşi timp, se cambra, întinzând bumbacul chilotului. în interiorul ei, demonii se trezeau la viaţă.....

Când Philippe o sărutase, o parte din creierul ei îi explicase că trebuia să găsească dezgustătoare această limbă care îi pătrundea în gură; că trebuia să respingă mâinile bărbatului care îi pipăiau tot corpul fără nici cea mai mică pudoare; că ar trebui să vomite de revoltă, simţind acel lucru dur şi obscen care îi apăsa abdomenul.

Dar cealaltă parte a creierului ei câştigase.

Deodată, când mâinile lui Philippe se strecurară sub fusta ei pentru a-i mângâia pielea şoldurilor, iar ea începuse să îi răspundă la sărut

chiar fără să îşi dea seama, se produsese o schimbare în mintea Emmanuellei.

Brusc, realizase că era o nouă încercare la care o supunea Dumnezeu. Cea mai sublimă, fiindcă era cea mai dificil de înfruntat. Dumnezeu îi cerea să sacrifice pentru el ce avea ea mai preţios.

Virginitatea ei.

Trebuia să îşi învingă pudoarea şi repulsia naturală, pentru a oferi plăcere acestui băiat care~ suferise deja mai multe încercări. Era îndatorirea ei, misiunea ei, să se ofere fără reţinere lui...

Atunci, fără să se poată abţine, Emmanuelle simţise cum propria-i mână se strecoară ezitând între trupurile lor lipite şi coboară spre acel mădular de carne dură, care o atrăgea şi o revolta în acelaşi timp.

Înţelegând că era câştigător, Philippe Dentraigues îi smulsese literalmente rochia şi lenjeria, înainte de a se debarasa de pantalonul de pe el.

Emmanuelle crezuse că leşină descoperind acel mădular greu care se eliberase, îndreptat spre ea ca un deget ameninţător, teribil.

Dar ea nu făcuse nicio mişcare pentru a scăpa, nici cel mai mic gest să îşi ascundă sânii grei sau triunghiul negru de sub abdomen, pe care nici un bărbat nu avusese încă ocazia să îl admire.

Când Philippe o aruncase în genunchi, lângă masa la care cinase, Emmanuelle rămăsese aşa, prosternată, cambrată, la dispoziţia agresorului ei.

Gata de sacrificiu.

Era într-o stare nervoasă, o agitaţie în tot corpul, încât nu simţise decât o foarte uşoară durere când, Philippe, în spatele ei, îşi croise drum în interiorul ei cu toată lungimea membrului tare.

Şi, aproape imediat, stupefiată, Emmanuelle simţise acel „lucru” mişcându-se în ea, provocând în ea senzaţii din ce în ce mai intense, irezistibile.

În final, începuse să gâfâie, ca o nebună, o posedată, o fiică a Diavolului. Dar gâfâia din ce în ce mai puternic, din ce în ce mai repede, şi îşi oferea cât putea de mult fundul spre acel sex nemilos şi tare care parcă o transforma într-o sursă de plăcere nebună.

Când primul ei amant se eliberase în ea, Emmanuelle uriaşe de orgasm, de focul care o răvăşea în interior. Şi îşi auzise propria voce, de nerecunoscut, implorându-l pe Philippe să nu se oprească, să continue, şi mai tare, până la inimă...

Emmanuelle ridică brusc privirea şi contemplă încăperea din jurul ei, cu o privire nebună de parcă s-ar fi aflat într-o cameră străină, necunoscută.

Doar când se ridică constată că mâna ei dreaptă se strecurase, cu un gest inconştient, în chilotul de bumbac alb, şi degetele i se umeziseră de plăcere.

Scoase un geamăt şi îşi retrase mâna, ca şi cum ceva o ardea. Se duse spre dulap, deschise uşa grea şi smulse de pe umeraş capotul alb cu albastru pe care îl purta dimineaţa, când se trezea.

Apoi, Emmanuelle ieşi din cameră, înspre apartamentele Aminei şi Louisei.

Avea nevoie de ele. Să se calmeze. Doar ele o înţelegeau şi ştiau să îi îndepărteze demonii care, doar fiindcă se gândise la Philippe, se trezeau la viaţă. Parcă le auzea răcnetele victorioase.

La capătul culoarului întunecat, cam sinistru, cu pereţii de piatră, Emmanuelle intră la Amina şi Louise, fără să mai bată la uşă.

Intra rar la cele două fete. Încă o dată, fu uimită de contrastul violent dintre apartamentele lor şi restul casei.

În cele două încăperi unde stăteau Amina şi Louise era Africa, în toată splendoarea ei exuberantă, caldă şi colorată.

Emmanuelle rămase câteva secunde nemişcată, contemplând acea seră caldă, plină de parfum dulce, agresiv, în care intrase. Pereţii de piatră dispăreau complet sub ţesăturile viu colorate, ţipătoare chiar. Pe jos era un covor identic, rogojini, perne multicolore, chiar şi o piele falsă de tigru, în faţa şemineului monumental.

Apoi erau coliviile. Aproape zece doar într-o singură cameră, de la cea mai mică la cea mai mare. Toate adăposteau păsări exotice de toate culorile, pe care Emmanuelle nu le ştia, cu excepţia a trei peruşi verzi-albaştri şi a unui ara înflăcărat.

Toate cântau, piuiau, şuierau, cu un fel de vehemenţă veselă şi asurzitoare.

Pentru a completa această ambianţă cvasi-tropicală, difuzoare invizibile răspândeau un ritm de percuţii africane, peste care se suprapunea o melopee umană, îngânată de o voce gravă de femeie.

Emmanuelle fu surprinsă să găsească încăperea goală. Tocmai ieşea, când un fel de geamăt se auzi din camera vecină, urmat de un râs înfundat.

Inima Emmanuellei începu să bată mai tare şi simţi cum sângele i se urcă la cap.

Într-o asociere de idei pe care nu o putu stăpâni, imaginile lui Philippe Dentraigues şi Christophe Précheur îi reveniră în memorie, făcând-o să tresară.

După ce se lăsase posedată de primul ei amant, fusese cuprinsă de un sentiment de dezgust. Cu faţa plină de lacrimi, se precipitase în camerele celor două negrese şi le implorase să o scape de cel care o făcuse femeie.

Cele două se achitaseră de această sarcină cu eficacitate, fiindcă, niciodată de atunci, nu îl mai revăzuse pe băiat în cursul peregrinărilor ei.

Aşa cum nu îl revăzuse nici pe Christophe Précheur, în această

dimineaţă, când se întorsese de la slujbă.

Acesta din urmă o făcea să sufere şi mai mult pe Emmanuelle. Fiindcă îşi dădea seama că îl invitase la ea *în cunoştinţă de cauză,* nu ca pe Philippe, îndoindu-se de ce avea să se întâmple cu el. Şi, în cursul insomniei din noaptea precedentă, ajunsese să recunoască că ar fi fost decepţionată dacă nu s-ar fi petrecut nimic între ei.

Era oare pe cale să se transforme într-o oribilă femelă în călduri, ca altele? Ca alte creaturi încărcate de vicii, care îi făceau oroare?

Se auzi un al doilea geamăt, puţin mai tare, venind din cameră.

Cu paşii înfundaţi în covoarele şi rogojinile groase, Emmanuelle traversă salonul şi privi prin uşa întredeschisă.

Rămase aproape sufocată, cu gura deschisă şi privirea fixă.

Amina era în patru labe în pat, complet goală, cambrată la maximum, oferindu-şi sexul complet epilat şi scânteind de dorinţă. Sex pe care Louise, în spatele ei, îl lingea cu fervoare, scoţând un sforăit ca de pisică.

Dar era ceva şi mai rău.

În mâna dreaptă, Louise ţinea un obiect pe care Emmanuelle nu îl mai văzuse niciodată, chiar dacă ştia vag că existau astfel de orori.

Era o imitaţie a unui membru viril, din cauciuc negru, de o mărime incredibilă. Un sex pe care Louise îl înfigea fără menajamente în locul cel mai strâmt al trupului Aminei, care gemea de plăcere.

Emmanuelle deschise gura să ţipe, dar nu ieşi nici un sunet.

Căci, în acea secundă, o imagine atroce îi trecu prin minte, cu rapiditatea unui fulger.

Se vedea pe ea, complet goală, întinsă pe patul celor două negrese. Şi în abdomenul ei Louise înfigea enormul falus artificial.

Emmanuelle se întoarse şi alergă, cu fruntea şi tâmplele pline de transpiraţie, însoţită de ţipetele furioase ale păsărilor din colivii.

Alergă până în camera ei, se duse la dulap şi scoase la întâmplare nişte haine. Se îmbrăcă cu gesturi febrile, după care se precipită spre uşa casei, care dădea spre chei.

Avea nevoie de aer, să iasă, să meargă pe străzi. Doar pentru a nu deveni nebună. Pentru a alunga această imagine odioasă a ei, penetrată de sexul negru din cauciuc şi schimonosindu-se de plăcere.

Ieşind din casă aproape că răsturnă o bătrână cu părul roşcat care trăgea după ea un căţel cu părul zburlit, care începu să latre furios. Fără să se mai scuze, Emmanuelle începu să meargă drept înainte, cu paşi repezi şi sacadaţi, murmurând cuvinte fără sens.

Nici nu ştiu când ajunse la celălalt capăt al Île de la Cité, pe Podul Neuf. Acolo, în vacarmul maşinilor ce veneau de pe Cheiul Louvre, respiră adânc, cu ochii pe jumătate închişi, cu nările dilatate. Apoi, mai încet, coborî scările din piatră care duceau spre scuarul Vert Galant şi statuia lui Henri al IV-lea.

Sprijinindu-se de soclul statuii respective ea îl văzu.

Un tânăr cu părul blond buclat, care, de pe banca pe care se întinsese, îi zâmbea gentil, cu toţi dinţii strălucind de albi.

Atunci, în timp ce o voce, în mintea ei, îi striga să se întoarcă şi să urce pe pod, Emmanuelle, cu un mers automat, se îndreptă spre tânărul care parcă o chema...

Capitolul IV

— Maior Corentin, sunteţi sigur că ceea ce facem de două ore are o oarecare utilitate? Fiindcă, sincer...

Boris îşi reţinu oftatul de exasperare care îi apărea pe buze. Romain Follardier avea dreptate până la un punct: trecuseră două ore de când mergeau prin Île de la Cité, mergând de la un grup de FDF la altul, cu o fotografie a lui Christophe Précheur în mână. încercând să reconstituie viaţa tânărului marginalizat din ziua care precedase moartea sa.

Având în vedere că perioada era una calmă, Charlie Badolini nu avea nicio problemă să îl lase pe subordonatul său preferat să ancheteze în legătură cu povestea ciudată a vagabonzilor parfumaţi şi hrăniţi cu caviar, înainte de a fi asasinaţi, aşa cum se înţelegea din primele concluzii ale legistului.

Comisarul din arondismentul IV îl binecuvântase pe Boris grăbit: nu mai era obligat să îşi mobilizeze oamenii pentru moartea a doi vagabonzi de care lumea nu era interesată, era un cadou neaşteptat...

Charlie Badolini nu pusese decât o condiţie pentru a accepta.

— OK, în privinţa anchetei, îi răspunsese el lui Corentin, dar Aime Brichot va rămâne la dispoziţia mea pentru a rezolva cazurile curente şi, în locul lui, îl veţi lua pe domnul Follardier-fiul cu dumneavoastră, care se interesează atât de mult de FDF...

Iată cum Boris Corentin cutreiera străzile şi cheiurile în compania unui fiu de ministru, sociolog.

În primă fază, Corentin decisese să se limiteze la populaţia care „zona” în jurul celor două insule – Cité şi Saint-Louis – şi în piaţa Saint-Michel. Din motiv că cele două cadavre fuseseră găsite în Sena, între podul Saint-Louis şi memorialul Déportation, într-un loc unde fluviul se întâlnea cu unul din canalele de apă subterane care parcurgeau subsolul Parisului, inclusiv Île de la Cité.

În acest loc, acel curs de apă – la care se putea ajunge fără probleme, fiind protejat de un grilaj ruginit pe trei sferturi – se deversa în Sena, provocând un fel de curent circular. Acest curent circular împiedicase cadavrele celor doi vagabonzi să eşueze mai în aval.

Deci putea paria că fuseseră aruncate în apă *în imediata apropiere*

a acestui mini-confluent.

Problema era că, pentru moment, cercetările lui Boris Corentin nu dăduseră nici un rezultat. Împreună cu Romain Follardier începuseră verificările dintr-un capăt al insulei.

La scuarul Vert Galant, nu făcuseră nici o ispravă, dând de patru FDF care dormitau pe băncile de lemn, toropiţi de căldură.

Niciunul dintre ei nu îl cunoştea pe Christophe Précheur. Adică toţi afişaseră nişte feţe nedumerite, uitându-se la fotografia pe care le-o arăta Boris Corentin. Care nu era uşor de păcălit.

— Îşi bat joc de noi, mormăise el printre dinţi, urcând spre piaţa Dauphine. Sunt sigur că cel puţin doi dintre ei l-au recunoscut...

— Este foarte probabil, încuviinţase Follardier. Dar, continuase el pe un ton exasperant, trebuie să înţelegem că, pentru aceşti nefericiţi, poliţia reprezintă restabilirea ordinii, adică ceva îndepărtat de viaţa lor, deci cei care apără normele prin care ei se simt excluşi de o societate burgheză înrădăcinată într-un sistem de valori pe care ei îl consideră „exclusivist” şi care nu poate, bineînţeles...

Foarte repede, Boris Corentin încetase să îl mai asculte pe tânărul care debita verzi şi uscate. Era adevărat că fotografia, luată la IML în acea dimineaţă, nu oferea o asemănare evidentă cu ceea ce Christophe Précheur fusese în viaţă. Dar totuşi Corentin ştia din experienţă că majoritatea marginalilor din acelaşi cartier se cunosc, cel puţin din vedere...

Evident, cu tot jargonul lui, Romain Follardier avea dreptate în privinţa faptului că aceşti oameni se temeau de poliţie. Şi nu degeaba...

Cei doi nu avură succes nici la Notre-Dame, nici pe scuarul Jean XXIII. Cum abordau un grup de FDF, tineri sau bătrâni, feţele se închideau, chiar înainte ca Corentin să aibă timp să pună vreo întrebare şi i se întorcea ostentativ spatele.

Pe scurt, Christophe Précheur părea că nu pusese niciodată piciorul în aceste locuri...

— Nu ne mai rămâne decât memorialul Déportation, oftă Corentin, ştergându-şi cu dosul palmei transpiraţia de pe frunte. După aceea, vom trece pe cheiul din Ile Saint-Louis...

— Dar ce căutaţi mai exact? se nelinişti sociologul, în timp ce traversau cheiul Archeveche. Am impresia că mergeţi la întâmplare, fără metodologie...

Corentin se întoarse spre fiul de ministru, pe care îl puse la punct cu o voce umilitoare;

— Domnule Follardier, trebuie să vă băgaţi în cap un lucru: poliţia şi sociologia nu sunt acelaşi lucru. Metodologia, cum spuneţi dumneavoastră, este bună poate în domeniul dumneavoastră – dar, ascultându-vă, am unele îndoieli în privinţa asta – dar într-o anchetă

de poliţie, a urmări o metodă orbeşte, este cel mai sigur mijloc de a ajunge la eşec. Iar în privinţa a ceea ce caut, nu ştiu nici eu, imaginaţi-vă!

Romain Follardier privi la interlocutorul său cu un aer profund consternat şi zise, pe un ton condescendent:

— Este un vechi empirism, nu? Mai lucraţi aşa!

Cu pumnii strânşi în buzunarele pantalonului de pânză bej, Corentin preferă să nu răspundă şi coborî scările spre memorial, ridicat la extremitatea din amonte a insulei.

Boris Corentin puse ochii pe un grup de tineri, rezemaţi de peretele exterior al monumentului, profitând de umbră. Erau patru băieţi, dintre care cel mai în vârstă nu avea mai mult de treizeci de ani, şi o fată. în jurul lor, sticle goale, ambalaje de hamburgeri, hârtii, pungi de plastic pline cu lucruri greu de identificat.

Toţi erau îmbrăcaţi în jeans şi tricouri a căror stare de murdărie trăda timpul de când se aflau pe corpul proprietarilor. Unul dintre băieţi, cu barba încâlcită şi ochi negri, purta în plus o haină cenuşie, căreia îi lipsea mâneca stângă, smulsă de la deasupra cotului.

Apropiindu-se de ei, Boris fu uimit de privirile lor: în ciuda tinereţii lor, aveau deja nişte priviri obosite, plictisite. Priviri de bătrâni prematuri...

Avu impresia că are de-a face mai mult cu „teribilişti”, despărţiţi voluntar de lume, decât cu FDF, împinşi fără voia lor în mizerie.

Când fu aproape de grup – din care nici unul nu mişcase, părând că nici nu observă prezenţa lui – fata ridică ochii spre el, zâmbind vag. Ochi mari de un verde intens, cu gene lungi.

Examinând-o rapid, Corentin realiză că după o baie fierbinte şi îmbrăcată cu haine curate, trebuia să fie o mignonă, cu un zâmbet încă infantil, bustul ferm şi destul de voluminos şl un fund căruia nici pantalonul cu două numere mai larg nu îi ascundea curbele perfecte.

Cum ea îl privea interesată, Boris alese să i se adreseze ei şi îi întinse fotografia mortuară a lui Christophe Précheur, cu un zâmbet amabil:

— Îl cunoaşteţi pe acest băiat, domnişoară?

— Ce te interesează? Eşti de la poliţie?

Întrebarea dublă, nu chiar agresivă, venise nu de la blondă, ci de la bărbosul care purta haina cu mâneca sfâşiată. Corentin se întoarse spre el, accentuând zâmbetul:

— Exact! V-aş fi foarte recunoscător să îmi răspundeţi la câteva întrebări...

Celălalt se ridică greoi şi îl privi cu un aer bănuitor:

— Vă bateţi joc de noi sau ce? Dacă sunteţi poliţai, atunci trebuie să ştiţi că Christophe este mort! L-au pescuit dimineaţă, din Sena, nu departe de aici...

Făcuse un gest vag, înspre podul Saint-Louis şi Cheiul Fleurs.

— Ştiu la fel de bine fiindcă eu am făcut fotografia, în această dimineaţă, la IML, răspunse rece Corentin. Acum, ceea ce mă interesează este să descopăr cine l-a omorât...

Brusc, o linişte grea se lăsă şi mica blondă deveni palidă, sub jegul care îi acoperea faţa.

— Cum aşa: omorât? făcu ea. Nu s-a înecat Christophe?

— Am toate motivele să cred că nu, continuă foarte repede Boris, fericit că găsise în fine pe cineva care părea să cunoască victima şi dispusă să îi vorbească. Din întâmplare, amicul vostru Christophe v-a spus ceva neobişnuit, ieri sau alaltăieri? Ştiţi că avea, nu ştiu... oarece planuri?

Se lăsă din nou liniştea, pe care bărbatul cu haina sfârtecată o folosi să se scarpine în barbă, cu mâna stângă.

— Planurile nu prea există când trăieşti în stradă şi când nici nu ştii dacă vei găsi ce să mănânci a doua zi, mormăi el, dar fără nicio urmă de agresivitate, nici de ironie.

Atunci, unul dintre cei care nu spusese nimic încă, un tânăr scund şi slab, cu capul ras şi urechea dreaptă decorată cu patru inele aurii, înaintă spre Corentin:

— În orice caz, Christophe ştia unde va mâna, ieri!

Bărbosul se întoarse spre el:

— Ce prostii spui acolo, Asticot? Ţine-ţi gura!

Celălalt dădu nervos din picior:

— Nu sunt prostii, Landru! L-am întâlnit ieri seară, sub pod, pe Christophe. Tocmai se pregătea să mănânce împreună cu Moricaud. Şi s-a lăudat că merge să mănânce pe cheltuiala prinţesei. Şi cum m-a distrat ideea, mi-a arătat casa zânei!

Boris Corentin începea să piardă firul.

— Bun, bun, uşurel, ne calmăm şi o luăm în ordine! ceru el, ridicând braţele. Ce poveste este asta cu prinţesa şi zâna?

Întrebarea provocă râsul grupului, ca şi cum Boris ar fi întrebat cine era Moş Crăciun. În cele din urmă blonda îl lămuri.

— Pe chei, de cealaltă parte, este o casă mare din piatră, gen Evul Mediu, zise ea, făcând un semn vag cu mâna dreaptă. Acolo, este o femeie care trăieşte singură cu cele două servitoare, negrese. Este tânără şi plină de bani, fiindcă, de cum iese, împarte bani, hârtii de douăzeci, şi uneori şi de cincizeci, la toţi vagabonzii pe care îi întâlneşte. De aceea, în cartier, am poreclit-o Zâna cerşetorilor.

Corentin se întoarse din nou spre „Asticot”:

— Şi ziceţi că ieri Christophe s-a lăudat că va merge să mănânce la această femeie?

— El a zis, afirmă interlocutorul dar, evident, nu l-am crezut deloc!

— Ah? Şi de ce?

Bărbosul răspunse, ridicând din umeri:

— Fiindcă nici unul dintre noi nu a pus niciodată piciorul la ea în casă! Este puţin cam sărita, ca să împartă banii aşa, la întâmplare. Dar totuşi nu ne invită la ea acasă!

Intrigat, Boris Corentin încercă să afle mai mult dar, vizibil, interlocutorii lui nu aveau ce să îi mai spună şi foarte repede, decise să pună capăt conversaţiei. Pe punctul de a pleca, se întoarse spre „coechipierul" său pentru a-i semnala intenţia cu un semn rapid din ochi şi fu surprins de privirea pe care i-o adresa micuţei blonde care se afla la câţiva metri de el.

Dar Romain întoarse imediat capul spre el şi Corentin îşi zise că poate visa: cu greu şi-l imagina pe fiul de ministru, snob şi delicat cum părea să fie, atras de această fată, respingătoare de mizerie...

— Este puţin cam ciudată povestea lor, nu? făcu acesta din urmă, în timp ce urcau scările spre Cheiul Archeveche. Credeţi 2povestea cu Zâna cerşetorilor", dacă îmi pot permite exprimarea?

Corentin evită să răspundă că, în anii petrecuţi la Brigada Mondenă, văzuse lucruri şi mai bizare decât acesta. Şi apoi, poveste sau nu, Christophe Précheur şi Philippe Dentraigues, fuseseră amândoi spălaţi şi parfumaţi, apoi hrăniţi regeşte, înainte de a fi suprimaţi.

Trebuia să le ofere şi lor această ultimă masă...

— Veniţi decise el, în timp ce ziua se sfârşea, o să mergem să vedem cu ce seamănă această casă de zână...

Urcară cheiul până la podul Saint-Louis, apoi o luară la stânga pe Cheiul Fleurs.

În faţă, de cealaltă parte a braţului principal al Senei, era traficul continuu al maşinilor. Chiar deasupra, soarele părea că incendiază vârful fântânii Châtelet şi, mai departe, masa întunecată a turnului Saint-Jacques.

În momentul în care ajungeau în faţa clădirii mari, pe care fata le-o descrisese sumar, Corentin simţi că este tras de mânecă. Se întoarse: era ea, micuţa blondă din banda de „zonali".

— Mă scuzi, zise ea cu un zâmbet maşinal. Nu am vrut să stau de vorbă de faţă cu ceilalţi, dar...

Maşinal, Boris Corentin privi spre Romain Follardier, doar pentru a verifica că a văzut că s-a oprit.

Din nou, fu uimit de privirea devoratoare cu care fiul ministrului învăluia corpul şi figura fetei. „Clar, gândi el, amuzat, ori tipul are fantasme ciudate... ori este în lipsă cam de mult timp!"

— Dar... ce? făcu el reluând fraza neterminată. Vreţi să îmi spuneţi ceva, domnişoară?

— Marilyne. Numele meu este Marilyne Fitoux, răspunse ea, aplecând uşor capul spre dreapta. Nu prea sunt obişnuită să mi se spună „domnişoară"...

Boris Corentin crezu că simte un regret, o anume tristeţe, în tonul vocii ei.

— Mai devreme, reluă ea, ceilalţi v-au spus că nu este posibil ca Christophe să fi mers acasă la zână, ieri seară, fiindcă nimeni nu a fost niciodată acolo. Ei bine, este fals!

Boris încruntă din sprâncene şi privi la ochii de smarald:

— Sunteţi sigură? Cunoaşteţi pe cineva care a mai fost în această casă?

— Pe cineva care va merge, corectă Marilyne, cu un zâmbet. Mai devreme, am fost să mă plimb până la scuar, la celălalt capăt al insulei. Acolo l-am întâlnit pe prietenul meu Dietrich.

Ea se opri, pentru a preciza:

— Dietrich Kreidler, este un german. Este la Paris de câteva luni, ne-am întâlnit de două sau trei ori. Îl iubesc, este cool...

— Şi? făcu uşor Corentin, pentru a o readuce pe Marilyne pe „traseu”.

— Deci, am discutat câteva minute şi i-am propus să ne întâlnim în seara asta, dacă vrea să...

Cu un zâmbet în colţul gurii, Corentin se întrebă cum un bărbat putea să vrea să mângâie un corp atât de murdar ca al ei, dar aparent, după privirea lui fixă şi zâmbetul pierdut, era o chestiune care nu conta pentru Romain Follardier...

— Şi atunci, continuă Marilyne, Dietrich mi-a spus că în seara asta nu se poate să ne întâlnim fiindcă zâna tocmai l-a invitat la cină! Este ciudat, nu?

Deodată, Boris încetă să mai zâmbească. Dacă această fată spunea adevărul şi dacă amicul ei Dietrich nu îi spusese poveşti, cazul începea să ia o întorsătură ciudată. În orice caz, având în vedere ce se întâmplase lui Christophe Précheur, cu o seară înainte, merita să îl găsească pe german şi să încerce să afle mai multe despre această invitaţie.

— Ziceţi că îl putem găsi la scuarul de la Vert Galant, pe amicul Dietrich? întrebă el cu grabă.

— Da, aşa este, zise Marilyne. Nu se mişcă practic de acolo niciodată. Este un tip contemplativ Dietrich. Ceva cultural, presupun... Dacă vreţi, vă pot conduce până la banca lui...

Pe drumul spre scuar, Romain Follardier nu încetă să se învârtă în jurul „ghidului” lor, care părea că nu îi remarcase prezenţa. Observându-l fără să zică nimic, Corentin se întreba ce figură ar face ministrul, dacă ar putea să îl vadă pe fiul lui...

Amuzamentul îi trecu când ajunseră la statuia lui Henri IV şi coborâră înspre vest.

Căci, chiar dacă erau câţiva FDF în zonă, Marilyne nu dădu de amicul ei german şi nimeni nu ştiu să îi zică unde s-ar fi putut duce.

Nicăieri nu dădură de urma lui Dietrich Kreidler. Când se întoarseră la punctul de plecare, adică la casa de pe Cheiul Fleurs unde trăia faimoasa Zână a cerşetorilor, Marilyne Fitoux se opri în faţa celor doi:

— Bun, eu vă las: mă duc la gaşca mea, jos, altfel o să se întrebe unde am plecat. Haide, pa!

Se întoarse şi se îndepărtă, mişcând din şolduri, ultima urmă de feminitate pe care ea o nega.

În momentul în care se îndepărta, Corentin îl văzu pe Follardier făcând un gest înspre ea, ca pentru a o reţine. Dar, imediat, fiul de ministru îşi muşcă buza inferioară şi lăsă braţul în jos.

La rândul lui, Boris Corentin ridică ochii spre faţada casei, cu ferestre rare şi înguste, care parcă îi înfrunta cu dimensiunile ei.

Primul lucru de făcut, acum, consta în a afla cine locuia efectiv în spatele pereţilor groşi. Şi, apoi, să îi facă o mică „vizită de curtoazie”.

Cu condiţia, evident, să găsească un pretext plauzibil...

— Bun, ziua s-a terminat! decretă Boris, întorcându-se spre „protejatul” său, care continua să o urmărească pe Marilyne Fitoux din priviri, deşi dispăruse deja de un timp. Sunteţi mulţumit de prima zi pe teren, domnule Follardier?

— Exact, răspunse acesta, cu o voce visătoare, smulgându-se cu un efort vizibil din contemplarea trotuarului pustiu. Dumneavoastră?

Trăsăturile lui Boris Corentin se încordară, aproape fără voia lui. în principiu, ar fi trebuit să fie mulţumit, da; fiindcă găsise un început de pistă, privind moartea lui Christophe Precheur.

Dar, în acelaşi timp, o voce îi şoptea că ar fi fost şi mai bine, dacă l-ar fi putut găsi pe Dietrich Kreidler. Următorul „invitat” al Zânei cerşetorilor...

Capitolul V

Dietrich Kreidler trebui să se ciupească de mână pentru a fi sigur că nu visa.

Mai întâi, fusese acea faimoasă întâlnire, dimineaţă. întins liniştit pe banca lui, în dreapta scuarului, o văzuse pe această femeie brunetă, a cărui figură îi spunea ceva vag, coborând scările ca o somnambulă, şi privindu-l ciudat.

La întâmplare, el îi zâmbise. în cazul în care ar fi convins-o să îi dea ceva bani.

Dar, în loc de asta, ea se mulţumise să îi dea adresa ei, cu o voce monotonă, şi să îi spună că îl aştepta la cină, în seara asta, la ora zece... după care plecă la fel cum venise!

Pe moment, Dietrich ridicase din umeri: „încă o nebună...”, gândise el. Dar, la puţin timp după aceea, realizase de ce figura acestei femei

îi spunea ceva.

Era ea! Faimoasa Zână a cerşetorilor!

Deodată, îşi zisese că, poate, invitaţia la cină nu îi fusese făcută aşa, degeaba, şi că era cu adevărat aşteptat acasă la ea în această seară. Fără să creadă totul, în jur de ora douăzeci şi două, se dusese să ciocănească la uşa casei de pe cheiul Fleurs.

Şi uşa se deschisese. Două negrese superbe pe care le mai întâlnise, în cartierul Notre-Dame.

Fără să îi spună nimic, ele îl invitaseră înăuntru şi îl conduseseră în acea încăpere mare unde acum aştepta, singur şi în linişte.

Avantajul era că în cameră era destul de răcoare. Fără îndoială, din cauza pereţilor groşi şi a ferestrelor înguste.

Deodată, uşa se deschise cu un scârţâit uşor. Era ea, Zâna cerşetorilor. Dietrich Kreidler o privi stupefiat.

Era complet metamorfozată.

Fără cocul şi rochia gri pe care o arbora de obicei. Părul ei negru, lung, bogat, cădea în cascade pe umerii parţial dezgoliţi, cu pielea lăptoasă. Se îmbrăcase cu un fel de tunică albă care atârna pe jos, complet desfăcută în faţă şi prinsă la gât cu o cruce groasă din aur, încrustată cu pietre albe strălucitoare.

La fiecare pas pe care îl făcea, poalele tunicii se depărtau, dezvelind când un sân, când şoldurile albe şi rotunde şi chiar triunghiul stufos dintre picioare.

Dietrich simţi un val de căldură cuprinzându-i capul. În timp ce, mai jos, în pantalonul diform, lucind de mizerie, se simţea o reacţie tipic masculină.

Într-o fracţiune de secundă, îşi zise că dacă ieşea de aici *doar* cu mâncarea, însemna că este un imbecil...

Neştiind cum să înceapă, lăsă totul pe seama gazdei lui. Liniştit, se aşeză în fotoliul cu spătar înalt şi aşteptă.

Emmanuelle simţea cum I se înmoaie picioarele, tot mai mult, la fiecare pas pe care îl făcea, înspre tânărul neamţ. în timp ce un val de întrebări îi asalta mintea.

De ce făcuse ea asta? De ce, după ce surprinsese îmbrăţişarea celor două negrese, se dusese afară, ca o nebună? Fără să îşi mai prindă nici părul...

Şi mai ales, de ce se precipitase spre tânărul vagabond necunoscut, pentru a-l invita la ea la cină, fără nici un preambul?

Demonii din ea o împinseseră spre acest gest?

Sau era cu adevărat pe cale să înnebunească? Să fie posedată?

În orice caz, era prea târziu, acum: tânărul german era acolo, cu ochii lui verzi îndreptaţi spre ea, şi era de datoria ei să îl trateze ca pe un fiul al lui Dumnezeu. Ca pe un Stăpân...

Pe măsură ce traversa sala mare, simţind sub picioare răcoarea dalelor, Emmanuelle conştientiza că tunica îi dezvelea aproape tot corpul în faţa tânărului, care o devora din priviri, cu un zâmbet pofticios.

Şi ruşinea pe care o resimţea se amesteca cu sentimentul ciudat de plăcere: plăcerea de a-şi arăta corpul, de a-l şti dorit de tânărul cu trăsături fine din faţa ei...

Când ajunse în faţa lui, îşi încrucişă mâinile peste pieptul greu şi se înclină, dezvelindu-şi abdomenul şi sânii aproape complet.

— Aş vrea să păstraţi o amintire minunată a acestei seri şi să îi mulţumiţi lui Dumnezeu, a cărui slujitoare supusă sunt, murmură ea, privindu-l pe Dietrich în ochi. De asemenea, înainte de a lua masa, o să vă fac o baie şi veţi fi îmbrăcat cu haine mai strălucitoare decât acestea...

Germanul păru mirat, la început, apoi un zâmbet ironic îi apăru pe buzele roşii.

— Ceva îmi scapă, doamnă, zise el cu un accent ascuţit. Dacă vă plac bărbaţii curaţi şi îmbrăcaţi bine, de ce m-aţi invitat pe mine? Ar fi fost mult mai simplu să invitaţi pe unul care este deja aşa cum doriţi?

Remarca lui acţionă asupra Emmanuellei Croisset ca o lovitură de cravaşă şi faţa i se îmbujoră brutal, începu să meargă prin încăpere, atât de repede încât părul i se învolbura ca nişte şerpi.

Dumnezeule! Acest băiat are dreptate! îşi zise ea, fără să îşi dea seama că mormăia printre buze. Spălându-l şi îmbrăcându-l, făcându-l „prezentabil”, nu îndeplinesc misiunea încredinţată de Domnul! Creaturile Tale trebuie să le iubesc aşa cum sunt, ca şi Tine! Trebuie să le slujesc aşa cum Tu le-ai dorit! Oh! mulţumesc, Dumnezeul meu, pentru această lecţie de umilinţă pe care mi-aţi dat-o! Mulţumesc....

Cu ochii ciudat căscaţi, se întoarse spre Dietrich, care o privea atent, încruntând din sprâncenele blonde, abia vizibile.

— Aveţi dreptate, amice, şopti ea. Puteţi rămâne aşa cum sunteţi, aşa cum Dumnezeu v-a făcut şi v-a trimis la mine! Doar o să vă spăl pe picioare, cum Domnul Nostru Iisus a făcut-o pentru apostolii Săi, în momentul cinei...

Dietrich o văzu apăsând pe ceva, sub colţul mesei. Auzi în depărtare sunetul unei sonerii şi după nici un minut, una din negrese intră, ducând în mână un lighean din email plin cu apă uşor aburindă, pe care îl puse chiar în faţa lui, apoi se retrase.

Cum ieşi, Emmanuelle îngenunche lângă lighean, unde plutea un burete mare galben. îi descălţă, câte un picior, cu un zâmbet extatic pe buzele cărnoase. Un zâmbet care nu dispăru când descoperi degetele negre de mizerie ale invitatului ei, din care ieşea un miros puternic, acru.

Din contră, cu o pasiune uimitoare ea începu să îl spele, cu grijă,

meticulos.

Iar Dietrich Kreidler ar fi ţipat de stupefacţie când o văzu apucându-şi părul negru şi folosindu-l ca pe un prosop pentru a-i şterge picioarele.

După aceea se ridică şi, înainte ca poalele tunicii să se aşeze la loc, Dietrich avu timp să remarce că sfârcurile roz erau acum întărite.

— O să vă servesc cina, acum... murmură ea, apăsând din nou pe butonul ascuns sub masă.

— Şi apoi? întrebă Dietrich, pentru a testa terenul.

Emmanuelle coborî privirea şi obrajii îi deveniră roşii.

— Apoi... murmură ea cu o voce răguşită. Apoi... voi rămâne supusă la dispoziţia dumneavoastră...

Dietrich vru să spună ceva, dar, în acel moment, uşa se deschise, lăsând să treacă aceeaşi fată ca mai devreme. De această dată, împingea un cărucior pe care erau aşezate mâncărurile şi băuturile diverse. Imediat, un miros de miel fript şi de salvie se răspândi în încăpere.

Negresa împinse căruciorul până la masă şi ieşi fără să mai spună nimic.

— O să vă servesc, dacă vreţi... începu Emmanuelle, înainte de a scoate un ţipăt de surpriză.

Brusc, Dietrich o prinsese de sub braţe, o ridicase cu o forţă irezistibilă şi o aşezase pe faţa de masă de un alb imaculat.

— Dar ce... Ce faceţi? bâigui ea cu o voce gâfâită deja, în timp ce sângele îi pulsa în tâmple. Vă rog, lăsaţi-mă, nu...

— Întindeţi-vă! o întrerupse Dietrich, pe un ton imperios, privind-o în ochi. Întindeţi-vă pe masă, repede! Nu uitaţi că sunteţi servitoarea mea, dumneavoastră aţi spus-o, nu-i aşa?

Dominată de această voce masculină, gravă şi caldă, Emmanuelle se lăsă uşor pe spate. Simţi cum poalele tunicii sunt date la o parte şi un val de ruşine o invadă.

Ridicând capul, îl văzu pe Dietrich luând carafa de votcă şl înghiţind o gură straşnică de alcool. Apoi, inspectă rapid mâncărurile dispuse pe platoul de pe cărucior.

Luă bolul de cristal plin cu boabe mari de caviar şi îl puse pe masă, lângă şoldul Emmanuellei.

Băgă mâna în mormanul de icre şi luă un pumn, pe care îl ridică deasupra corpului tremurat al femeii, cu un zâmbet straniu pe buze.

— Ce vreţi să faceţi? icni Emmanuelle, dând să se ridice. Vă rog, opriţi-vă!

— Linişteşte-te! îi ordonă el, cu o voce calmă. Rămâneţi întinsă. De ce să ne mulţumim să mâncăm din farfurie, când o putem face mult mai bine şi mai apetisant?

Cu mâna stângă, luă câteva boabe de caviar din cealaltă mână şi

începu să le presare pe sânii Emmanuellei, care scoase un ţipăt de surpriză, simţind atingerea lipicioasă şi rece pe piele.

— Sunt Micul Hansel! exclamă Dietrich. Presar caviar să îmi regăsesc drumul... până în Paradis

Şi, vorbind, continuă să presare pe abdomenul Emmanuellei caviar. Ea scoase un geamăt răguşit când primele boabe de caviar îi atinseră triunghiul des de păr.

Sângele îi zvâcnea în cap. Ceva în ea urla să nu accepte aceste practici degradante, să se dea jos de pe masă. De pe acest altar al sacrificiului.

Dar, în acelaşi timp, coapsele ei se depărtau mai mult şi simţea cum demonii înfometaţi se agitau frenetic, simţind acea mâncare.

Tot corpul i se cambră, când buzele calde ale lui Dietrich începură să culeagă primele boabe de caviar, de pe areola roz a sânului drept.

Apoi culese alte două boabe din adâncitura ce despărţea sânii cărnoşi, după care trecu la sfârcul stâng.

— Bun! Foarte bun! mormăi el de fiecare dată, fără ca Emmanuelle să fie în stare să îşi dea seama dacă vorbea de mâncare sau de pielea ei mătăsoasă.

De fiecare dată când buzele lui Dietrich atingeau o parte sau alta a pieptului ei, Emmanuelle simţea un fulger de căldură intensă traversându-i trupul.

Nici nu conştientiză că mâinile ei se aşezaseră pe părul blond şi buclat al germanului, pentru a-l incita să continue explorarea, dar tot mai jos...

Dietrich înţelese mesajul, urmărind traseul sinuos presărat cu boabele negre, strălucitoare.

Găsise drumul spre Paradis...

Emmanuelle avu impresia că îi va exploda creierul, când gura avidă a tânărului apucă o boabă de caviar chiar de pe marginea corolei fremătând. Apoi alta şi alta...

Cu fiecare grăunte i se părea că Dietrich îl culege mai departe, mai adânc în ea; limba lui caldă şi incredibil de agilă o pătrundea febril.

Cu ochii injectaţi, se perpelea pe masă gemând continuu. Se oferea cu un fel de furie şi aviditate, pentru ca Dietrich să continue să se hrănească din plăcerea ei.

Da, asta era! O devora, literalmente! Făcea din ea un nou Christ!

„Luaţi şi mâncaţi toţi, căci acesta este trupul meu...”

Dietrich se hrănea din ea! Plăcerea care îi cuprindea abdomenul se transformase într-o hrană sublimă, inepuizabilă!

„Luaţi şi beţi toţi, căci acesta este...”

Cuvintele evanghelice îi traversau creierul ca o flacără, smulgându-i un ţipăt răguşit, inuman aproape.

Cu corpul agitat de frisoane din ce în ce mai violente, Emmanuelle

îşi întinse braţul într-o parte şi mâna atinse pantalonul larg al lui Dietrich. Cu mişcări febrile, sacadate, reuşi să descheie cureaua cenuşie care îi ţinea pantalonul. Apoi, fără să mai ţină cont de starea de curăţenie a partenerului, băgă mâna în deschizătură şi degetele i se strânseră în jurul mădularului dur şi gros.

— Mi-e sete! gemu ea, cu o voce pe care nu şi-o recunoscu. Vreau să beau... Din fântâna vieţii!

Atunci, ridicându-se într-un cot, scoase afară membrul lui Dietrich. Cu un geamăt de fiară, i „ Emmanuelle făcu ceea ce nu ar fi crezut că este în stare. Cuprinse între buze membrul viril care fremăta şi îl înghiţi gemând de plăcere.

„Luaţi şi beţi, căci acesta...”

Emmanuelle se îmbăta literalmente cu această virilitate care îi invada gura, în jurul căreia limba i se înfăşură ca un şarpe fierbinte. Această sursă de viaţă...

„Luaţi şi beţi...”

Dietrich explodă în gura ei scoţând un răcnet răguşit, ca un lup urlând la lună. Se eliberă între buzele Emmanuellei, care înghiţi totul până la ultima picătură, într-un fel de transă. Care, combinată cu mângâierile din ce în ce mai apăsate ale partenerului ei, fu suficient să declanşeze un orgasm care o făcu să se chircească pe masă ca o anghilă cuprinsă de dementă.

Emmanuelle ţipă îndelung, cu trupul arcuit, cuprinsă de flăcările care îi devorau abdomenul.

în acelaşi timp, continua să lingă avid mădularul care continua să se elibereze pe obrajii, buzele, ochii, gâtul ei ca o inepuizabilă fântână a tinereţii...

În cele din urmă, plăcerea dispăru. Şi conştiinţa îi reveni lui Emmanuelle Croisset.

Se ridică brusc şi deschise ochii. Primul lucru care o frapă o făcu să geamă ca o bestie rănită.

Dietrich Kreidler, privind-o cu un zâmbet complice, , tocmai îşi ştergea liniştit sexul încă tare, uimitor de roşu, de faţa de masă imaculată.

I se păru deodată, cu o claritate abominabilă, exact ceea ce era în realitate: grosolan, vulgar, murdar, respingător, mirositor.

Emmanuelle simţi cum o cuprinde o senzaţie de rău, gândind la ceea ce se petrecuse între ea şi creatura abia umană.

Îl lăsase să îşi bage gura şi limba în toate părţile corpului ei, inclusiv cele ruşinoase! Şi simţise plăcere din aceste atingeri josnice! Mai mult, devenise atât de nebună încât luase în gură acel mădular respingător, pe care el şi-l ştergea acum cu materialul alb! Şi băuse avidă din sămânţa satanică care ţâşnise din el!

Era blestemată, damnată pe veci...

Cu un fel de mormăit înfundat, Emmanuelle se dădu jos de pe masă şi se duse la uşa pe care o deschise violent.

Plângând, se aruncă în braţele primei fete pe care o întâlni, care era Amina.

— Vă implor! sughiţă ea, cu faţa cufundată în gâtul parfumat al negresei, care era mai înaltă cu aproape un cap. Faceţi-l să dispară din ochii mei! Pe veci! Mi-e atât de ruşine! Atât...

Mângâind-o pe păr, Amina o conduse spre canapeaua mică, singura mobilă din anticamera întunecată. O aşeză acolo şi o forţă să se întindă. Imediat, Emmanuelle se chirci. Cu ochii inundaţi de lacrimi, nici nu le văzu pe cele două fete intrând în sala din care ea tocmai ieşise.

Emmanuelle tresări violent când uşa se deschise din nou. I se părea că adormise. în orice caz, nu realiza cât timp trecuse de la plecarea celor două şi până acum.

Amina îngenunche lângă canapea şi îi mângâie uşor faţa brăzdată de lacrimi.

— Nu mai trebuie, stăpână... murmură ea cu un accent matern. Trebuie să înceteze... Lucrurile vor deveni prea periculoase, altfel...

Emmanuelle se ridică şi o privi complet aiurită:

— Periculos? Dar de ce? Ce este periculos? Şi pentru cine?

Arătă spre uşa deschisă, cu un deget tremurător:

— Nu mai este acolo? A plecat, nu-i aşa? L-aţi dat afară, aşa este?

Amina şi Louise schimbară o privire scurtă. Aveau privirile fixe şi întunecate.

Louise făcu un semn afirmativ din cap şi Amina se întoarse spre Emmanuelle:

— Veniţi, stăpână, zise ea cu vocea la fel de blândă. Veniţi cu noi, o să vă arătăm. Trebuie să ştiţi, acum...

Lăsându-se condusă ca o fetiţă, Emmanuelle le urmă pe cele două negrese pe culoarul strâmt care mergea până la uşa de lemn ce dădea spre grădina interioară. Lumina slabă a lunii, care inunda tufele ovale de trandafiri, în centru, o făcu să clipească din ochi.

— Unde mă duceţi? se plânse ea cu o voce văitată, în timp ce păşea pe pietrişul alb.

Nici Amina, nici Louise nu răspunse, mulţumindu-se să o conducă spre uşa de lemn care se afla la celălalt capăt al curţii pătrate, la baza unui zid.

La dreapta, între printre două frontoane crenelate ale casei vecine se distingea silueta sobră a turnurilor de la Notre-Dame.

Descoperind o scară din piatră, de cealaltă parte a uşii, Emmanuelle realiză puţin din surpriză. îşi aminti imediat de ce, şi vocea tatălui ei îi răsună în timpane.

— Emmanuelle, draga mea, nu vreau să deschizi această uşă, mă auzi? îi zisese într-o zi, pe când avea cinci sau şase ani, cu vocea lui blândă, puţin tristă. în spatele ei este scara de la pivniţă şi este foarte periculos...

Ca o fiică ascultătoare nu încercase niciodată să afle ce era dincolo de uşa de lemn.

Şi acum parcă simţea o frică iraţională faţă de ceea ce se putea afla, jos, în pivniţă.

După o coborâre care i se păru lungă dădu într-o sală pătrată, luminată de un bec galben care atârna de tavanul format din două ogive.

Mai în stânga descoperi o construcţie din piatră circulară, parţial dărâmată în dreapta, de aproximativ un metru înălţime şi deschisă la capăt. Realiză că trebuia să fie un puţ dezafectat, foarte vechi.

Acolo, nemişcată, Emmanuelle înţelese că avea de ce să îi fie frică. Căci, corpul omenesc care zăcea, nemişcat, lângă puţ, era cât se poate de real.

Era Dietrich Kreidler.

Al doilea lucru care îl remarcă Emmanuelle fu capul germanului care făcea un unghi ciudat cu restul corpului. Simţi cum sângele îi dispare din obraji.

— Ce... ce i s-a întâmplat? bâigui ea, fără să îndrăznească să se uite la cele două negrese.

— Ruptură de vertebre cervicale, răspunse liniştită Louise. Este o mişcare pe care am învăţat-o în masacre, în Ruanda, şi la care Amina devenise campioană, la finalul...

Emmanuelle le privi pe rând, cu pupilele dilatate de uimire:

— Vreţi să spuneţi că... că este...

— Mort? completă calmă Amina. Evident! Ca şi ceilalţi doi dinaintea lui. Ne-aţi spus să vă scăpăm de ei, stăpână: asta am şi făcut. Şi cum, acum câteva luni, am descoperit acest puţ abandonat, în fundul căruia mai este apă, aici am aruncat corpurile. Aşa, nici văzut, nici cunoscut! Doar...

Louise o luă pe Emmanuelle de umeri şi o scutură uşor, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu se spargă:

— Doar că, stăpână, mai bine vă opriţi, acum. Avem deja trei morţi. Cum este vorba de vagabonzi, de oameni fără importanţă pentru societate, sunt puţine şanse ca poliţia să se ocupe. Dar dacă dispariţiile vor continua...

Pe măsură ce cele două negrese vorbeau, Emmanuelle avea impresia că ea era cea care se scufunda în puţul pe jumătate prăbuşit din faţa ei. Un puţ fără fund. Unde va dispărea, înghiţită de abisurile infernale.

— Aveţi dreptate, sfârşi ea prin a murmura cu o voce total absentă,

privind în gol. Totul trebuie să se oprească.

Doar că, în interiorul ei, foarte adânc, o altă voce îi şoptea că niciodată nu va reuşi să învingă ceea ce corpul ei cunoştea, de acum.

Că îi vor trebui mereu alţi bărbaţi... Că era misiunea ei...

Capitolul VI

Pentru a doua oară în douăzeci şi patru de ore, pietrişul alb din curtea interioară a IML scrâşni sub pneurile Megane-ului condus de Boris Corentin.

Aime Brichot şi cu el coborâră în acelaşi timp şi se duseră direct spre uşa vitrată. Doctorul Flutiaux veni spre ei, în timp ce traversau curtea decorată cu statuete.

— Domnilor, strigă el, am impresia că climatul devine tot mai nesănătos pe cheiurile Senei... Veniţi, urmaţi-mă...

Era abia ora nouă şi, afară, căldura era deja sufocantă. Mai apăsătoare, mai umedă decât în ajun. Buletinele meteo vorbeau de furtuni violente pentru a doua zi...

La ora şapte şi jumătate, Boris Corentin fusese trezit de un telefon venind de la comisariatul arondismentului IV: găsiseră un al treilea cadavru de FDF în Sena, exact în acelaşi loc unde îl pescuiseră pe cel al lui Christophe Precheur, în ajun. Era prea mult...

Cu atât mai mult că fusese şi identificat. Era vorba de un rezident german, în principiu student în literatură franceză, care se numea Dietrich Kreidler.

Numele pe care, în ajun, Marilyne Fitoux îl pronunţase. Acelaşi Dietrich Kreidler pe care Corentin şi blonda îl căutaseră degeaba în Île de la Cité, fără să dea de el.

Boris îl trezise imediat pe Brichot şi trecuse chiar să îl ia cu maşina de serviciu.

Sala de autopsie mirosea de javel şi dezinfectanţi. Dar tot nu reuşeau să mascheze mirosul insidios: mirosul morţii.

Pe masa cu rotile era întins corpul unui tânăr blond, cu figură plăcută, în ciuda palorii verzui a pielii care începea să se umfle, din cauza şederii în apă.

Avea abdomenul deschis de la stern la pubis şi Aime Brichot se grăbi să ia tubul de Vicks pe care i-l întindea doctorul Flutiaux, cu un zâmbet ironic.

— Acesta era un estet, un gastronom! anunţă medicul legist, arătând corpul palid. Niciun amestec de mâncare: în stomacul lui este doar caviar! Şi el a avut raport sexual chiar înainte de a muri...

Boris Corentin se aplecă spre corp şi îl examină, cu sprâncenele încruntate, nările dilatate.

— În orice caz, zise el ridicându-se, acesta nu a fost nici spălat, nici parfumat, aparent.

Pentru un moment, doctorul încetă să zâmbească:

— Uite. Este chiar adevărat! Curios că nu am sesizat...

Boris rânji:

— Normal: dacă priveşti numai în măruntaiele oamenilor, scapi din vedere esenţialul!

— Drăguţ...

— Pot să contez pe raportul dumneavoastră în cursul zilei? întrebă Corentin.

— Poate chiar înainte de prânz: doar Brigada Mondenă mă pune la treabă azi, imaginaţi-vă! se răzbună doctorul Flutiaux. Dar ce să mai: îl veţi avea...

— La ce te gândeşti? întrebă Aime Brichot, când ieşiră de la IML. Vreau să zic: la faptul că acesta nu este exact ca celelalte, precedente...

Boris Corentin oftă:

— Nu ştiu ce să mai cred, Meme. Poate că ceva neaşteptat a deranjat bunul curs al „ceremonialului", dacă mă pot exprima aşa. Sau...

— Sau? insistă Brichot, în timp ce ieşeau de la IML.

Boris Corentin lăsă să treacă vreo câteva secunde înainte de a răspunde, timp cât să traverseze piaţa Mazas şi să o ia pe bulevardul Bastille.

— Sau, zise el, cu o voce mai încordată, se poate spune că s-a trecut la o viteză superioară, că cel sau cea care se află în spatele acestor morţi violente a înaintat în nebunia ucigaşă. Şi dacă este aşa, nu o să ne aştepte zile bune...

— Bun, şi acum, ce facem? O să sunăm la uşa domnişoarei Emmanuelle Croisset?

În ajun, fusese nevoie doar de o oră pentru a afla ce căuta: casa veche de pe cheiul Fleurs unde locuia cea pe care FDF o numeau Zâna cerşetorilor, aparţinea unei anume Emmanuelle Croisset.

— Mi s-ar părea cam prematur, răspunse Corentin. Nu fiindcă „clienta" noastră este multimiliardară, ci mai ales fiindcă dispune de relaţii şi de sprijin important la toate nivelurile, mai ales cele economice şi politice. Deci, abordând direct, fără argumente solide, riscăm să blocăm definitiv ancheta. Fiindcă, Meme, nimeni nu ne va lăsa să o „deranjăm" pe Emmanuelle Croisset, din cauza a trei tipi, FDF, înecaţi.

— Deci, ne întoarcem la întrebarea precedentă, făcu Brichot, muşcându-şi maşinal vârful mustăţii: ce facem, acum?

— În primul rând, răspunse Corentin, reluăm legătura cu Marilyne

Fitoux, tânăra care mi-a spus că era prietenă cu Dietrich Kreidler. Poate că l-a găsit în cele din urmă, ieri, după plecarea mea, şi ar putea să ne spună lucruri interesante...

Coborând scările din piatră care duceau de la podul Archeveche la scuarul Île de France, Boris Corentin văzu imediat că Marilyne Fitoux nu era în grupul aflat la piciorul memorialului Deportation.

În schimb, bărbosul cu haina sfâşiată, numit Landru, şi micuţul cu craniu ras, erau acolo. Când îl văzură pe Corentin şi acolitul său venind spre ei, cei doi se ridicară fără grabă şi veniră spre ei.

— Deci? făcu „Landru”, cu o mişcare din bărbie. Cum a murit, Schpountz? S-a înecat sau a fost ajutat, ca şi Christophe?

După o secundă de ezitare, Boris înţelese că se referea la Dietrich Kreidler.

— Am toate motivele să cred că a fost „ajutat”, cum spuneţi, răspunse calm. Tocmai de aceea sunt aici: Marilyne este prin apropiere? Am nevoie să discut cu ea...

„Landru” zâmbi în barba ciufulită:

— Clar că are succes, în dimineaţa asta, această puştoaică! Este coadă...

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă foarte repede Boris.

— Adică, zise interlocutorul, că s-a ascuns acum o oră, cu un tip pe care nu îl cunosc. Cred că sunt pe undeva prin apropiere. Este fierbinte rău fata asta!

Un rid de nelinişte îi apăru pe frunte şi Corentin întrerupse elanul „poetic” al lui „Landru”, întinzându-i o carte de vizită:

— Când o vedeţi, spuneţi-i să mă sune cât mai repede posibil. Am *neapărat* nevoie să discut cu ea...

— Nicio problemă, îl asigură bărbosul, care îşi luă o mină gravă adăugând: spuneţi deci, dacă sunteţi poliţist, credeţi că o să mai dureze mult timp pescuitul de „şobolani de chei” din apa Senei? Fiindcă noi începem să ne enervăm, v-o spun. Şi dacă dumneavoastră nu faceţi nimic, o să ne ocupăm noi...

Când Brichot şi cu el urcară la loc pe pod, Corentin scoase telefonul mobil din buzunar şi apăsă pe tasta „bis”. Lăsă să sune de cinci ori, înainte de a închide.

De dimineaţă, era a treia oară de când încerca să dea de Romain Follardier pe telefonul mobil. Şi de trei ori dăduse de mesageria vocală.

Era cu atât mai bizar cu cât fiul ministrului avea întâlnire cu Brichot şi cu el, la sediul de pe Cheiul Orfevres, la ora nouă. Şi acum trecuse de mult de unsprezece.

Era nu numai ciudat, dar şi neliniştitor, în măsura în care Boris Corentin se simţea mai mult sau mai puţin responsabil pentru tânăr.

Iar acesta părea că se evaporase în natură...

Capitolul VII

Din cauza unui curent de aer, pe podul Saint-Louis, Romain Follardier primi în faţă mirosul pe care îl emana propriul lui corp şi nările i se strânseră de dezgust.

Clar, nu reuşea deloc să se obişnuiască cu mirosul de transpiraţie, de vin, şi de altele pe care prefera să nu le identifice.

Dar era preţul plătit pentru a accede în fine la fericirea absolută. La nirvana.

Întoarse uşor capul spre dreapta, pentru a privi profilul Marilynei, care mergea agăţată de braţul lui, cu paşi tot mai repezi.

Şi, încă o dată, de când o regăsise, în apropierea monumentului, se întrebă cum de nu era incomodată de mirosul puternic pe care îl degaja.

Chestiune de obişnuinţă, probabil...

Al doilea aspect care îl mira era că, deşi îl văzuse în ajun, în compania lui Boris Corentin, ea nu îl recunoscuse. Fie pentru că atunci abia dacă se uitase la el – ceea ce îl deranja puţin – fie că, în cele din urmă, contrar a ceea ce se spunea, hainele îl făceau pe om.

Romain lăsă mâna să îi alunece pe umerii slabi ai fetei, până la fundul bombat, sub pantalonul larg. Ea îl lăsă, scoase un mormăit de plăcere când degetele lui se strecurară între fesele rotunde. El simţi cum sexul i se întăreşte nerăbdător, în pantalonul murdar pe care îl purta, cu trei mărimi mai mare.

Nu îi venea să creadă că planul îi funcţiona atât de bine.

Luase hotărârea cu o seară înainte. Dormise agitat, cuprins de gânduri sălbatice, bestiale.

În această dimineaţă, contrar obiceiului de o viaţă, se trezise foarte devreme. Şi, la ora opt, era la piciorul podului Saint-Michel. „Zonalii” dormeau încă, unii gemând în somn ca nişte copii bolnavi.

Follardier îşi reperase imediat ţinta ideală: un vagabond întins lângă zidul cheiului, care părea că tocmai se trezeşte. Cu inima bătând cu putere, se dusese direct la el.

Era sigur că îşi va aminti toată viaţa de acea zi tipul, puţin mai în vârstă decât el, când îi explicase că dorea să îşi schimbe hainele cu ale lui.

Vagabondul era atât de stupefiat, că mai întâi crezuse că este o glumă proastă, din partea acestui „fiu de burghez” îmbrăcat într-un superb costum de lin antracit şi încălţat cu pantofi Weston negri. Romain fusese nevoit să ducă muncă de convingere pentru ca acesta să accepte să renunţe la hainele extrem de „parfumate”.

Nu crezuse până ce ciudatul „client” nu se dezbrăcase şi îi dăduse hainele superb croite şi de o curăţenie perfectă.

Tânărul viitor sociolog avu un şoc când îmbrăcă hainele murdare, dar rezistă. Apoi, se apropiase de locul unde se făcuse focul sub pod. Acolo, îşi turnase cenuşă în păr, după care se spălă cu apă din Sena, pentru a-l face slinos, lipicios.

După care, cu ajutorul unei bucăţi de tăciune îşi murdărise meticulos faţa şi mâinile, continuând chiar şi să-şi introducă murdărie sub unghii.

Odată metamorfoza rezolvată, se îndreptase spre monumentul Deportation, rugându-se ca Marilyne să fie acolo.

Era.

Şi acolo norocul fusese de partea lui Romain. Căci mica blondă dormea pe o bancă, puţin mai deoparte de ceilalţi FDF, ceea ce îi uşurase treaba.

Era atât de agitat când se apropiase de ea încât nu îşi mai amintea ce spusese, nici cum o convinsese să vină cu el, departe de privirile indiscrete...

Dar nu avea nicio importanţă: ea era acolo, mergând în dreapta lui, lipită de el şi lăsându-l să o mângâie pe fese.

Iar el, Romain Follardier, fiul unui ministru al Republicii Franceze, se pregătea să facă dragoste cu o fată pe care părinţii lui, familia, prietenii, pe scurt toţi cel din universul lui ermetic, nu ar fi putut să o privească decât cu un profund dezgust.

Sau nici nu s-ar fi uitat la ea.

Pe când, pentru el, Marilyne era, de când pusese ochii pe ea, în ajun, creatura cea mai dezirabilă din univers. Fără să înţeleagă cu adevărat ce i se întâmplase.

În ajun, când îl urma pe Boris Corentin, căzuse ca fulgerat în faţa acestei fete murdare, nu chiar drăguţă şi ale cărei forme nu puteau fi identificate de zdrenţele lălăi.

Dar se petrecuse ceva. Ca o explozie, în mintea lui, pe care nu o putea defini altfel.

Era ca şi cum o mână invizibilă îi deschisese larg porţile sexualităţii şi lacul liniştit se transformase brusc într-o viitură care mătura totul în cale.

Până acum niciuna dintre fetele cu care avusese relaţii nu acceptase să se dedea „perversiunilor” – să dea curs fantasmelor – în afara cearşafurilor curate ale unei camere luxoase, într-un apartament situat în cartierele „bune” ale Parisului.

De acum, renunţa la "viaţa amoroasă" pentru o "viaţă sexuală". Brută, puternică, sălbatică. Şi periculoasă în acelaşi timp.

De dimineaţă devenise un rebel.

Un mascul.

Marilyne Fitoux se opri brusc din mers. Din elan, companionul ei fu gata să cadă pe pavajul cheiului.

— Am ajuns, aici este... murmură blondina, arătând un fel de ranforsare a zidului vertical care unea promenada de pe malul Senei cu cheiul propriu-zis, patru sau cinci metri mai sus.

Era un fel de nişă întunecată, de aproape trei metri pe doi, care se înfunda în zid şi permitea accesul la o uşă metalică ruginită.

Romain simţi un val de dezgust în stomac, descoperind resturile care acopereau solul: prezervative folosite, şerveţele şifonate, hârtie igienică... Totul emanând un miros de urină.

Aproape că vru să se întoarcă. Dar, în acelaşi moment, dezgustul îi dispăru. Pentru a lăsa loc unei excitaţii ciudate. Imediat, îşi imagină faţa tatălui său dacă l-ar fi văzut intrând într-o văgăună ca asta.

Şi, deodată, o urmă pe Marilyne.

Aceasta bătu de trei ori în uşa metalică ruginită. Sunetul se auzi lugubru de cealaltă parte. Apoi se auzi un mormăit şi Marilyne împinse uşa care scârţâi înfricoşător.

În interiorul a ceea ce părea un hangar dezafectat, Romain Follardier descoperi un morman de lucruri diverse adunate.

Pe jos erau două saltele vechi. Prima era pătată şi mirosea a mucegai. A doua, aproape că dispărea sub corpul unui bărbat, ghemuit, înfăşurat într-un palton imens.

— Este Nono, un prieten vechi, explică Marilyne, închizând uşa de fier în urmă. Te superi dacă folosim cealaltă saltea, Nono? Ştim unde să mergem, înţelegi...

— Nicio problemă, mormăi vagabondul, cu o voce îngroşată de abuzul de alcool prost. Dacă mă lăsaţi să privesc!

— Vrei să îţi clăteşti ochiul? râse Marilyne, dând jos cămaşa largă. Dar, bietul meu Nono, îmi cunoşti fundul pe dinafară, de atâta timp!

Când ea apăru cu bustul gol, doar cu un sutien gri şi deşirat în mai multe locuri, Romain simţi cum i se aprinde o flacără în cap, dar şi în abdomen.

Era deci adevărat! Urma să facă dragoste cu această fată! Oh! nu: nu să facă dragoste! O va poseda, ca pe o femelă în călduri! Şi va face asta aici, în acest loc respingător, pe acea saltea murdară şi sub ochii acestui jegos mirosind a vin!

Acest gând îl făcu parcă să îşi iasă din minţi.

Cu un mormăit înfundat, sălbatic, se aruncă spre mica blondă şi îi smulse literalmente pantalonul diform. Dedesubt, purta o piesă de lenjerie care trebuie să fi fost un chilot alb, cu mult timp în urmă.

Se lăsă în genunchi în faţa ei şi, gâfâind de dorinţă, îşi cufundă buzele avide între coapsele Marilynei, care scoase un ţipăt de surpriză.

Cu ochii închişi, Romain apucă fesele rotunde ale partenerei, în timp ce nările dilatate miroseau parfumul care îl emana feminitatea ei.

În fine! Descoperea ceea ce era cu adevărat această fiinţă misterioasă: femela. Cea pe care toate fetele pe care le cunoscuse până atunci o ascundeau sub parfumuri şi lenjerie de lux.

Ea era acolo! Acolo, în mijlocul acelui abdomen! Îi penetra mintea, tot corpul! Îi sporea forţa plăcerii!

Cu respiraţia gâfâită, Romain se ridică şi o întinse pe Marilyne pe salteaua murdară, aproape cu brutalitate. Ea se lăsă, zâmbind cu complezenţă, şi ridică uşor bazinul pentru ca el să poată să îi elimine şi ultimul obstacol de material.

Părul ei auriu apăru ca o floare supranaturală în acest univers al tenebrelor.

Cu gesturi febrile, Romain îşi desfăcu pantalonul, îl dădu jos, la fel şi slipul alb imaculat pe care nu îl dăduse la schimb.

Sexul lui încordat, palpitând, fierbând, ţâşni ca un arc.

— Ei bine, ia uite! şopti Marilyne, privirtdu-1 între coapsele ei depărtate, nu aş fi crezut niciodată că eşti atât de dotat! O să mă penetrezi cu un aşa mădular!

Romain auzi un fel de mormăit, în dreapta lui, şi întoarse capul.

Rămase stupefiat de spectacolul pe care îl descoperi. Întors spre ei, Nono îşi desfăcuse paltonul imens şi complet dezbrăcat pe dedesubt, îşi mângâia neglijent cu mâna dreaptă sexul noduros, gros şi brun.

Pentru o secundă, vru să renunţe. Apoi, un zâmbet îi apăru pe buze şi îşi dădu seama că era mai bine aşa, cu acest spectator neaşteptat.

Fiindcă, dacă o urmase pe fată în acest hangar împuţit, o făcuse exact pentru asta: să se împerecheze ca o bestie, în sensul propriu.

Şi, bestiile nu se ascundeau niciodată, când voiau să se acupleze...

Marilyne se ridică în coate şi, întinzând mâna stângă, prinse membrul partenerului.

— Vrei să te sug puţin, înainte? întrebă ea cu o voce blândă, aproape timidă.

Nu! Mai ales nu! Follardier nu voia astfel de „rafinamente”. Asta era valabil pentru fetele din lumea lui, pentru burghezele care voiau să le arate amanţilor că sunt „libertine”.

El voia să se împreuneze ca un sălbatic.

În chintesenţa sexului.

Cu un gest brusc, îndepărtă mâna partenerei. Apucă picioarele de la genunchi, le depărtă şi le ridică. Rămase un moment nemişcat, cu ochi fixaţi la fanta roşie care i se arăta delicios de obscenă.

Pentru el şi pentru Nono, ale cărui mişcări deveneau tot mai rapide...

Apoi, cu un fel de oftat răguşit, Romain se apropie de intrarea în

templu şi pătrunse cu toată puterea de care era în stare, cu mâinile agăţate de gleznele Marilynei.

— Haide, tipule, mişc-o bine, adoră asta! gâfâi Nono în dreapta lui. Ar trebui să încerci şi pe la spate: cu scula ta, o să simtă, târâtura!

Propunerile vagabondului, vulgaritatea lui acţionară asupra lui Romain ca nişte lovituri de cravaşă.

Începu să se mişte tot mai violent. De fiecare dată, avea senzaţia că trupul fetei, zguduit ca o păpuşă, se oferea şi mai mult, tot mai mult...

— Dumnezeule! mormăi Nono, cu ochii injectaţi, în timp ce mâna i se agita frenetic în jurul sexului.

Cei doi bărbaţi ajunseră în acelaşi timp pe culmea plăcerii. Brusc, Nono se ridică şi se îndreptă spre Marilyne, care dădea din cap în toate părţile şi scotea ţipete ascuţite, din ce în ce mai dese.

Romain văzu lichidul alb ţâşnind din virilitatea lui Nono, după care se prelinse pe pieptul şi faţa partenerei sale.

Această imagine îi declanşă propriul orgasm şi, scoţând un răcnet răguşit, se eliberă în abdomenul fierbinte al Marilynei, care ţipă de plăcere.

Când Romain, gâfâind, se retrase din acel loc fierbinte, Nono era din nou învelit în paltonul lui, cu spatele la ei.

Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— A fost foarte bine... oftă Marilyne ştergându-se pe-faţă şi pe sâni cu poalele cămăşii. Nu credeam că eşti atât de... viril! Sincer, nu regret că am venit până aici!

Romain se abţinu să răspundă „nici eu”. Nu înţelegea ce se petrecea cu el. Nu avea decât o dorinţă: să o ia de la capăt. Cât mai repede. Şi, pe cât posibil, în condiţii şi mai scârboase şi mai extreme.

Poate chiar afară? Pe pavajul cheiului? Sub privirile mirate şi scandalizate ale „oamenilor oneşti” care vor trece pe lângă ei...

Numai când se gândea, imaginându-şi scena, simţea cum îi revine erecţia...

O lua pe Marilyne de gât şi, fără să ţină cont de murdăria de pe obraji, o sărută cu toată gura.

— Data viitoare, voi face cum a zis Nono, murmură el la urechea ei: pe la spate!

— Dacă vrei... răspunse blonda, pe un ton perfect natural. Dar, pentru moment, mi-e foame: ai cu ce să îmi cumperi un corn? Îmi plac cornurile!

Fiul Follardier se abţinu la timp să îi spună că, de fapt, cu ce îi dădea tatăl său în fiecare lună, ar putea să îi cumpere toate produsele dintr-o patiserie...

Pentru moment, când ieşeau din hangarul lui Nono, intenţionase să îşi dezvăluie adevărata identitate, dar, în cele din urmă, se abţinu.

Fiindcă găsea mult mai excitant să continue să se plimbe în pielea unui FDF fără bani, a unui exclus.

— Da, cred că pot să îţi ofer asta, se mulţumi el să îi răspundă, trăgând-o de-a lungul cheiului, unde primii amatori de bronzat începeau să se instaleze, pe prosoapele lor colorate, înainte de a se unge cu ulei.

— Eşti chiar cool, ca bărbat! scheună Marilyne frecându-se drăgăstoasă de el. Sunt mulţumită că te-am întâlnit...

Împreună începură să urce pe promenadă, înspre podul Saint-Michel. Sub privirile mirate, uneori scandalizate, ale tinerilor curaţi şi bine hrăniţi care considerau prezenţa lor ca un atentat la bronzarea lor.

Romain făcea planuri pentru viitorul apropiat. Avea multe de descoperit, în acest domeniu...

În acest timp, Marilyne începuse să viseze. Avea impresia Corentin Romain – fiindcă nou ei prieten îi spusese cum îl cheamă – nu era ca ceilalţi. Era ca aceia pe care îi cunoscuse în viaţa de dinainte, când trăia încă la părinţii ei, în Chelles-sur-Marne, în urmă cu doi ani.

Cuprinşi fiecare de visul lui, nici Marilyne Fitoux, nici Romain Follardier nu remarcă faptul că erau urmăriţi, de la distanţă, de două tinere foarte frumoase, pe care le-ar fi crezut surori, atât de mult semănau.

Două negrese...

Capitolul VIII

Ajuns în faţa casei din piatră de pe cheiul Fleurs, care oferea o privelişte superbă spre Ile Saint-Louis şi Hôtel de Ville, Aime Brichot îşi şterse fruntea plină de transpiraţie cu o batistă mare pe care o scosese din buzunar.

Cum Cheiul Orfevres era foarte aproape, Boris Corentin şi Aime Brichot veniseră pe jos de la biroul Cazuri Speciale. Dar soarele ardea şi acest drum scurt fusese suficient pentru Brichot să se facă leoarcă de transpiraţie.

Era puţin peste ora trei după-amiază.

Contactată în urmă cu două ore, la telefon, de către Corentin, Emmanuelle Croisset nu ridicase nicio problemă când îi spusese că dorea să se întâlnească cu ea. Nici măcar nu întrebase de motivul acestei vizite, ceea ce le păruse cam ciudat celor doi poliţişti.

Altceva îl deranja pe Corentin, de dimineaţă: Romain Follardier era în continuare de negăsit. În timp ce ar fi trebuit să petreacă toată ziua cu el...

Cu degetul arătător, apăsă pe butonul de bronz, de pe peretele

ocru-cenuşiu, în dreapta uşii grele de lemn.

Trecu aproape un minut, înainte ca uşa să se întredeschidă, cu un scârţâit uşor. Corentin şi Brichot văzură apărând o figură de femeie, cu trăsături palide, încadrată de un păr negru bogat prins în coc. Ca un incorigibil amator de femei, Boris remarcă ochii albaştri superbi şi buzele cărnoase, roşii, ameliorând severitatea feţei.

— Domnişoara Emmanuelle Croisset? întrebă el, cu zâmbetul lui larg.

Fără să răspundă, tânăra deschise uşa şi îi lăsă să pătrundă în holul pătrat, întunecat şi plăcut de răcoros.

— Dacă doriţi să mă urmaţi, domnilor...

Vocea era gravă, cu un fel de senzualitate care, din nou, i se păru lui Boris în contradicţie cu austeritatea şi tristeţea taiorului gri care îmbrăca corpul Emmanuellei Croisset.

Ea îi conduse într-o încăpere aproape goală, în « care se afla doar o masă din lemn masiv, înconjurată de patru scaune cu spătar înalt.

Pe peretele din fund era agăţat un tablou, îngust şi lung, reprezentându-l pe Christ crucificat.

Emmanuelle le arătă două scaune, cu un zâmbet de scuze:

— Îmi pare rău că nu vă pot oferi ceva răcoritor, dar cele două servitoare sunt plecate momentan şi trebuie să recunosc că nu prea ştiu unde sunt puse lucrurile în această casă care este totuşi a mea!

Corentin şi Brichot schimbară rapid o privire. Erau în alt secol, aici! Domnişoara Croisset oferea „răcoritoare” şi avea „servitoare”! Fără a mai vorbi de faptul că, obişnuită să fie servită de când se născuse, părea că nu ştie nici drumul până la bucătărie.

— Nu are importanţă, răspunse amabil Corentin. Nu avem decât două sau trei chestiuni să lămurim şi nu vă vom mai deranja...

„Mergeţi ca pe ouă! insistase Badolini. Ca pe ouă...”

Emmanuelle Croisset luă loc pe scaunul din faţa lui Corentin şi îl învălui într-o privire atât de intensă şi scurtă, încât îl surprinse. Pentru câteva fracţiuni de secundă, avusese impresia că este, pentru gazda lor, un obiect de atracţie şi dezgust, în acelaşi timp.

— Deci, cu ce vă pot ajuta, domnilor?

— Domnişoară Croisset, începu Boris, de două săptămâni am descoperit trei bărbaţi înecaţi în Sena. Trei FDF, cum se mai numesc ei acum. Toţi trei în apropierea casei dumneavoastră. Ori, ştim că sunteţi de o mare generozitate cu aceşti nefericiţi şi...

Nu putea să jure, dar, pentru un timp foarte scurt, avusese impresia că vede în ochii albaştri ai interlocutoarei, mai întâi o lumină de totală stupoare, imediat urmată de ceva ce semăna cu frica, pentru a nu spune panica. Dar, aproape imediat, îşi regăsise calmul, aproape tristă.

— ...Şi, continuă el, avem anumite motive să credem că, poate, aţi

primit pe aceşti tineri aici, acasă la dumneavoastră, fără îndoială pentru a le face pomană, aşa cum o faceţi de obicei... termină Boris Corentin, fără să o slăbească din ochi.

Emmanuelle îi susţinu privirea şi răspunse, cu o voce mai rece decât până atunci:

— Domnule, este adevărat că, în măsura puterilor mele, încerc să uşurez viaţa mizerabilă din jurul meu. Este la fel de adevărat că ofer bani acelor excluşi de societate pentru a-şi acoperi nevoile. Doar că...

Se ridică puţin cam brusc, cu obrajii îmbujoraţi.

— Doar că, reluă ea cu forţă, niciodată nu am lăsat să intre pe vreunul dintre ei în casa mea, domnule Corentin!

— Totuşi, insistă acesta, una din victime a lăsat clar să se înţeleagă faţă de unii dintre tovarăşii de suferinţă că i-aţi dat întâlnire aici, alaltăieri. Şi, nu mai târziu de ieri, un tânăr german pe nume...

— Ajunge, domnilor! îi dojeni Emmanuelle a cărei voce îşi regăsise deodată răutatea clasei sociale de origine, insinuările dumneavoastră nu sunt doar atentatoare, sunt groteşti!

Cu faţa îmbujorată, se aplecă înainte, cu pumnii pe masa de lemn, şi îşi fixă privirea de azur în ochii lui Corentin:

— Sincer, cum aţi putut să vă imaginaţi o singură secundă că am avut ideea să ofer mâncare unuia din indivizii respingător de murdari şi probabil periculoşi? Este total aberant!

Aime Brichot simţi cum partenerul său se încordează imperceptibil, în dreapta lui, înainte de a se calma, arborând un zâmbet straniu.

— Foarte bine, domnişoară Croisset, zise Boris Corentin pe un ton degajat, inutil să vă supăraţi: am verificat o pistă greşită şi vă rugăm să ne scuzaţi pentru deranj...

Emmanuelle Croisset se calmă imediat şi din nou, îl învălui pe Boris cu acea privire ciudată. Se forţă să zâmbească:

— Nu, eu vă cer scuze: m-am lăsat dusă de val! Trebuie să fie din cauza căldurii... Stau la dispoziţia dumneavoastră, bineînţeles...

— Sincer, Boris, făcu Aime Brichot, cum ajunseră pe trotuarul de pe Cheiul Fleurs, ştiu bine că Baba vrea să fim prudenţi, dar acolo, ai capitulat cam repede!

Boris Corentin zâmbi satisfăcut:

— Nu am capitulat, Meme! Am făcut o repliere strategică, fiindcă tocmai aflam ceva care schimba complet datele problemei şi aveam nevoie de calm pentru a sesiza toate implicaţiile posibile!

Aime Brichot îl privi neîncrezător:

— Ai aflat ceva? Când ea ne-a trimis la plimbare de la început? Aş vrea să ştiu ce!

O lumină de jubilare îi apăru în priviri lui Corentin, care răspunse:

— Gândeşte-te, Meme: Emmanuelle Croisset s-a înfuriat şi ne-a

spus că niciodată nu i-a venit ideea de a invita la ea la masă pe unul din aceşti indivizi...

— Ei... da, şi?

— Şi Meme, nimeni, din câte ştiu eu, nu a spus Emmanuellei Croisset că cele trei victime *luaseră efectiv ultima masă înainte de a fi asasinate*!

*

* *

Emmanuelle nu îşi regăsi calmul interior decât când ajunse în grădina interioară a casei, după ce îşi schimbase taiorul gri cu tunica lungă, albă pe care îi plăcea să o îmbrace când era singură acasă.

Rămase un timp nemişcată, rezemată de zid, privind cuplul de păsările albastre care se giugiuleau pe ramurile liliacului.

De obicei, spectacolul acestui colţ de natură, în mijlocul Parisului, era suficient pentru a o calma total. Şi, în special, imaginea tufei mari de trandafiri din centru.

Dar nu şi acum.

Fiindcă, de la plecarea celor doi poliţişti, se zbătea între o întrebare şi o greutate. întrebarea era: cum ajunseseră să fie găsite în Sena cele trei corpuri pe care Amina şi Louise le aruncaseră în puţul din pivniţă?

Căci Emmanuelle nu avea nicio îndoială în această privinţă: erau chiar victimele „ei" despre care cei doi veniseră să discute.

Apoi, era o greutate apăsătoare, care îi tăia aproape respiraţia.

Această greutate era cea a minciunii.

Le spusese celor doi că niciodată nu invitase pe vreun FDF la ea acasă.

Era fals. Minţise. Şi o făcuse conştient, cu sânge rece, în singurul scop egoist de a se proteja, de a scăpa de justiţie.

Dar dacă reuşea să scape de judecata oamenilor, nu se putea sustrage de la cea a lui Dumnezeu. Care o privea, o judeca.

Emmanuelle ştia că nu avea decât un lucru de făcut: trebuia să îşi ispăşească minciuna. Să îşi provoace o durere mai mare pentru a scăpa de furia divină...

Şi fără să îşi dea seama chiar, se îndreptase spre chioşcul din lemn unde grădinarul îşi ţinea uneltele.

Emmanuelle găsi imediat ceea ce căuta: foarfecele cu mânere de metal portocaliu.

Cu paşi lenţi se îndreptă apoi spre tufa de trandafiri roşii. Aplecată, începu să taie câte unul... Având grijă să îi taie cu cozi cât mai lungi.

Când termină de tăiat şase, Emmanuelle începu să le cureţe primii spini, cei de la baza cozilor.

Pe măsură ce lucra, simţea cum se calmează. Ca şi cum Dumnezeu, acolo sus, înţelesese ce avea ea în cap şi aproba, redându-i liniştea.

Emmanuelle puse la loc foarfecele şi se întoarse în casă. Spera că Amina şi Louise se întorseseră. Căci, dacă trebuia să le aştepte prea mult, n-ar mai fi avut curajul...

Se simţi liniştită când, intrând în casă, auzi ecourile slabe ale unei muzici ritmate.

Amina şi Louise erau acolo. Deodată, Emmanuelle simţi bătăile inimii accelerându-se şi fu gata să renunţe.

Dar nu! Nu avea dreptul! Dumnezeu o vedea şi aştepta penitenţa. Avea nevoie de suferinţa ei pentru a-i ierta păcatul...

Emmanuelle se duse în sufragerie, acolo unde în ajun, ea...

Se scutură violent: nu trebuia să se mai gândească la toate acele orori pe care le făcuse, sub influenţa Răului...

Se duse direct la masa de stejar şi apăsă micul buton care era dedesubt. Aproape imediat muzica se opri. Câteva secunde mai târziu, cele două servitoare apărură.

Amina şi Louise era îmbrăcate la fel, după cum obişnuiau. Un pareo multicolor, înnodat pe şoldul drept şi în sus, un simplu sutien alb, presărat cu perle aurii care se mişcau la fiecare pas.

Emmanuelle simţi că se înroşeşte descoperind sânii de abanos care parcă erau gata să iasă din sutiene.

În mod obişnuit, le-ar fi atras atenţia că ţinuta lor este indecentă, dar acum, ţinând cont de ce urma să le ceară...

— Stăpână? făcu Amina, înaintând spre ea legănându-şi şoldurile. Aveţi nevoie de ceva?

— Am comis un mare păcat, murmură Emmanuelle, fără să ridice privirea spre servitoare. L-am supărat pe Domnul şi merit o pedeapsă. Trebuie să îmi ispăşesc greşeala...

Fără să o privească, îi întinse Aminei cei şase trandafiri pe care îi culesese. Maşinal, negresa apucă cozile e jos, de unde spinii fuseseră curăţaţi.

— Înţeleg, stăpână, ce...

Nu îşi termină fraza, amuţită de uimire. Sub ochii ei, Emmanuelle se îndreptase spre scaunul de rugăciuni, care trona în dreapta mesei.

Acolo, se aşeză în genunchi, după care îşi ridică tunica, prezentând servitoarelor spatele gol, fundul cambrat şi rotund.

— Biciuiţi-mă! imploră Emmanuelle, cu o voce înfundată de sub tunica albă ce îi acoperea complet capul. Loviţi-mă tare, trebuie să plătesc pentru minciună!

Cele două schimbară o privire nelămurită. Apoi, cu o mişcare din bărbie arătă spre corpul stăpânei lor, după care dădu din cap.

Atunci, Amina strânse în mână cozile de trandafir şi înaintă.

Ridică braţul drept şi lovi sec. Cei şase trandafiri atinseră spatele Emmanuellei, care scoase un ţipăt de durere şi se cambră.

Spinii scrijeliră pielea şi picături fine de sânge apărură.

— Şi mai mult! imploră ea. Dumnezeu o cere!

A doua lovitură o atinse pe fese, care, la rândul lor, se înroşiră şi ele.

La a treia lovitură, Emmanuelle simţi o căldură ciudată în abdomen, amestecându-se cu durerea ascuţită provocată de spini.

Instinctiv, se cambră şi mai mult, pentru a îşi expune fundul însângerat.

A patra lovitură îi atinse petalele intimităţii şi ea urlă de durere. Dar, în acelaşi timp, simţi cum sfârcurile sânilor se întăresc irezistibil.

În spatele ei, cele două fete căscau ochii.

Amina, cu corpul acoperit de picături fine de transpiraţie, întinse mănunchiul de trandafiri Louisei, care îl luă cu un fel de nerăbdare.

Începu să biciuiască spatele, fundul şi şoldurile stăpânei sale cu un fel de conştiinciozitate furioasă.

Dar, putea să lovească oricât de tare voia, Emmanuelle nu mai ţipa.

Din contră, scotea oftaturi ciudate, din ce în ce mai răguşite, şi trupul îi fremăta.

Când, în fine, Louise lăsă în jos braţul, cu respiraţia gâfâită, corpul Emmanuellei era plin de urme roşii.

Şi, în jurul ei, petalele de trandafir care se smulseseră, sub violenţa loviturilor, căzuseră ca o ploaie roşie, părând pe dalele de piatră nişte picături mari de sânge.

Capitolul IX

Cu ochii ridicaţi, un zâmbet superior pe buzele subţiri, Romain Follardier contempla faţada austeră a casei Emmanuellei Croisset.

Şi jubila în sinea lui.

În jur, pe trotuar, oamenii treceau, îmbrăcaţi bine majoritatea. La unii dintre ei, surprindea o figură dezgustată când treceau pe lângă el şi descopereau hainele diforme, murdare şi mirositoare.

Şi această respingere pe care le-o inspira îi sporea şi mai mult jubilarea.

Găsise cu ce să înfrunte superioritatea naturală a poliţistului, cu atât mai iritant cu cât era *în acelaşi timp*, foarte simpatic.

O să îi dezvălui vinovatul pentru cele trei crime. Singur. Vinovatul, sau mai degrabă „vinovata”. Adică tânăra foarte bogată care locuia în această casă, în faţa căreia stătea.

Certitudinea vinovăţiei ei îi apăruse evidentă, vorbind cu Marilyne, în urmă cu câteva ore, chiar după partida memorabilă din hangarul lui Nono.

Pur şi simplu, punând cap la cap ceea ce ştia blonda – că cele trei victime afirmaseră că se duceau să ia masa la faimoasa Zână a

cerşetorilor – şi cu ceea ce aflase el, urmându-l pe Corentin în ancheta sa, în ajun, ajunsese la singura concluzie posibilă: această aşa-zisă zână îi eliminase pe cei trei vagabonzi. De ce? Nu îl interesa. Ceea ce conta era ca el, Romain Follardier, să ajungă să o prindă şi să o predea legată acestui Corentin.

Şi, pentru asta, avea uri plan. Atât de simplu, pentru el.

Îmbrăcat în FDF, se va învârti în jurul casei Emmanuellei Croisset, până ce ea va ieşi. Atunci va face în aşa fel încât să îi atragă atenţia, să fie interesată de el şi să fie invitat la ea, aşa cum făcuse şi cu ceilalţi trei.

Odată ajuns înăuntru, va face astfel încât ea să mărturisească cele trei crime, graţie inteligenţei lui.

Era sigur că va fi mai şmecher decât ea şi o va învinge.

Dar aşteptând...

Romain se întoarse, urcă cheiul, apoi o luă pe strada Arcole, care traversa insula.

Noaptea se lăsase complet, acum, şi turiştii erau tot mai rari. în schimb, căldura era aproape la fel de intensă ca în timpul zilei.

Iar Romain avea impresia că această apăsare a aerului îi mărea şi mai mult dorinţa.

De o fată.

Traversă al doilea braţ al Senei pe podul Double şi o luă la dreapta pe cheiul Montebello.

Romain scoase un oftat de nemulţumire. După ce se dusese cu Marilyne să cumpere cornuri, într-o patiserie de pe strada Saint-Andre-des-Arts, se certaseră.

Din cauza lui, mai ales.

Fiindcă avusese proasta idee să îi spună că nu era un FDF adevărat, că era, din contră, ceea ce se poate numi un „tânăr de familie bună”.

Deodată, Marilyne parcă înnebunise, îl acuzase că îşi bătuse joc de ea.

— Este respingător, îi uriaşe ea în faţă, cu ochii plini de lacrimi, că te-ai culcat cu mine în hangarul lui Nono, când am fi putut merge într-o cameră adevărată, ca nişte oameni normali! Eşti un vicios! Un vicios şi un amărât!

Şi îl lăsase acolo, ordonându-i să nu mai vorbească vreodată cu ea.

Rezultatul: era obligat să îşi găsească o altă parteneră, dacă voia să îşi potolească instinctele sălbatice tot mai imperioase. Trebuia neapărat să se calmeze, pentru a avea mintea limpede când îşi va pune planul în aplicare...

Din fericire, era Virginie.

O brunetă nu prea drăguţă, cu care schimbase câteva vorbe, pe la prânz, când ea se bălăcea cu picioarele în fântâna Saint-Michel. Imediat, fusese atras de ea.

Din cauza picioarelor ei.

Căci Virginie se plimba în picioarele goale. Şi Romain trebuise să facă un real efort pentru a nu se precipita către acele picioare cenuşii de praf şi murdărie, să le sărute, să le lingă pe fiecare deget.

Virginie nu i se păruse prea disponibilă în privinţa lui. Când se despărţiseră, ea îi şoptise, făcând un semn din ochi:

— În general, seara, mă instalez la piciorul podului. Dacă te plictiseşti, poţi să treci oricând să mă saluţi...

Ajuns la ultima treaptă a scărilor care coborau spre Sena, falsul FDF simţi cum sângele îi pulsează în tâmple: Virginie, aşezată pe un cot de amarare, absorbită în contemplarea apei negre şi nemişcate a fluviului. La intervale regulate, putea vedea vârful ţigării înroşindu-se brusc în noapte.

Pe promenada de lângă apă, de-a lungul peretelui, sub podul Saint Michel, umbre se mişcau, apărând şi dispărând în întuneric. Se auzeau mormăieli, râsete, murmure, gâfâieli.

Era populaţia nopţii. Bărbaţi şi femei, tineri sau bătrâni, cinici sau disperaţi, care nu aveau decât strada ca ultim refugiu, cei pe care societatea îi respingea.

Bruneta cu părul scurt şi faţa ca o lună, se ridică atunci când îl văzu că se apropie de ea. Romain avu impresia că era chiar veselă că îl vede venind şi i se păru de bun augur.

Coborând ochii, văzu că era tot în picioarele goale şi o căldură bruscă îi cuprinse abdomenul.

Decise să grăbească lucrurile, cu forţa.

Fără să îi spună nimic, îi cuprinse umerii slabi între braţe şi o lipi de el, strivindu-i gura de a lui.

Mirosul care se ridica din hainele fetei îi provoca o dorinţă arzătoare.

Ea nu protestă când el îşi strecură mâna autoritar în pantalonul găurit şi larg şi îi cuprinse sexul cu toate degetele. Din contră, ea se lipi de el, cu abdomenul înainte, frecându-se de umflătura care tot creştea.

Fără să se dezlipească de ea, o împinse sub arcul de sub pod, pentru a se feri de privirile trecătorilor care se plimbau pe Cheiul Grands Augustins, la patru metri deasupra.

Câteva forme întinse pe jos mormăiră când trecură pe lângă ele.

Prezenţa acestor epave somnoroase, amărâte şi înfricoşătoare aţâţară simţurile lui Romain, ale cărui degete se strecurară în intimitatea umedă a noii sale partenere.

Brusc, nu se mai putu abţinu. Cu respiraţia întretăiată, se lăsă în genunchi şi se prosternă literalmente în faţa ei.

— Ei! Ce faceţi? se miră ea, cu o voce uşor neliniştită.

El nu răspunse. Ochii cu pupilele dilatate îi erau îndreptaţi spre picioarele prăfuite ale Virginiei.

Luă un picior şi îl duse la gură sărutându-l cu poftă, declanşând un scheunat de plăcere din partea fetei, care se lăsă uşor pe jos. Prinzând curaj, luă degetul mare între buzele lui uscate şi începu să îl sugă cu o fervoare religioasă.

Avea senzaţia înnebunitoare şi plăcută că se cufundă într-un fel de abjecţie fără fund. Şi certitudinea că, cu cât se afunda, cu atât plăcerea era mai intensă.

— Îţi plac, picioarele mele? întrebă Virginie, cu un fel de cochetărie în glas, naivă şi înduioşătoare. Dar, ştii, îmi place să mă lingi şi în altă parte, la fel...

Cu un mormăit înfundat, Romain se ridică uşor, după care se prăbuşi între picioarele depărtate ale fetei. Fără să mai încerce să îi dea jos chiloţei, începu să o lingă febril între picioare, ameţit de parfumul puternic. Când mâna caldă a Virginiei desfăcu centura care îi ţinea pantalonul şi se strecură până la sexul lui întărit, crezu că va exploda imediat.

În jurul lor, forme umane începuseră să se agite, cu ochii strălucind fugitiv în întuneric, ceea ce îi sporea şi mai mult excitaţia.

Se ridică brusc, cu sexul întins la orizontală şi cu faţa roşie.

— Scoate-ţi chiloţii! bombăni el, cu o voce pe care abia şi-o recunoscu. În pielea goală!

Virginie tocmai începea să se execute cu grabă şi febrilitate neprefăcută, când se produse un fapt neaşteptat.

Mai întâi el primi o lovitură între omoplaţi, care îl trimise spre pietrele aspre de pe chei. Virginie ţipă de frică, iar el, aterizând pe spate, văzu, în semicerc în jurul lui, patru sau cinci siluete fără faţă, ceea ce le făcea şi mai ameninţătoare.

— Aşa, specie de burghez? făcu o voce răguşită, vag familiară. Ţi-ai găsit o nouă târfă, s-ar zice? Şi pe ea o să o păcăleşti făcând-o să creadă că eşti din stradă? Ca şi cu Marilyne, dimineaţă?

Auzind numele blondei, un văl se ridică în mintea lui Romain: această voce era a bărbosului pe care amicii lui îl numeau Landru. Marilyne îi povestise, desigur, că el nu era un FDF. Că nu era decât un nemernic în căutare de senzaţii tari, un dezaxat, sau ceva de genul acesta.

În jurul lor, umbrele se ridicaseră, dar la distanţă de siguranţă. Vagabonzii prezenţi sub pod se pregăteau să profite de spectacolul care li se oferea...

— Aşteptaţi, este o neînţelegere! protestă el, în timp ce virilitatea i se retrăgea cu repeziciune.

Întorcând capul, constată că Virginie dispăruse brusc, ca şi cum se evaporase în întuneric. Şi, fără să ştie de ce, i se păru a fi un semn

rău.

— O să explic totul, zise el, cu o voce care tremura tot mai tare. Nu am făcut asta ca să îmi bat joc de...

— Gura! mormăi Landru. Când un tip se deghizează în şoarece de chei pentru a sta pe aici, înseamnă că ascunde ceva! Şi ştii ce? Vrei să îţi spun ce cred eu şi cu prietenii mei? Că tu i-ai ucis pe cei trei tipi care au fost găsiţi înecaţi! Tu eşti asasinul de pe chei, degeneratule! Iar acum o să vezi cum ne reglăm noi conturile cu tipi ca tine! O să vezi cum ne răzbunăm pentru cei pe care i-ai omorât...

— Ba nu! strigă Romain, cuprins de teroare. Vă înşelaţi complet, eu nu...

O lovitură puternică cu piciorul în faţă îl făcu să tacă brusc. Simţi un lichid cleios şi cald cum îi umple gura.

Avu timp doar să realizeze că era vorba de sângele lui.

Apoi, urmă furtuna.

Cei cinci se precipitară spre el pentru a-l lovi. Cu picioarele, cu pumnii, în abdomen, în coaste, în faţă...

După un timp foarte scurt, dar care i se păru infinit de lung, nu mai avu nici forţa să mai ţipe, ci doar să geamă, la fiecare lovitură pe care o încasa.

Ideea că va muri acolo, în acel loc, înconjurat de aceste personaje, îi trecu brusc prin minte. Atunci, cuprins de durere, se resemnă, fără să se mai apere de atacurile acestei bande de nebuni furioşi, răzbunători...

Şi deodată totul se schimbă.

Mai întâi, îl auzi pe unul dintre călăii lui scoţând un urlet. Apoi, un altul înjurând. Şi încă o serie de vaiete.

Apoi, constată că nimeni nu îl mai lovea. Ca şi cum torţionarii săi aveau ceva mai urgent de făcut.

Strâmbându-se de durere, Romain Follardier reuşi să se ridice într-un cot şi înţelese ce se petrecea.

Două siluete noi apăruseră de nicăieri pentru a-i ataca pe adversarii săi.

Nou-veniţii loveau cu picioarele şi pumnii, dar o făceau metodic, cu precizie, eficacitate, fără nicio grabă.

Şi mai ales, îi doborau pe cei cinci într-o linişte absolută. Ca şi cum aceşti doi „războinici” – cuvântul se formase spontan în mintea lui Romain – erau prea concentraţi pentru a mai scoate vreun sunet.

După mai puţin de un minut de la apariţia celor doi ciudaţi luptători, adversarii lor erau învinşi. Se retraseră precipitat, patru dintre ei, mai valizi, ducându-l pe un al cincilea care nu mai putea merge.

În jur, ceilalţi vagabonzi se retrăseseră prudent într-o ranforsare a zidăriei, pentru a se adăposti de eventuale lovituri.

Romain îi văzu atunci pe cei doi salvatori venind spre el, cu un mers suplu şi silenţios, ca şi cum pluteau, nu mergeau.

Atunci cele două siluete apărură în lumina slabă a unui bec de la colţul podului Saint-Michel, la trei sau patru metri deasupra lor. Iar Romain Follardier primi un şoc de surpriză dublă.

Mai întâi fiindcă „războinicii" care îl salvaseră erau de fapt războinice. Două femei, tinere, înalte şi foarte frumoase.

Şi, în plus, erau negrese.

Capitolul X

Geamurile tremurau, şi nu era doar o impresie.

Era ceea ce simţeau Boris Corentin şi Aime Brichot, de cinci minute, de când se aflau în biroul lui Charlie Badolini. Care uitase deja de pastilele Nicorette, fumând ţigară după ţigară, fără să se mai oprească din vociferat.

— Niciodată, urlă el, învârtindu-se prin încăpere, niciodată nu mi-aţi făcut aşa ceva! Ce v-a apucat? Cum aţi putut să fiţi atât de slabi? Vă încredinţez pe fiul unui ministru şi voi nu găsiţi altceva mai bun de făcut decât să îl lăsaţi să se volatilizeze în natură! V-aţi ramolit sau ce?

Nici Corentin, nici Brichot nu răspunse, preferând să bage capetele între umeri. Era atitudinea cea mai prudentă, când comisarul divizionar se făcea vânăt de furie...

Şi apoi, în sinea lui, Boris Corentin nu putea să se considere vinovat cu totul. Era adevărat că nu dăduse importanţă faptului că, toată ziua din ajun, „micul" Follardier nu răspunsese „deloc" apelurilor sale.

Situaţia se agravase la începutul serii. Căci „domnul ministru şi doamna" îl aşteptaseră pe Romain, care trebuia să ia masa cu ei, până la ora unsprezece seara. Oră la care ministrul telefonase acasă la Charlie Badolini pentru a-l întreba, sec, unde era fiul lui.

Şi şeful Brigăzii Mondene fusese obligat să îi răspundă că nu ştia nimic.

— Vă spun pentru ultima dată, bombăni acesta din urmă, aşezându-se la biroul Empire: începând de acum, lăsaţi deoparte povestea stupidă cu FDF înecaţi şi veţi avea doar o misiune: să îl găsiţi pe Romain Follardier în cât mai scurt timp, dacă vreţi să mai ajungeţi la pensie! Nu vă mai reţin, domnilor!

Corentin şi Brichot ieşiră din birou fără să fie rugaţi, cu viteza şi discreţia unui curent de aer...

— la uite, ce s-a întâmplat! şopti Aime, întorşi în biroul de la Cazuri Speciale... Ei bine!... Nu te simţi frustrat să fii obligat să laşi deoparte morţile celor trei FDF, pentru a alerga după acest aiurit?

Boris Corentin zâmbi enigmatic şi se întoarse spre coechipierul său:

— Cu atât mai puţin cu cât nu intenţionez să abandonez ancheta, imaginează-ţi!

— Îmi explici?

— Este simplu, Meme: sociologul nostru era ferm decis să îi studieze pe FDF, nu? Deci, în această direcţie trebuie să căutăm!

— Şi totodată, continuă Brichot, nimic nu ne împiedică, în acelaşi timp, să verificăm şi celelalte piste care ar putea apărea! Am înţeles bine?

După zece minute, cei doi poliţişti părăseau sediul. Se anunţa furtună, dar nu se vedea încă nici un nor pe cer...

— Începem cu scuarul Vert Galant, decise Boris, şi verificăm sistematic toate grupurile de vagabonzi şi marginali până la celălalt capăt al insulei. Sunt aproape sigur că viitorul nostru sociolog nu a putut rezista plăcerii de a se confunda cu ei, odată scăpat de sub controlul nostru!

Scuarul era aproape pustiu, cu excepţia unui cuplu de îndrăgostiţi, rezemaţi de trunchiul unei sălcii plângătoare, şi a unui bărbat întins pe o bancă, la cinci metri de intrarea pe scuar, îmbrăcat cu un pantalon gri şi o haină deschisă la culoare. Părea că doarme cu spatele la ei.

Corentin arătă spre Brichot:

— M-ar mira ca acest tip să fie un FDF, Meme. Ai văzut ce încălţări are? Sunt sigur că sunt pantofi de mai mult de trei mii perechea!

În momentul în care termina fraza, bărbatul începu să se mişte, ca unul care abia se trezeşte, după care se răsuci şi se ridică.

Corentin şi Brichot rămaseră stupefiaţi.

Bărbatul avea barba încâlcită, cu o rană uscată la ochiul drept şi faţa negricioasă.

— Aşteaptă, dar ce vrea să însemne asta? murmură Brichot. Ai mai-văzut tu un vagabond îmbrăcat aşa? Haine pe care eu nu le-aş putea lua cu salariul de pe o lună!

Stupoarea lui Brichot crescu şi mai mult când văzu ciudatul personaj băgând mâna în buzunarul drept al hainei şi scoţând un telefon mobil, pe care îl privi cu evidentă satisfacţie.

— Am halucinaţii! şopti el.

Abia atunci Aime Brichot văzu faţa încordată a lui Boris Corentin, lângă el.

— Ce s-a întâmplat, Boris? E vreo problemă? se nelinişti el, văzând această schimbare bruscă de atitudine.

— Nu, răspunse Corentin. Doar un gând neplăcut. Aşteaptă, trebuie să verific ceva...

Aime Brichot îl văzu pe partenerul său scoţând telefonul mobil din buzunar şi apăsând pe tasta „bis”.

Trei sau patru secunde mai târziu, telefonul pe care îl manevra bărbatul de pe bancă începu să sune, făcându-i să tresară pe acesta din urmă şi pe Aime Brichot.

— Este magie sau ce? şopti el spre Corentin.

— Hei, nu, răspunse acesta. Se întâmplă ca ultimul apel pe care l-am format, mai devreme, să fie cel al numărului lui Romain Follardier.

Ochii lui Aime Brichot se rotunjiră:

— Vrei să spui că...

— Că acest vagabond are telefonul lui Follardier, da! răspunse sobru Corentin. Şi pariez că şi hainele şi pantofii îi aparţin tot lui. Nu mai rămâne decât să îl întrebăm pe amicul nostru cum le-a obţinut.

FDF, răspunzând la numele de Roger Portant, se lăsă rugat – dar nu prea mult – pentru a explica lui Corentin şi Brichot cum, în ajun, dimineaţă devreme, un „burghez nesănătos” îi propusese să facă schimb de haine şi încălţăminte.

— În plus, râse Roger Portant lovindu-se pe şoldul drept, acest nebun a uitat şi telefonul mobil în buzunar! Credeţi că îl pot păstra?

— Nu, nu cred! răspunse Corentin, luându-l din mâna lui. Vino, Meme!

Urcară pe podul Pont Neuf, unde un camion în pană provoca un ambuteiaj cumplit.

— Cred că înţeleg ce s-a întâmplat, explică Corentin, în timp ce porneau, pe jos, spre podul Change. Pseudo-sociologul nostru şi-a pus în cap să devină el însuşi un FDF, pentru a studia condiţiile „din interior”, cum se spune.

— Deci, crezi că trebuie să fie pe undeva prin zonă?

— Sper, Meme, sper, răspunse Boris, neliniştit. Şi având în vedere interesul pe care îl manifesta pentru Marilyne Fitoux, alaltăieri, când am întâlnit-o, sugerez să încercăm să dăm de ea, pentru început. Cu puţin noroc, îl vom regăsi pe amicul nostru agăţat de ea!

După cinci minute, Boris Corentin scoase un oftat de uşurare, ajungând la celălalt capăt al Île de la Cité, în capătul treptelor ce coborau spre memorialul Deportation.

Blondina era acolo, la umbra monumentului, în compania „bandei” obişnuite: Landru, Asticot şi ceilalţi trei sau patru.

Corentin fu aproape surprins de comportamentul lor, când împreună cu Brichot se îndreptară spre ei. Pe când Marilyne Fitoux păru bucuroasă că îi vede, ceilalţi păreau cuprinşi de un fel de nebunie. Se temeau de ceva, dar de ce?

— Bună ziua! începu el pe un ton degajat. Vă amintiţi de mine, presupun?

— Da, şi ce? făcu Landru, cu o voce aproape agresivă.

Boris Corentin îl ignoră şi privi spre fată:

— Sunt în căutarea unui tânăr care era cu mine ultima dată când ne-am văzut, zise el cu o voce blândă, zâmbind. Şi ceva îmi spune că s-a întors după dumneavoastră, domnişoară. Mă înşel?

Ea păru că ezită câteva secunde, apoi faţa i se destinse, şi răspunse:

— Nu numai că sunteţi frumos, dar mai sunteţi şi şiret! Da, de fapt, a revenit. Dar, pentru a vorbi deschis, s-a terminat prost între noi...

Şi ea îi povesti lui Corentin şi Brichot cum Romain şi cu ea au mers să facă dragoste în „hangarul lui Nono", apoi cum s-au supărat în cele din urmă, când el i-a dezvăluit adevărata sa identitate.

— Nu v-a spus nimic special? insistă Boris. Referitor la ceea ce voia să facă, de exemplu?

Marilyne se gândi două secunde, cu ochii în zare, după care ridică din umeri:

— Nu, chiar nu. îmi amintesc doar că era preocupat de această poveste cu cei trei tipi pescuiţi din Sena. Chiar începuse să delireze.

— În ce fel? întrebă foarte repede Corentin, din ce în ce mai încordat.

Blonda zâmbi.

— Mi-a spus că după el, Zâna cerşetorilor a făcut toate acestea, vă daţi seama? Şi a adăugat că nu avea nevoie de nimeni pentru a dovedi...

Boris Corentin şi Aime Brichot schimbară o privire serioasă. Se gândeau la acelaşi lucru.

Erau şanse mari – sau mai degrabă neşanse – pentru ca Romain Follardier să se decidă să se joace de-a detectivul solo. Pentru a se afirma în ochii poliţiştilor însărcinaţi cu supravegherea lui. Pentru a se răzbuna de umilinţa suportată la IML, forţându-l să asiste la autopsia lui Christophe Precheur, al doilea mort. Şi, cum nu era prost, deducţiile sale îl făcuseră să se intereseze de faimoasa Zână a cerşetorilor, alias Emmanuelle Croisset, aşa cum făcuse şi Boris Corentin.

Plecând de aici, erau două variante posibile. Fie Emmanuelle Croisset nu avea nicio legătură cu aceste crime iar fiul de ministru avea să fie umilit din nou.

Fie, ea era criminala.

Caz în care, interesându-se prea mult de ea, falsul FDF numit Romain Follardier risca să aibă aceeaşi soartă ca şi cei trei adevăraţi FDF care ajunseseră în apele Senei...

Capitolul XI

Părul lung desfăcut se întinse pe perna albă brodată, când Emmanuelle Croisset îşi puse capul jos.

Imediat, simţi cum sângele îi pulsează în tâmple, cu ritmul unei tobe funebre.

Corpul îi era acoperit de o transpiraţie care îi lipea tunica largă de pielea abdomenului agitat de tresăriri spasmodice.

Penumbra domnea în camera mare aproape pustie, din cauza perdelelor groase pe care le trăsese.

Spatele, fundul, fesele îi ardeau şi acum de la flagelarea aplicată de Amina şi Louise, câteva ore mai devreme.

Unde plecaseră, de altfel, cele două? Trecuseră câteva ore de când ieşiseră, ceea ce nu era în obiceiul lor.

Emmanuelle depărtă poalele tunicii, de fiecare parte a corpului gol şi încercă să inspire aerul greu, dar nu reuşi. Ca şi cum ceva îi bloca pieptul.

Contrar a ceea ce se aştepta, flagelarea nu o liniştise. Ca şi cum Dumnezeu decisese să îi refuze iertarea Lui; ea continua să sufere de minciuna spusă lui Boris Corentin.

Încă un trimis al Diavolului: era prea frumos, prea puternic, prea seducător...

Fiindcă se îndoise de protecţia divină, era logic că Dumnezeu îi refuză iertarea.

Aştepta cu siguranţă altceva de la ea, un sacrificiu şi mai mare...

Emmanuelle se ridică brusc în pat, unde cearşafurile erau şifonate şi ude de transpiraţie. Cearşafuri pe care mâinile ei, fără ca ea să îşi dea seama, le strângeau convulsiv.

Găsise mijlocul de a-şi ispăşi greşeala, printr-un adevărat sacrificiu.

Trebuia să renunţe la această practică de a mai da bani vagabonzilor! Comitea un păcat prin orgoliu! Asta pedepsea Dumnezeu!

Va renunţa deci. Şi va renunţa şi la a mai invita tineri acasă la ea...

Emmanuelle se lăsă la loc în pat şi îşi încrucişă braţele pe pieptul gol. Da, va redeveni pură, se va îndepărta de tentaţiile Diavolului, se va reintegra în rândul copiilor Atotputernicului. Şi atunci, Dumnezeu poate că va ierta minciunile ei, dar şi moartea acestor nefericiţi.

În acel moment, o imagine îi trecu prin minte Emmanuellei, lăsând în urmă ca o dâră de foc. începu să geamă, cuprinsă de tremurat.

Din cauza acelei imagini.

Era Dietrich, tânărul german. Era acolo şi ea, lângă el. Ca în acea seară în sufragerie. Erau dezbrăcaţi amândoi.

Vedea sexul acela întărit al bărbatului cu o claritate extraordinară.

Şi mai ales, se vedea pe ea. Ducându-şi buzele întredeschise spre acest sceptru irezistibil, care parcă o chema.

Vedea şi mâna germanului parcurgând formele corpului ei gol,

după care se strecurară între coapsele depărtate, în intimitatea oferită.

Era prea târziu. Nu se mai putea întoarce. Nu va mai fi capabilă să stea departe de aceste trupuri de bărbaţi tineri, frumoşi, dezirabili. De pielea lor netedă, pe muşchii reliefaţi.

Posedată! Asta era! Era complet şi definitiv posedată de Demon! Devenise un adept al Satanei!

O violentă descărcare electrică îi scutură corpul Emmanuellei, care deschise brusc ochii.

Descoperi mâna ei dreaptă între picioarele depărtate, cu degetele înfipte în intimitatea ei, în timp ce mâna stângă tortura alternativ sfârcurile întărite ale sânilor.

Scoase un ţipăt sfâşietor şi sări din pat ca smulsă de o mână invizibilă. Căzu în genunchi pe dalele lustruite de secole, şi rămase aşa, prosternată, cu capul între mâini.

Aproape imediat, un calm o cuprinse şi înălţă capul, cu părul în dezordine. Un zâmbet îi apăru pe buze.

Ştia ce avea de făcut. Pentru a înceta această posedare demonică, nu era decât o soluţie: să îşi pună capăt zilelor.

Era suficient să se ducă în pivniţă şi să se arunce în puţul abandonat, cu capul înainte. Va dispărea aşa cum victimele ei dispăruseră, şi totul se termina.

Vor fi uniţi pe veci, prin moarte...

Emmanuelle Croisset se ridică cu greu, legănându-se, şi îşi trase peste trup poalele tunicii albe.

În acelaşi moment, uşa camerei se deschise, lăsându-le să apară pe Amina şi pe Louise. în ciuda agitaţiei interioare, Emmanuelle remarcă faptul că erau sobre, contrar obiceiului, preocupate.

— Stăpână, vreţi să veniţi să vedeţi? murmură Louise. Avem ceva pentru dumneavoastră...

Emmanuelle vru să le spună să iasă, dar se răzgândi:

— Bine, vă urmez...

Fu surprinsă să vadă că cele două se îndreptau pe culoarul din dreapta, pe care nimeni nu mergea niciodată: ducea la cele două camere de oaspeţi şi ea nu primea niciodată pe nimeni...

Cu un lux de precauţii ciudate, Amina deschise uşa primei camere. Apoi, îi făcu semn stăpânei sale să se apropie, punând un deget pe buze.

Emmanuelle înaintă până în prag, şi aproape că scoase un ţipăt de surpriză.

Era un bărbat pe patul mare aproape pătrat. Un bărbat complet dezbrăcat, care dormea.

Cu gesturi blânde, aproape materne, Amina o dădu la o parte pe stăpâna sa şi închise la loc uşa.

— Ce este? Ce face aici? şopti Emmanuelle, când se îndepărtară.

— Cine este, nu ştim exact, răspunse Louise. Amina şi cu mine am avut noroc, în această dimineaţă, mult noroc...

— Am ieşit pentru plimbarea noastră matinală, ca în fiecare zi, continuă Amina. Şi, pe chei, am dat peste ei. Discuta cu o blondă, pe care am mai văzut-o la Memorial, cu atâta animare încât ne-am apropiat, Louise şi cu mine. Destul pentru a înţelege că acest băiat vorbea de dumneavoastră, stăpână!

Emmanuelle Croisset tresări şi faţa îi deveni palidă:

— De mine? Dar ce spunea?

— Că, după el, dumneavoastră sunteţi responsabilă pentru vagabonzii găsiţi în Sena, răspunse calm Louise. Nu l-am pierdut din vedere pentru că îl credeam în stare să vă denunţe la poliţie, sau să facă cine ştie ce. Şi, am avut noroc...

— Ieri seară, continuă Amina, a fost atacat de banda de la Memorial. Desigur din cauza a ceea ce s-a petrecut între el şi blondă. L-am lăsat să fie bătut bine, apoi am intervenit, Louise şi cu mine. După care l-am adus aici, sub pretextul că îi vom îngriji rănile. Ceea ce şi facem de altfel. Ne-a spus că se numeşte Romain Follardier şi că tatăl său va şti să îşi arate recunoştinţa pentru ceea ce facem. Cred că era cam ameţit!

— Apoi, în loc să îl lăsăm să plece, i-am dat o doză bună de somnifere şi l-am instalat în camera unde se află acum, concluzionă Louise. Acum, dumneavoastră decideţi ce trebuie făcut...

Emmanuelle Croisset nu răspunse, cu ochii privind în gol şi un zâmbet pe buzele, brusc colorate.

Orice gând de sinucidere îi dispăru din minte. Şi Dumnezeu încetase să o mai pedepsească.

Ştia ce va face cu acest Romain Follardier.

Îl va „consuma”, după care îl va trimite alături de ceilalţi, în fundul puţului.

*

* *

După ce dădu la o parte obiectele de pe birou, Boris Corentin etală o hartă.

— Ce este asta? întrebă Aime Brichot, descoperind un plan „a priori” de neînţeles.

— Asta, răspunse Boris, este o idee care mi-a venit mai devreme. Dar, mai exact, este o hartă a subsolului Île de la Cité.

— Şi care este, ideea ta? făcu Aime Brichot, aplecându-se peste planul respectiv, plin de linii, pete de culoare, haşurări şi cifre.

— De la început, explică Boris, pornim de la principiul că trupurile celor trei FDF au fost aruncate în Sena, şi au eşuat pe mal, în locul unde fluviul se întâlneşte cu acest mic curs de apă subteran puţin mai

în amonte de podul Saint-Louis. Adică exact aici...

Corentin arătă pe hartă locul unde Cheiul Archeveche întâlnea scuarul memorialului Déportation.

— Iar eu, de dimineaţă, mă întreb dacă nu cumva s-a produs invers, continuă Corentin.

— Adică? făcu Brichot, ridicându-şi ochelarii pe nas.

— Şi dacă au, aruncat corpurile direct în cursul de apă subteran, şi nu în Sena? răspunse Corentin.

Se lăsă un moment de linişte.

— Dar de unde vine acest pârâiaş? întrebă în cele din urmă Brichot, arătând spre hartă locul unde se vărsa în Sena, urcând încet pe cursul subteran, marcat cu albastru.

Ajunse din nou în Sena, dar mai la sud, lângă scuarul Jean XXIII.

— De fapt, notă Corentin, s-ar zice că nu este cu adevărat un pârâiaş. Este o parte din apele Senei care intră aici, presupun, după care iese acolo unde am găsit corpurile.

— Crezi că ar fi putut urma şi cadavrele acelaşi traseu? făcu Aime Brichot, dubitativ.

— Puţin probabil, răspunse Corentin, continuând să studieze harta. Cursul de apă este prea rapid, prea sinuos: corpurile ar fi rămas undeva mai sus. Doar că, eu... Hei! ce este asta?

Cu unghia degetului arătător, indica o mică haşurare, trasată cu cerneală neagră, peste pârâiaş, cu aproape douăzeci de metri înainte de locul unde se vărsa în Sena.

— Aşteaptă, o să vedem la legendă... zise Brichot, aplecându-se spre partea dreaptă a hârţii.

Găsi aproape imediat şi arboră o mină dezamăgită, ridicând capul:

— Îmi pare rău, Boris, dar teoria ta se prăbuşeşte: această haşurare, acolo, este un *grilaj metalic*! Nici un corp nu ar putea trece, presupun...

— Ai dreptate, Meme, mormăi Corentin, cu sprâncenele încruntate. Totuşi, sunt sigur că ştiu ce urmăresc... Poate că este o altă cale de acces, nu ştiu eu... Foste canale dezafectate, sau un...

Se lovi peste frunte:

— Dar ce prost sunt! Uite, Meme, acest mic cerc, în marginea parcelei AD 2458: ce poate fi, după tine?

— Dar... nu ştiu, eu...

— Un *puţ*, Meme! Verifică la legendă, sunt sigur că este un puţ!

Din nou, Aime Brichot căută în coloanele cu semne convenţionale, dar, de această dată, când ridică privirea, nu mai era atât de dezamăgit.

— Drace! Ai dreptate, Boris, este un puţ! Dar, bun: sunt şanse să fie acoperit de secole, ştii...

— Se cere a fi verificat! făcu Corentin cu o voce tremurată. Până

atunci, trebuie să aflăm locul în care se află...

Ridică telefonul de pe birou şi formă numărul.

— Îl sun pe omul meu de la administrativ, indică el lui Brichot. Un tip foarte simpatic şi cooperant... Alo? Aş vrea să vorbesc cu Antoine Samson, vă rog... Ah! dumneavoastră sunteţi! încă o dată, bună ziua: sunt Boris Corentin... Nu, ne descurcăm! Aş vrea doar o mică precizare: care este corespondentul parcelei AD 2458... De acord, aştept...

Corentin puse mâna pe receptor şi şopti spre coechipierul său:

— Se uită pe exemplarul lui din hartă... Alo? Da, sunt la aparat... Ah... Da, înţeleg... Nu, nu, din contră: mi-aţi făcut un mare serviciu, mai preţios decât vă imaginaţi, chiar. Bineînţeles! La revedere!

Cum închise, Boris Corentin se întoarse spre Aime Brichot cu un zâmbet specific, pe care coechipierul său îl cunoştea bine. Parcă era o fiară care îşi prinsese prada...

— Parcela AD 2458 corespunde cu totul unei singure case din insulă, anunţă el, cu o voce uşor vibrând. O casă unde de altfel noi am fost, tu şi cu mine... fiindcă aparţine domnişoarei Emmanuelle Croisset!

Capitolul XII

Trezindu-se, Romain Follardier luă cunoştinţă, aproape simultan, cu trei lucruri curioase.

Primul, că era culcat într-un pat care nu era al lui, situat într-o sală cu pereţi de piatră pe care nu o mai văzuse niciodată.

Al doilea, că era dezbrăcat, îl durea aproape tot corpul şi avea limba lipicioasă.

În fine al treilea, că două magnifice negrese stăteau în picioare lângă pat şi îl priveau cu un zâmbet distrat.

Atunci, deodată, totul îi reveni în memorie, începutul distracţiei cu Virginie, pe chei, atacul bandei de la Memorial şi salvarea nesperată de către cele două femei.

Urmarea era difuză, dar îşi amintea vag că cele două creaturi îl ajutaseră să ajungă într-un loc de care el nu îşi mai amintea.

— Voi m-aţi dezbrăcat? le întrebă el, mirat de banalitatea întrebării care îi venise în minte.

Cele două fete izbucniră într-un râs vesel.

— Bineînţeles că noi! răspunse Amina, aşezându-se lângă el. Cine altcineva? în starea în care eraţi, aţi fi fost incapabil să o faceţi singur!

— V-am spălat şi v-am îngrijit rănile, adăugă Louise, lângă Amina.

Romain, care se simţea din ce în ce mai bine cu fiecare secundă, exclamă, pe un ton şmecher:

— Sper că nu aţi profitat pentru a abuza de inocenţa mea!

Drept răspuns, Louise se aplecă spre Amina, dezvelindu-şi bustul opulent de culoarea ciocolatei.

Şi, sub privirea uimită a lui Follardier, cele două se sărutară pe gură, în timp ce mâna uneia se strecura sub tricoul celeilalte care la rândul ei o mângâia sub fusta scurtă pe cealaltă.

— Înţeleg... mormăi Romain, care se simţea puţin cam ridicol. Cu voi, nu aveam ce să păţesc!

Cele două fete se despărţiră cu respiraţia sacadată.

— Dar asta nu ne-a împiedicat să ne mai clătim ochiul în timp ce vă dezbrăcăm! strigă Louise râzând. Ne excităm bine când vedem un băiat aşa!

Şi, înainte ca Romain să aibă timp să reacţioneze, ea apucă de marginea cearşafului care îl acoperea şi îl trase de pe pat, dezvelindu-i corpul gol şi, mai ales, sexul, pe jumătate excitat.

— Hei! exclamă Amina, s-ar zice că sărutul nostru are efect! Uite, Louise, parcă ar fi o ciupercă! Aş mânca...

Romain nu îndrăznea să facă vreo mişcare, ca să nu strice farmecul. Amina apucase delicat mădularul şi îl mângâia cu o plăcere infernală.

Simţea cum se întăreşte între degetele ei, cu respiraţia tot mai gâfâită.

Încet, mişcă braţul drept, astfel încât mâna să îi atingă coapsa goală a Louisei, aflată în picioare lângă el. Apoi, băgă degetele pe sub fustă, până la fesele mătăsoase.

— la uite! exclamă Amina, lăsând brusc mădularul. Crezi că nu te văd că o pipăi pe prietena mea? Nu te atinge de ea! Gata, am terminat!

— Vă rog, continuaţi! imploră Romain, retrăgându-şi mâna.

— Nici vorbă! răspunse Amina ridicându-se din pat. Dar calmează-te: dacă vrei sex, o să primeşti în curând. Doar că stăpâna noastră o să se ocupe de tine...

La cuvântul stăpână, aproape că vru să izbucnească în râs.

Chiar că avea noroc!

Cele două negrese, care vorbeau de stăpâna lor, erau servitoarele celei care era numită de vagabonzii din cartier Zâna cerşetorilor. Altfel spus, Emmanuelle Croisset.

Chiar pe Emmanuelle Croisset o considera vinovată de cele trei crime şi chiar la ea voise să ajungă, lată că întâmplarea aranjase totul!

Avea prea mult noroc, cu adevărat...

Vru să spună ceva, dar uşa camerei se deschise în acel moment. Şi văzu intrând o tânără foarte frumoasă, cu părul lung despletit, şi faţa palidă. Era îmbrăcată cu o tunică albă brodată cu aur care atârna pe

jos şi ale cărei poale dezveleau corpul pulpos.

Nu avu nicio îndoială în privinţa identităţii ei: nu putea fi decât Emmanuelle Croisset.

— Bună seara, prietenul meu, zise ea cu o voce blândă, puţin melancolică, trimiţându-le la plimbare pe cele două servitoare doar cu un gest. O să vă servesc cina. Şi apoi, mă voi ocupa de dumneavoastră, dacă doriţi...

În acel moment, Amina, care tocmai părăsea camera în urma lui Louise, se întoarse şi zise:

— Şi după, noi, ne vom întoarce să terminăm treaba...

Romain Follardier zâmbi ca un mascul învingător şi nu făcu nimic să îşi ascundă erecţia de ochii Emmanuellei Croisset, care îi admira membrul întărit cu o privire devoratoare. Seara se anunţa fierbinte.

Avea prea mult noroc..

*

* *

— Eşti sigur de ceea ce vrei să faci? întrebă Aime Brichot pentru a treia oară într-un sfert de oră. Nu crezi că am putea mai întâi...

— Că am putea ce? îl întrerupse Boris Corentin nerăbdător. Să cerem aprobarea lui Baba pentru a explora un curs de apă subteran în căutarea unui puţ dezafectat care dă în pivniţa sau curtea casei Emmanuellei Croisset? Sau mai bine, să mergem să îi explicăm domnului ministru Follardier că fiul lui, Romain, s-a deghizat probabil în vagabond pentru a intra în casa tinerei miliardare, care este cel mai probabil criminala FDF în serie?

— Evident, dacă punem aşa problema... bombăni Aime Brichot, rozându-şi maşinal vârful stâng al mustăţii.

— Nu, te asigur că ideea mea este cea mai bună, Meme, insistă Corentin, bătând cu palma în birou. în orice caz, singura care mi se pare că ar debloca situaţia. Fiindcă dacă reuşesc să merg prin cursul de apă subteran şi să găsesc puţul, aş găsi poate şi proba că trupurile celor trei au fost aruncate în apă. Până la urmă, medicul legist ne-a arătat că trupul lui Christophe Précheur prezenta zgârieturi profunde şi echimoze: voi găsi poate urme de sânge, care pot fi uşor analizate. Şi aşa, vom avea probe solide.

— Este frumos totul, dar eu ce fac în acest timp? întrebă Aime Brichot, vizibil mai lipsit de entuziasm.

Boris Corentin se gândi câteva secunde, fără să răspundă. Apoi, Aime Brichot îl văzu luând telefonul mobil, de pe birou, şi formând un număr.

Imediat, avu surpriza să audă răsunând propriul lui telefon, în buzunarul stâng al hainei de pânză subţire.

Satisfăcut, Corentin închise, înainte ca, din reflex, Brichot să aibă timp să răspundă la telefon.

— De-a ce te joci? întrebă acesta din urmă.

— Este foarte simplu, răspunse Boris. Tu, te vei posta pe cheiul Fleurs, nu departe de casa Emmanuellei Croisset, încercând să nu fii reperat. În cazul în care voi avea probleme, voi apăsa pe tasta „bis” a telefonului. Iar tu, dacă vezi numărul meu pe ecran... acţionezi!

— De acord, se decise brusc Aime Brichot, merg. Voi pune telefonul pe vibraţii, ca să fiu cât mai discret... De fapt, Boris: cu ce te îmbraci, ca să mergi prin apele Senei?

Cu un zâmbet, Corentin îşi arătă pantalonii uzaţi, tricoul negru şi bascheţii:

— Tot ce am pe mine este vechi, Meme! Ar fi ultima misiune a acestor haine... Bun, hai la drum!

— Mergem, mormăi Brichot urmându-şi partenerul. Sperând că nu vei de peste vreo patrulă de la noi: va trebui să le explici de ce faci baie noaptea îmbrăcat!

*

* *

Landru privi mândru la cei douăzeci şi cinci sau treizeci de „şobolani de chei” care îl înconjurau, mulţumit.

Răspunseseră toţi la apelul lui. în fine, aproape toţi... Toţi marginalii, FDF, excluşii, zonalii care hălăduiau prin Île de la Cité erau acolo, în jurul lui, în spatele monumentului Deportation.

Marilyne Fitoux îl însărcinase să îi adune pe toţi. Fiindcă nu putea refuza uşor o fată.

Era şi ea acolo, în dreapta lui. Ca un ajutor...

— Amicilor, începu el, este momentul să ne hotărâm. După cum ştiţi, se petrec lucruri neclare, de ceva timp, pe aici. Nu ştiu ce credeţi, dar eu, personal, nu am chef să mă trezesc dimineaţă, în Sena, cu burta în sus!

Câteva mormăieli de susţinere se auziră din rândurile grupului.

— Ce vrei să facem? strigă o voce şuierată. Este treaba poliţailor!

Landru zâmbi şi ridică ochii spre cer:

— Poliţaii! Dar ce crezi tu că au ei treabă, cu unul ca tine? Nu vor ridica nici un deget, îţi spun eu!

— Exagerezi puţin, aici, riscă Marilyne, cu un zâmbet plin de scuze, cel care a venit deja pe la noi de două ori, părea cu *adevărat* că încearcă să afle ce se întâmplă...

Landru evită argumentul cu un dos de palmă, foarte artistic.

— Evident, tu spui asta fiindcă ţi-a căzut cu tronc! zise el pe un ton răutăcios. Dar, dacă gândeai cu altceva decât cu fundul, ai fi realizat că, frumos sau nu, niciodată un poliţai nu va face nimic pentru noi!

Învinsă, Marilyne ridică din umeri şi nu mai zise nimic.

— Nu, vă spun eu, reluă Landru. Noi trebuie să îl găsim pe nemernicul care i-a ucis pe tovarăşii noştri!

— Şi cum o să facem? strigă o voce.

Landru se scărpină în barba ciufulită şi luă un aer conspirator.

— Cum facem? repetă el. Ei bine! o să vă spun. Căci am eu o idee, imaginaţi-vă...

*

* *

— Cu adevărat perfect, caviarul! aprecie Romain Follardier, ştergându-şi colţul gurii. Toate felicitările mele, cu adevărat...

În picioare lângă el, în tunica lungă, ca şi cum aştepta ordine, Emmanuelle Croisset înclină uşor capul în semn de mulţumire. Romain se abţinuse să îi spună că mai mâncase altul şi mai bun, la părinţii săi, adus de tatăl său, „Ministrul", de la Teheran...

Dădu mai deoparte câţiva centimetri cupa de cristal în care se afla caviarul, pentru a da de nţeles că se săturase. Apoi, împinse scaunul cu spătar înalt pe care stătea aşezat.

Emmanuelle simţi cum bătăile inimii se accelerează şi un val de căldură îi invadă faţa. Simultan, sfârcurile roz ale sânilor se întăriră, împingând ţesătura fină a tunicii brodate.

Ştia ce va urma acum, o citea în ochii strălucitori ai musafirului ei. Şi era pregătiră. Încetase să se mai lupte cu ea însăşi.

Avea nevoie de îmbrăţişarea unui bărbat. Emmanuelle simţea că se topeşte de dorinţa arzătoare din ea.

Cu un zâmbet de învingător, Romain întinse braţul, o prinse de mână şi o trase spre el. Cu picioarele tremurând, Emmanuelle nu se opuse.

Gemu când degetele invitatului ei se strecurară între poalele tunicii, pentru a mângâia pielea catifelată de pe abdomen. Dar nu se mişcă. Nici când el îi apucă sfârcul sânului drept şi îl strânse uşor între degete, în timp ce cealaltă mână se strecura între coapse pentru a dezmierda triunghiul luxuriant şi buclat al intimităţii ei.

Ea era pregătită, se oferea, la dispoziţia lui. Sub puterea lui.

O putere pe care el avu, brusc, ideea de a o împinge mai departe. Pentru a vedea limitele.

— Adorabilele dumneavoastră servitoare nu ni se alătură? întrebă el.

— Vreţi... vreţi să vină? bâigui Emmanuelle, pălind uşor.

— De ce nu? Ar fi mai distractiv... Mai picant, nu?

Fără nici un cuvânt, Emmanuelle Croisset întinse mâna stângă şi apăsă pe butonul de sub masă. Lacrimile îi umplură ochii albaştri.

Aproape imediat, uşa se deschise, Amina şi Louise intrară, îmbrăcate doar în nişte tunici multicolore înnodate la piept. în acelaşi moment, un tunet făcu să vibreze geamurile ferestrelor.

Furtuna ajungea în fine deasupra Parisului.

Privirile celor două negrese se îndreptară spre mâna tânărului, care

era între coapsele stăpânei lor. Apoi, o întrebară pe aceasta din priviri. Cu un semn din cap, Emmanuelle le făcu să înţeleagă că trebuiau să rămână.

Că aveau să asiste la urmarea previzibilă...

— Faceţi-vă comode! zise vesel Romain care începea să vadă situaţia cu adevărat excitantă. Nu este nici un motiv ca stăpâna voastră şi cu mine să fim singurii care se distrează, nu-i aşa?

Undeva, în creierul lui, o voce încerca să îl avertizeze că juca un joc periculos. Că, după propriile deducţii, era în faţa unei femei care avea deja trei crime la activ.

Dar el refuză să asculte şi reuşi să se calmeze.

După un moment de ezitare, Amina şi Louise se aşezară faţă în faţă şi fiecare începu să deznoade tunica celeilalte.

Când cele două articole de îmbrăcăminte căzură pe dalele de piatră, dezvelindu-le corpurile goale, cu pielea de abanos, se auzi din nou un tunet. Mai aproape, mai puternic.

— Ei bine, iată! Nu este mai bine aşa? strigă Romain, privind la cele două corpuri perfecte. Hai, nu fiţi timide: sărutaţi-vă! Ca mai devreme...

Un fulger brăzdă cerul, de cealaltă parte a ferestrelor, urmat de un tunet formidabil. Era din ce în ce mai cald, o umezeală abia suportabilă.

Ultimul tunet le făcu să tresară pe Amina şi Louise, care se strânseră reciproc în braţe, cu un fel de furie erotică, sărutându-se nebuneşte.

El era în picioare în faţa Emmanuellei, care îl privea cu ochii căscaţi, în care se amesteca teroarea şi dorinţa care aproape îl speriară.

„Chiar are o figură de nebună, gândi el, cu o mutră tensionată. Trebuie să nu o mai privesc în ochi: ar fi în stare să mă facă să mă pierd!”

— Întoarce-te! îi ordonă el sec.

Cu lacrimile scurgându-i-se pe obrajii palizi, ca şi cum nu ar fi simţit, Emmanuelle Croisset se răsuci încet.

Se aşează cu faţa la cele două servitoare, aflate la mai puţin de trei metri de ea, şi trebui să îşi muşte buzele pentru a nu ţipa. Amina îngenunchease pe dale şi, cu mâinile sprijinite pe fesele cambrate ale Louisei, îşi mişca cu ardoare limba între coapsele depărtate.

Afară, tunetele nu mai încetau, cerul era luminat tot mai des, ca de un stroboscop uriaş.

Emmanuelle tresări când Romain se lipi de spatele ei. Dar nu se împotrivi cu nimic. Din contră, simţi cum i se cambrează fundul şi se freacă uşor de umflătura tare din pantalon.

Pe pipăite, Romain desfăcu cordonul care ţinea strânsă tunica şi

aceasta căzu pe jos. În faţa lor, Amina continua să o mângâie pe Louise cu limba, făcând-o să geamă tot mai tare. Aerul greu şi umed se încărca de parfumuri tari, sălbatice.

Emmanuelle tresări simţind un deget insinuându-se între fesele ei şi încercând să penetreze orificiul cel mai strâmt – şi încă intact – al trupului ei.

— Nu, nu asta! Nu vreau! imploră ea, în timp ce lacrimile continuau să îi umple ochii. Vă implor, lăsaţi-mă, pentru Dumnezeu...

— Haide, fii rezonabilă, frumoasa mea! şopti Romain foarte aproape de urechea ei. Vrei la fel de mult ca şi mine...

Şi, de fapt, Emmanuelle simţi cum tot corpul i se destinde, pentru a facilita intruziunea degradantă. Când Romain îşi retrase degetul, Emmanuelle simţi ca un vid şi vru să ţipe.

Să îşi strige dorinţa de a fi invadată, posedată, profanată.

Sub ochii ei, Louise se lăsase pe jos şi Amina se aşezase peste ea. Acum fiecare dintre cele două îşi mângâia cu limba partenera între coapse.

Emmanuelle simţi ceva dur împingând în locul ei cel mai strâmt; ceva care i se păru enorm, monstruos. Cu o ultimă tresărire, vru să-l respingă pe atacator, să împiedice acest viol degradant.

Dar, în abdomenul ei, demonii urlau tot mai tare, cerând sacrificiul...

Emmanuelle ţipă de durere când membrul dur şi gros se înfipse în ea, în timp ce Romain o ţinea cu putere de şolduri. Se sprijini cu amândouă mâinile de marginea mesei pentru a nu cădea în faţă.

Sub ochii ei, Amina şi Louise continuau să se devoreze reciproc, ca nişte bestii nesăţioase.

Cu un ultim moment de luciditate, cu corpul zguduit de mişcările pe care „trimisul Diavolului” i le aplica, Emmanuelle Croisset evaluă situaţia.

Servitoarele ei făceau dragoste în faţa ei, în timp ce, sub ochii lor, ea era sodomizată de un vagabond adunat de pe stradă.

De această dată, chiar că întrecuse măsura.

De această dată, era definitiv abandonată de Dumnezeu.

*

* *

Boris Corentin ocoli trunchiul răsucit şi enorm al sălciei uriaşe care crescuse aproape de marginea cheiului, acolo unde se îngusta până dispărea.

De acolo, scobită în zid, era un fel de întăritură, unde se mai aflau câteva bare metalice de la un fost gard.

Exact aici fuseseră găsite cele trei corpuri.

Dincolo de grilaj, Corentin descoperi un tunel din zidărie, arcuit în partea de sus. Spaţiul dintre tavan şi suprafaţa apei negre care

clipocea dedesubt era de cincizeci de centimetri. O apă care, cu un curent slab dar perceptibil, izvora din străfundurile Île de la Cité. Pentru a intra în acest tunel, pe măsură ce cheiul se termina cu aproape trei metri înainte de gura de acces, trebui să se arunce în apă.

La propriu.

Înainte de a se strecura pe lângă peretele înclinat al cheiului, Corentin avu grijă să îşi agaţe telefonul portabil de gulerul tricoului, pentru a nu risca să îl ude.

Deasupra Parisului, cerul se rupea. Tunetele se succedau aproape fără întrerupere, iar fulgerele luminau turnurile de la Notre-Dame, masive, impasibile.

Coborî în apa neagră, prudent, pas cu pas, pentru a evita să alunece pe pietre şi, în curând, simţi fundul apei sub picioare, când ajunsese deja până la nivelul pieptului. O apă uimitor de răcoroasă, care îi făcu bine.

În acelaşi moment, norii de cerneală de deasupra oraşului se dezlănţuiră brusc. Mai întâi câteva picături, apoi debitul crescu foarte repede. Pentru a fracţiune de secundă, o idee absurdă îi apăru în minte, spunându-i că se va uda sub această aversă, şi imediat izbucni în râs, fiindcă era deja în apă până la piept!

Apoi, învingând rezistenţa naturală a curentului, ajunse la grilajul ruginit şi intră în canalul întunecat.

Cum ajunse sub arcada zidită a tunelului zgomotul ploii nu se mai auzi decât ca un zumzăit difuz.

Foarte repede, mirosul deveni insuportabil; un amestec de gunoaie, mizerie, urină, hoit, şi multe altele, imposibil de identificat. Sub picioare, solul era moale, cleios. Uneori se împiedica de obiecte dure, pe care prefera să nu le identifice. De vreo câteva ori simţi atingerea câte unui animal viu care se strecura pe lângă pieptul lui, făcându-l să tresară. Şobolani, fără îndoială... Vru să grăbească pasul şi îi trebui un efort intens pentru a înainta, chiar dacă din fericire curentul nu era atât de puternic.

Pe de altă parte, lumina devenea tot mai slabă şi Corentin regretă că nu îşi luase o lanternă.

După vreo zece minute de înaintare greoaie, punctată de zgomote ciudate, atingeri fugitive, aprecie că trebuia să se apropie de locul unde, pe hartă, era desenat puţul. Cel care trebuia să ducă în casa Emmanuellei Croisset.

Şi Corentin continuă să înainteze, cu capul ridicat spre arcada zidită, încercând să repereze o deschizătură.

O găsi la cinci metri mai departe.

O gaură circulară de diametrul de aproape un metru şi douăzeci, care urca vertical, la o înălţime imposibil de apreciat, din cauza

întunericului total.

La aproape douăzeci de centimetri deasupra deschizăturii, Boris reperă masa întunecată a unei pietre care depăşea ansamblul construcţiei. Suficient pentru a se agăţa de ea şi a se ridica în puţ.

Apoi, sprijinindu-se cu spatele de zid şi ajutându-se de mâini şi de picioare, trebuia să urce până la capătul de sus.

În principiu, convenise cu Aime Brichot ca, în prima parte, să se mulţumească cu verificarea existenţei puţului, apoi să se întoarcă pentru a da noi dispoziţii.

Boris Corentin îşi ceru în minte scuze faţă de coechipierul său: să urce să vadă ce putea fi deasupra era mult mai tentant...

*

* *

Era ca un val, puternic, irezistibil.

Cu mâinile de şoldurile Emmanuellei, Romain Follardier simţea cum izvorăşte plăcerea în el.

Mări şi mai mult puterea şi ritmul mişcărilor. La fiecare mişcare, avea impresia că pătrunde şi mai mult în partenera sa. Care nu înceta să îşi ţipe plăcerea, dând din cap în toate părţile, ca o nebună, ca o posedată.

Pe dale, Amina şi Louise se mişcau, cu trupurile întrepătrunse, părând că nu formează decât un singur corp, monstruos, un fel de hidră răvăşită de orgasm.

Brusc, corpul îi tresări ca sub efectul unui şoc electric, Emmanuelle îşi dădu capul pe spate şi scoase un geamăt răguşit care, în schimb, declanşă orgasmul lui Romain.

Apoi, eliberat, vlăguit de plăcerea care îl zguduise, acesta se retrase din fundul fierbinte şi se lăsă pe jos, cu respiraţia întretăiată, privirea înceţoşată, gata să leşine.

Când îşi mai reveni, Romain văzu că cele două negrese se îmbrăcaseră şi Emmanuelle Croisset dispăruse din sală.

— Unde este? întrebă, gâfâind încă.

Amina îi întinse mâna, cu un zâmbet ciudat:

— Vino, o să mergem ia ea. Nu ai văzut încă toate surprizele, ştii...

Incapabil să îşi facă vreo idee, încă pe jumătate ameţit, Romain Follardier se lăsă condus de cele două fete, pe culoarul mic, apoi pe un altul, mai lung.

Avu surpriza să ajungă într-un fel de grădină interioară, bătută de ploaia torenţială.

— Sunteţi sigure că este timpul ideal pentru o mică plimbare? încercă el să glumească.

Dar, în acelaşi moment, o descoperi pe Emmanuelle. în picioare şi nemişcată între două tufe de trandafiri plini de flori de culoarea sângelui, ea apăru ca o stafie, cu tunica ei albă udată de ploaie şi faţa

palidă.

— Vino pe aici, zise scurt Amina trăgându-l spre grădină. Va veni şi ea imediat...

Biciuiţi de ploaie, intrară rapid de cealaltă parte a unei uşi din lemn, vizibil foarte veche, în spatele căreia o scară din piatră cobora în adânc.

Jos, Romain descoperi o pivniţă cu arcade, destul de mare, plină cu tot felul de lucruri. Şi, în mijloc, o construcţie circulară, din pietre mari, de aproape un metru două zeci înălţime şi diametru, parţial dărâmată într-o parte.

— Este un puţ, nu? întrebă el, mirat. Şi unde duce?

— În Sena, răspunse Emmanuelle, în spatele lui, cu o voce albă, aproape mormântală.

Romain se întoarse şi simţi un frison pe şira spinării.

Cu părul ud, atârnând peste obrajii livizi, ochii ficşi, şi un rictus de dezgust şi ură pe buze, Emmanuelle Croisset părea o stafie.

— La început, reluă ea cu aceeaşi voce monocordă, Amina şi Louise au crezut că era înfundat. Dar când poliţia a descoperit cele trei cadavre în Sena, am înţeles că nu era...

Romain deschise gura, dar nici un sunet nu se articulă. Brusc, pieptul parcă îi era cuprins de un sloi de gheaţă.

Tocmai înţelegea că avusese dreptate. Tragic.

Emmanuelle Croisset, ajutată de cele două servitoare îi suprimase pe cei trei FDF. După care îi aruncase în acest puţ.

Şi acum, se pregăteau să facă acelaşi lucru cu el.

Se mobiliză, cu toţi muşchii încordaţi, pentru a porni pe scări. Adică să scape.

În acelaşi moment, primi o lovitură violentă în ceafă şi căzu în genunchi, cu respiraţia tăiată, privirea înceţoşată.

Simţi două mâini apucându-i capul, una la ceafă şi una la bărbie, şi auzi vocea Louisei, sau poate a Aminei:

— Nu îţi fie frică, nu vei suferi, moartea este aproape instantanee, din momentul în care vertebrele cervicale sunt rupte. Am făcut de multe ori asta, în tinereţe, în Ruanda...

Incapabil să se mişte, tetanizat de panică, Romain Follardier înţelese că va muri; că, într-o secundă sau două, totul se va termina pentru el.

În acel moment avu o viziune.

Crezând că lovitura de la ceafă îl făcea să delireze, închise ochii şi îi redeschise imediat.

Dar viziunea era tot acolo.

Adică două mâni de bărbat, care tocmai apăreau în deschizătura puţului şi se agăţau de margine.

*

* *

Cu faţa transpirată şi ud pe tot corpul, Boris

Corentin făcu un ultim efort pentru a se înălţa cu capul deasupra marginii puţului, prin care se urcase aproape zece metri.

Într-o fracţiune de secundă, pupilele sale adunară anumite informaţii.

Mai întâi, descoperi cadrul general: o pivniţă din piatră, cu arcade.

Apoi, văzu un fel de fantomă albă, leoarcă de apă, cu o faţă înfricoşătoare, deformată de o puternică presiune internă: Emmanuelle Croisset.

Apoi, un tânăr îngenuncheat, care privea spre el cu nişte ochi căscaţi şi plini de teroare: Romain Follardier.

În fine, două negrese, foarte înalte, vizibil foarte puternice, înfăşurate într-un fel de haine în culori ţipătoare: Amina şi Louise, cele două „servitoare”.

Una stătea în picioare lângă Emmanuelle Croisset, cealaltă ţinea între mâini capul fiului lui Follardier, într-o manieră care nu lăsa nici un dubiu lui Boris Corentin.

Se pregătea să îi rupă cervicalele, pentru a-l omorî rapid.

Sprijinindu-se cu picioarele de cele mai mici asperităţi ale pietrelor, Boris Corentin îşi încordă toţi muşchii şi ţâşni literalmente din puţ, scoţând un urlet teribil care se repercută în pivniţă.

Strigătul lui avu efectul scontat: pentru a secundă sau două, cele două negrese rămaseră consternate.

Un timp foarte scurt, dar suficient pentru ca el să se ridice în genunchi.

În acelaşi moment, cea care se pregătea să îl omoare pe Follardier îl aruncă deoparte şi sări spre intrus cu un răget de leoaică.

Ferind capul într-o parte, Boris, în patru labe pe jos, evită la limită piciorul pe care ea îl întinsese înspre faţa lui. Simultan, o apucă de călcâi, îi răsuci glezna cu toată forţa, împingând violent în faţă.

Ea scoase un ţipăt de durere, înainte de a se prăbuşi la picioarele Emmanuellei Croisset.

Dar deja, înainte ca el să apuce să se ridice cealaltă fată era peste el.

Şi aceasta ridica deasupra capului lui o bucată de metal ruginit pe care o luase din grămada de lângă perete.

Cu o mişcare reflexă, Boris se răsuci pe spate şi bara de metal lovi puternic solul, în locul unde fusese capul lui. Dar fata, cu faţa deformată de un rictus animalic, ridică arma pentru a doua oară.

Cu maxilarele strânse, Corentin mişcă piciorul stâng, lovind violent coapsa dreaptă a adversarei care, dezechilibrată, căzu spre el. Cu genunchii ridicaţi la piept, Boris o prinse de picioare şi, cu o mişcare puternică o aruncă în spate.

Auzi un sunet înfundat, imediat urmat de un urlet, care se stinse treptat până ce dispăru.

Ridicându-se, înţelese ce se întâmplase: fără să vrea, o aruncase pe negresă în puţ.

Dispărând.

Un ţipăt de furie şi de ură, în spatele lui, îl făcu să se întoarcă.

La timp pentru a primi şocul unui corp care venea spre el.

Imediat, simţi o durere ascuţită, aproape de tâmpla dreaptă, care iradie în tot capul. Realiză că cealaltă fată sărise pe el şi îl muşcase sălbatic de ureche. Cu forţele dezlănţuite de durere, lovi cu pumnul în faţă, la întâmplare, şi o atinse în umăr.

Fata se răsuci strâmbându-se de durere. O secundă, Boris crezu că aceasta cedase şi se mai relaxă.

Se înşela, căci, ca dusă de o forţă şi o voinţă uluitoare, adversara sa revenea spre el... după ce apucase de pe jos bucata de fier lăsată de partenera ei.

Dar, de această dată, Corentin era în picioare. Şi gata de înfruntare.

Fata înţelese şi ea, căci se opri brusc, cu arma ridicată deasupra capului.

Liniştea se lăsă.

Ca două fiare sălbatice, se priviră, el la doi metri de scări, ea aproape de puţ.

Înainte de inevitabila înfruntare, Corentin avu timp să realizeze că nici Emmanuelle Croisset, nici Romain Follardier nu mai erau în pivniţă.

Cu un gest lent, verifică dacă telefonul era la locul lui. Ca prin minune, în ciuda confruntărilor, nu se desfăcuse.

Cu vârful degetului, apăsă pe tasta „bis”, apoi privi la adversara sa.

— Lăsaţi bucata de fier, domnişoară! zise el cu o voce calmă dar foarte fermă. Totul s-a terminat, acum. Stăpâna dumneavoastră trebuie să fie deja în mâinile colegilor mei, care înconjoară toată casa...

Se gândi la Aime Brichot care „înconjura” casa, singur...

— Fiţi rezonabilă, insistă el, totul s-a terminat...

O văzu pe negresă încordându-şi muşchii, adunându-şi forţele, şi crezu că va trece la atac.

Dar ea îl privi îndelung, păru că îl evaluează, apoi, cu un oftat interior de uşurare, Corentin o văzu relaxându-se, după care lăsă fierul jos. Nu îi plăcuse niciodată să se bată cu o femeie; chestie de educaţie, fără îndoială...

Atunci adversara lui îl surprinse.

Corentin tresări la ţipătul feroce pe care ea îl scoase şi se pregăti să primească şocul loviturii.

În loc de asta, văzu mâna ei dreaptă punându-se pe marginea

puţului. Aproape în acelaşi timp, picioarele fetei se ridicară, aproape la orizontală.

Într-o clipă, Boris înţelese ce nebunie făcea fata şi sări înainte pentru a o opri.

Degetele lui apucară nodul tunicii, în momentul în care negresa dispărea în puţul în care sărise.

Se auzi un sunet sec şi Boris Corentin simţi cum greutatea de la capătul braţului lui dispare, rămânând în mână doar cu o bucată de material multicolor.

Femeia care fusese înfăşurată în tunică, ceva mai înainte, se alătura partenerei ei, şapte sau opt metri mai jos.

Fără să mai piardă o secundă, Boris Corentin se duse spre scări.

Sus, traversă cu paşi mari grădina luminată sporadic de fulgerele care spintecau cerul.

Intrând în casă, aproape că îi răsturnă pe Aime Brichot şi Romain Follardier, care se aflau chiar în spatele uşii.

— Ce s-a întâmplat? îi strigă coechipierul lui, pentru a acoperi zgomotul tunetului, înainte de a adăuga, arătând spre fiul ministrului Follardier: este atât de ameţit încât nu este în stare să îmi spună ceva! Eşti OK?

— Stai liniştit, bătrâne! răspunse Corentin. Unde este Emmanuelle Croisset? Mi-e teamă că nu facă vreo prostie, în starea în care mi s-a părut că este...

— Nu ştiu nimic! strigă Brichot, ai cărui ochelari erau acoperiţi cu picături de apă. Când a sunat telefonul meu, am văzut-o ieşind afară alergând. Până să ajung, ea pornise deja înspre Notre-Dame. Şi cum, în acel moment l-am văzut apărând pe Romain, am considerat că este mai urgent să mă ocup de el.

— Ai făcut bine, îl asigură Boris. Rămâi cu el, Meme! Eu, o să încerc să o găsesc pe cealaltă nebună...

Şi fără să îi mai lase timp lui Brichot să răspundă, se precipită spre uşa principală a casei.

În momentul în care ieşea pe trotuarul Cheiului Fleurs, văzu o siluetă slabă alergând spre el, aplecată din cauza ploii.

Când fu mai aproape de el, o recunoscu pe Marilyne Fitoux.

— Trebuie să veniţi repede! gâfâi ea, cu faţa speriată. Au găsit-o... pe zână... au reperat-o... şi vor să o omoare!

*

* *

Cu capul ridicat, privirea fixă, Emmanuelle începu să coboare scările de piatră ce duceau spre chei, cu paşi repezi şi automaţi. Jos era fluviul.

Un zâmbet nebun i se desenă pe faţa udă şi lividă. Fluviul! Adică uitarea... sfârşitul suferinţelor... pacea veşnică.

Ajunsă la ultima treaptă, izbucni într-un râs răguşit, care dispăru la fel de brusc.

Emmanuelle nu mai avea decât trei metri până la malul apei, când auzi un zgomot, în spatele ei, un fel de mormăit, nu ştia exact.

Se întoarse.

În întunericul de sub arcul de pod, crezu că vede o masă diformă care se mişcă. Cu acelaşi mormăit.

Curioasă, înaintă câţiva paşi.

Masa diformă se agită şi mai mult, începu să colcăie în întuneric.

Mai înaintă, aproape până sub arcada podului.

Atunci o salbă de fulgere tot mai violente sfâşiară cerul.

În lumina albă, orbitoare, rapidă, Emmanuelle văzu apărând un grup de figuri negricioase, ale căror pupile străluceau ca nişte ochi de lup.

Scoase un ţipăt de teroare şi se dădu înapoi. Erau ei! „Şobolanii de chei”, refugiaţi sub arcul de pod. Dar, pentru prima dată, i se părură teribil de ameninţători, în lumina scurtă şi intensă a fulgerului. Trebuia să plece de acolo...

În acel moment, auzi ca un fel de fâşâit în spate şi se întoarse.

Mai erau şi alţii. Coborau scările de piatră şi veneau spre ea.

Apoi, mai veneau şi alţii de mai departe, de pe Podul Neuf. Şi aceştia, veneau spre ea, tăcuţi, ameninţători, teribili.

Emmanuelle întoarse capul. Cei care erau înghesuiţi sub pod ieşiseră din umbra arcadei. Veneau spre ea. Unii mergeau în picioare, dar Emmanuelle avu impresia că erau şi unii care se târau pe pavajul ud.

Ca şi cum un blestem îi transformase în animale târâtoare.

Şi veneau toţi spre ea, toţi! Se adunau ca să o devoreze! Trebuia să se salveze, cât mai era încă...

Brusc, ca şi când fulgerul care brăzda cerul îi luminase mintea, se schimbă ceva în creierul ei.

Nu! Nu trebuia să fugă! Din contră, se va oferi lor! Se va jertfi poftelor lor.

Fiindcă era Zâna lor, Zâna cerşetorilor.

Şi mai ales fiindcă începea să înţeleagă: ei, excluşii, damnaţii, nu erau altceva decât degetul lui Dumnezeu îndreptat spre Pământ!

Erau instrumentul divin al răstignirii ei! Ei vor nimici demonii din ea...

În timp ce cei aproape treizeci de FDF adunaţi de Landru formau acum un cerc compact în jurul ei, Emmanuelle, cu un zâmbet de extaz pe buzele livide, desfăcu cordonul tunicii şi apăru goală în lumina fulgerelor.

Ca loviţi de această frumuseţe lunară, atacatorii ei întrerupseră înaintarea, când nu mai aveau decât trei metri până la ea.

O văzură pe Emmanuelle întinzând tunica pe pavajul murdar, apoi aşezându-se peste ea. Depărtă picioarele şi văzură cum ploaia şiroia peste triunghiul negru şi buclat al abdomenului ei.

Ea întinse braţele şi, cu capul dat pe spate, strigă spre cer:

— Veniţi, veniţi toţi! Faceţi-mi ce vreţi! Sunt a voastră pe veci! *Căci acesta este trupul meu*!

Atunci, fascinaţi de acest abdomen alb şi neted care se expunea în lumina fulgerelor, toţi FDF se repuseră în mişcare.

Înfometaţi. Cu ochii ieşiţi din orbite, fixaţi asupra acestui festin regal care li se oferea.

Boris Corentin ajunse la scări, urmat de aproape de Marilyne Fitoux, în momentul în care o mână murdară şi slabă se întindea spre pieptul palid al Emmanuellei.

Abţinându-şi o înjurătură, Boris sări primele scări. Apoi, când mai avea trei metri până deasupra cheiului, sări peste balustrada de piatră în gol.

Ateriză chiar în dreapta corpului nemişcat al Emmanuellei, al cărei zâmbet se transformase acum într-un rictus oribil.

De mirare, mulţimea se dădu înapoi cu un metru sau doi.

— Dispari de aici! Este a noastră! strigă atunci Landru care îl recunoscuse pe Corentin. Poliţiştii nu au nicio treabă aici, noi ne reglăm afacerile noastre!

Şiroind de apă, Boris îl căută din priviri, în masa ameninţătoare care îl înconjura.

— Ei bine! dacă tu consideri că această femeie este a ta, vino să o cauţi... articulă el cu un calm glacial, înfricoşător. Dacă reuşeşti să mi-o iei, este a ta! Dar te previn că o voi apăra până la ultima picătură...

— Terminaţi cu prostiile! urlă atunci Marilyne Fitoux, rămasă prudent mai deoparte pe scări. Dacă îndrăzniţi să o atacaţi, toţi treizeci, pe această femeie, voi sunteţi cei jalnici!

Boris Corentin profită de ajutorul neaşteptat al Marilynei pentru a forţa nota:

— Deci? Cine are chef să facă pe bărbatul care abuzează de o femeie fără apărare? Să vină, voi şti cum să îl primesc. Ca un bărbat şi eu!

Se formă ca un val în mulţimea neagră. Se auziră mormăieli furioase. Boris Corentin era încordat la maximum: totul putea degenera, într-un fel sau altul.

În fine, văzu un vagabond detaşându-se încet din mulţime.

— Eu, o să merg la culcare, bombăni el. M-am săturat...

Şi se îndepărtă spre Pont Neuf, cu un mers şchiopătat.

Imediat, alţi doi îl urmară, fără să zică nimic. Apoi, un mic grup se depărtă înspre Notre-Dame. Şi un altul la fel.

— Bun, oftă Landru, când nu mai rămaseră decât patru în faţa lui Corentin. Până la urmă, noi voiam doar să ne asigurăm că tovarăşii noştri nu vor mai fi masacraţi...

Împreună, se întoarseră cu spatele şi se îndreptară spre scări. Corentin rămase singur sub pod, cu Emmanuelle, întinsă în continuare pe jos.

— Ai venit, Salvatorul meu! zise atunci tânăra, cu o voce de nerecunoscut. Ştiam că Tu vei veni. S-a sfârşit: demonii nu mă mai stăpânesc! I-ai învins! Primeşte-mă în împărăţia Ta... Primeşte-mă în Lumina Ta...

Cu inima strânsă, Boris Corentin o văzu chircindu-se şi închizând încet ochii.

Se aplecă peste ea şi fu uimit să constate că Emmanuelle Croisset pur şi simplu adormise. Pe buzele ei palide plutea un zâmbet straniu.

Cel al unei fetiţe fericite şi încrezătoare.

Liniştite.

Capitolul XIII

Boris Corentin şi Aime Brichot intrară în biroul lui Charlie Badolini cu o anume prudenţă.

Aveau încă în memorie „săpuneala” din urmă cu trei zile.

Boris Corentin arbora un pansament mare la urechea dreaptă, cea pe care una dintre cele două negrese – Louise, acum îi ştia numele – i-o muşcase sălbatic, în cursul confruntării, în pivniţă.

Cazul Emmanuelle Croisset era finalizat de patruzeci şi opt de ore şi, de atunci, erau până în gât în hârtii, partea cea mai neplăcută a meseriei lor.

— Ne-aţi chemat, şefu’? întrebă el aproape timid.

— Da, domnilor, intraţi! răspunse Charlie Badolini pe un ton jovial care îi linişti complet pe cei doi inspectori.

Pentru a destinde complet ambianţa, Aime Brichot arătă cu un zâmbet ţigara care fumega între degetele îngălbenite ale comisarului divizionar:

— Deci, şefu’, aţi terminat-o cu pastiluţele miraculoase?

Charlie Badolini ridică din umeri:

— Imaginaţi-vă că m-am gândit bine la această chestiune. Mi-am zis: să vedem ce conţin aceste pastile, exact? Nicotină, nu-i aşa? Ei bine! decât să înghit otravă, mai bine o fac *pe cale naturală!*

— Simţul logicii dumneavoastră mă va depăşi întotdeauna, şefu’! zise Corentin abţinându-se din râs.

— Dar, gata cu mine! o tăie Badolini. V-am chemat pentru a vă anunţa o veste chiar bună şi care ar trebui să vă facă plăcere. Tocmai am discutat cu domnul ministru Follardier la telefon: m-a rugat să vă

mulţumesc pentru tot ce aţi făcut pentru fiul său. A ţinut să îmi spună că Romain va renunţa la sociologia „de teren”!

— Poate că, peste câţiva ani, îl vom mai salva... ca ministru! glumi Aime Brichot.

— În orice caz, el a ieşit cel mai bine din povestea asta, adăugă Boris Corentin, mai sobru. Tot nicio veste despre Louise Sengegera, şefu’?

Amina Ouedraogo, pe care Boris o aruncase involuntar în puţ, fusese găsită după o jumătate de oră de o echipă de poliţişti: cu gâtul rupt în cădere, murise.

Dar partenera ei, Louise, care sărise voluntar pentru a scăpa de arestare, reuşise să scape şi să dispară în natură.

— Este o chestiune de zile, afirmă Badolini, aprinzând o altă ţigară. Am anunţat semnalmentele ei peste tot, nu are nicio şansă să ne scape. Doar dacă nu are pe cineva la care să se refugieze. în ce o priveşte pe Emmanuelle Croisset...

Faţa lui Boris Corentin se întunecă. În urmă cu câteva ore, unul din medicii centrului psihiatric unde fusese primită îi spusese lui Corentin că erau foarte puţine şanse ca ea să mai scape vreodată din acea nebunie mistică în care se cufundase.

— În ce o priveşte pe Emmanuelle Croisset, continuă Badolini, starea ei va face cel puţin nişte oameni fericiţi: am aflat că, prin testament, redactat acum câţiva ani, lăsa toată moştenirea Fundaţiei Maicii Tereza, din Calcuta.

— Acolo unde părinţii ei au murit... murmură Aime Brichot, mai emoţionat decât ar fi dorit să fie.

Ieşind din biroul comisarului divizionar, Boris Corentin şi Aime Brichot se îndreptară spre scări.

Simţeau amândoi nevoia de o bere la o terasă.

În urmă cu două zile, furtuna bubuise o parte din noapte, după care dispăruse aşa cum venise. Dar, în trecere, mai răcorise aerul cu câteva grade şi, de atunci, în Paris era ideal.

Cum ajunseră pe trotuarul însorit ăl Cheiului Orfevres, văzură o tânără blondă venind spre ei, zâmbind. Era îmbrăcată cu o fustă albastră şi o cămaşă albă, peste un bust promiţător.

— Este curios, această figură îmi zice ceva... murmură Brichot încruntând sprâncenele.

— Ah! Credeam că nu mai ieşiţi odată! exclamă ea, oprindu-se în faţa lor.

După voce o recunoscu Boris Corentin, şi rămase cu gura căscată.

Era Marilyne Fitoux.

O Marilyne metamorfozată: curată, îmbrăcată bine, sobru şi elegant machiată.

— Vă miră, nu? zise ea, bucurându-se de uimirea celor doi. După

povestea din acea seară m-am săturat să mai vagabondez. A doua zi am luat primul autobuz spre Chelles şi m-am întors la părinţii mei! Şi cred că la următoarea dată, o să îmi dau bacalaureatul prin corespondenţă. Deci, ce ziceţi de asta?

Boris Corentin avu chef să o tachineze puţin:

— Vorbiţi de studii, dar de fapt, faceţi asta doar pentru a vă găsi un soţ convenabil!

Ea îl privi încurcată. Pometii i se îmbujorară uşor şi, bombându-şi pieptul rotund, îi răspunse:

— Un soţ? Sigur că nu! Dar un amant puţin mai în vârstă decât mine şi cu alură de atlet antic... Trebuie să văd!

Sfârşit

Redactor. Maria Carp
Tehnoredactare computerizată: Niculina Vasicuţă